

ناول

قاچا قبره

ليکوال : ډاکټر عبدالهادي حماس

Ketabton.com

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

د کتاب مانگنې

کتاب نوم : قاچاقبره - ناول

ليکوال : ډاکټر عبدالهادي حماس

د ليکوال گرځنده گڼه : 0799-80-08-24

کمپيوټرچاري : حليم گل (گران)

د پښتې ډېزاین : رسول گل اشنا / ۰۷۶۴۰۸۰۳۰۹ / ۰۷۴۴۴۰۴۴۲۴

خپروونکې ټولنه: ذهنيت خپرندويه ټولنه / کابل

اړیکشمېره: 0772019545

د دې کتاب د هر ډول چاپ او خپرولو حقوق له ليکوال سره خوندي دي

ډالی:

هغوی ته چې لاس یې په ظلم او فساد بر شي خود
خدای ج او هېواد لپاره ترې ځان وساتي

ډاکتر عبدالهادي (حماس)

بسم الله تعالى

د ليکوال څو کرښې:

زموږ هېواد اوس مهال له يوه نوي حساس پړاو، څخه تېرېږي، کوم پړاو چې خورا خواشینه ونکی او د پام وړ پړاو ده.

که دغه پړاو زیانونه په دقت ونه څارو، نو موږ به بیا د نه جبرانېدونکو ستونزو سره مخ کېږي.

ډېر وخت کېږي چې یو شمېر کادرونه مو د نا امنی، فقر او همدارنگه د بې کاري له امله له هېواد فرار ته اړ کېږي ځینې خو یې دومره په تنگ شوي وي چې بهر ته د تلو لپاره غیر قانوني او قاچاقي لارې وټاکي، پایله یې دا شي چې یا ووژل شي، یا ناوړه گټه ترې واخیستل شي او یا هم اوبه او سیندونه ژوند ترې واخلي.

له نېردي څلورو لسيزو را په دې خوا هېواد په يوه نامالومه جگړه کې ښکېل دی، وژل، بې کاري، نا امنی، فقر او نورې بدبختي یې زیگنده دي، ددې جگړې زیان یوازې افغانانو ته اوږي، وینې د دوی توپري او باغونه د نورو پرې خړوبېږي .

افغانستان د اسيا زړه دی هر زبرځواک غواړي دغه زړه تسخير کړي ،او له برکته یې بیا پر اسيا واکمني وکړي، دوی هڅه کوي دلته نا امنی او ستونزې نورې هم زیاتې کړي، اوبه خړې کړي او خپل ماهیان پکې ونیسي .

هېڅ وخت دوی دا نیت نه لري چې افغانان دې له یوې تل پاتې سولې او ډاډمن ژوند څخه برخمن شي . دوی موږ وژني، بې کوره کوي مو، غربت ته مو را بولي او له دې پرته د بلې هرې بدبختي هڅه کوي.

مور په وژلو نه ورک کېږو، له لورې هم نه مرو، کړاونه هم زموږ د بنيادي تباهي لامل نه گرځي، يوه ورځ به يې جبران کړو، يوه ورځ به ترې وژغورل شو.

دوی غواړي مور په تيارو کې واوسو، د مدرسې، مکتب او پوهنتون دروازې مو راوتړي موخه يې دا ده چې د جهل په تياره ذهن کې مو پرېږدي او بيا دوی خپلو شومو موخو ته په اساني سره ورسېږي.

دا کار يې په رېښتيا هم خطرناک او خورا مهم کار دی چې زموږ بنياد ورسره کمزوری کېږي او بالاخره له منځه ځي .

د علمي مراکزو کمزوري کول، په هېڅ راز سره وينې ملتونه نشي زغملی، دوی له دې کاره هم لويې او لوړې پروژې لري/ غواړي د هېواد کادرونه وويروي هغوی ته د فرار زمينه برابره کړي.

دا اوس هم زه يو شمېر د پوهنتون استادان پېژنم چې پټ تهديد کېږي، په مرگ گوانبل کيږي موخه يې دا ده چې په هغوی دلته د ژوند حلقه راتنگه کړل شي او هغوی له هېواده تېښتې ته اړ کړل شي.

تاسې گوری له هېواده ډله، ډله ځوانان په قاچاقې لارو تېښتې، هغه په دې لارو کې هر راز ستونزې گالي، په سرحدونو کې وژل کيږي، سيندونو کې ډوبيري او ناوړه گټه ترې اخيستل کيږي، لامل يې دا ده چې د هېواد دايمي دوښمنان هڅه کوي دا ټولنه په غربت کې ښکيل کړي. بې کاري خپل وروستی بريد ته ورسوي ځوانان مجبور کړي له هېواده که هغوی ته د مرگ په قيمت هم تماميږي فرار يا تېښته وکړي.

دغو ټولو بدبختيو ته په کتو زه اړ شوم يو ناول وليکم نوم مې هم قاچاقبره کېښود، له دې ناوله مې موخه دا ده چې نور خپل اولادونه په قاچاقې لارو ونه لېږو، په دغو لارو نه دوی ته ابرو ور پاتې کيږي او نه عزت له

دې پرته هره لحظه يې ژوند د مرگ له خطر سره مخ ده، مور په بدل ددې چې د دوی ژوند ښه کړو هغه په بلا بدبختيو اخته کوو .

ډېری د گل په څېر ځوانان مو د مرميو خوراک شول څوک په اوبو کې ډوب شول، د ماهيانو گېلې پرې مړې شوې، ځکه خو مور ته په کار دی چې دغه پردی لويه درک کړو او د استعدادونو او ځوانې قوې له فراه هيواد وژغورو.

ما دغه ناول په دولسو ورځو کې وليکه، خامخا به نېمگړتياوې لري، هيله ده چې نېمگړتياوې يې له لوستو وروسته را په گوته کړئ، ترڅو په دوهم وار چاپ کې خپلې بشپړتيا ته ورسېرو.

له مشر فرهنگ پال ليکوال او شاعر دروند شخصيت خورمن صيب، گران ملگری اديب او ليکوال محمدرفيع عمار صيب همدارنگه کوچنی خو په ذهن پوخ افضل زيار څخه مننه چې د ناول په اړه يې نېکې مشورې راکړې.

د گران رسول گل اشنا څخه مننه چې زما د بوختياؤ له کبله يې لاس راکړ او کتاب يې په ورين تندي ايډيټ کړ او پښتۍ يې هم ورته جوړه کړه .

د سرلوړي خپلواک او سوله من افغانستان په هيله

په ډېر درنښت

ډاکتر عبدالهادي حماس

پکتيا : ۱۳۹۹/۱۱/۴ کال

بسم الله الرحمن الرحيم

مانبام ته نيردي وخت و له دندي، ناوخته خلاص شوم، کور ته مې بيره وه، چې ژر ورسيرم د بيرې لامل هم مالوم و، کله به چې راباندې ناوخته شو، نو مور به مې لارې ته راوته او زما راتلو ته به يې سترې سترگې نيولې وې، که تر ماخوستنه به هم رانغلم هغه کور ته نه تله، لاره هم مصونه نه وه، کله ناکله به پکې ډېرې بدې غلاوې کېدې ځينې وخت خو به غلو د پيسو سره يوځای د انسان ژوند هم اخيست، ټوډي موټر مې نوي اخيستی و، په کش کې بد نه و، ور وختم سپرک پوخ و په څو سانيو کې د موټر سرعت له سلو واوښت، له لږ مزل وروسته د سپرک د غاړې يوې لارونې زما پام خپل ځان ته واړاؤ هلته لرې مې يوه مېرمن تر سترگو شوه په عربي تور رنگه حجاب کې يې ځان پوښلی و، نسبتا جگ قد يې درلوده، گړندي گامونه يې، يو په بل پسې اخيستل، يوازې وه، نور څوک ورسره نه تر سترگو کېدل، په مزل کې يې له چابکو قدمونو مالومېده چې يوه مهم او بېرني کار لپاره خپل ماموريت سرته رسوي کله، کله به يې شاته هم راوکتل، ما فکر وکړ ددې په خاطر شا، شاته راگوري چې شايد کوم موټر يې واخلي او د مزل لاره يې لنډه کړي، لومړی زما هم په زړه کې تېر شول چې موټر به ورته ودروم خو وروسته مې تری ترې وشو ځکه يوازې وه، له داسې مېرمنو سره مرسته له کلتوري لحاظه په زيان تمامېزې، له دې پرته داوپره هم راسره وه چې شايد په تور حجاب کې کوم غل غدی وي، نور ملگري به هم ور سره وي، کمين به يې نيولی وي، کېدای شي په همدې بهانه غواړي کوم موټر ودروي، او لوټ يې

کړې، نو زما موټر هم نوی ؤ او هم مې لا بشپړې پیسې نه وې خلاصې کړې د موټر سرعت مې نور هم تېز کړ، د کیلومتر عقربه پورته شوه، ځان سره مې وویل:

که د درېدلو اشاره هم راکړې موټر نه ورته دروم، خو دا هر څه زما د تمې برخلاف ؤ، هغې ماته د لاس را کولو هڅه ونه کړه زما په رارسېدو یې زما د موټر مخې ته ځان وغورځاؤ، یو درز شو، یو ځواکمن درز، حواس مې بدل شول، دومره مې ولیدل چې یوه توره کتله لومړی هوا ته پورته شوه او بیا زما د موټر پر بنسینه ولگېده، د موټر ابريگونه خلاص شول، سخت دروند او ناخافي غږ یې ؤ، له درده یې ډار ډېر ؤ، د سترېنگ ابريگ مې له پوزې سره ونښت، داسې مې حس کړه لکه چې یو چا په غټ سوک په مخ ووهلم، لومړی گنگس شوم څو ثانيې خو نه پوهېدم چې څه وشول، وروسته مې صد سرته راغی، احساس مې کړه چې پښه دې کړې ده، هم دې موټر ټوک ټوک شو او هم دې له مېرمنې ژوند واخیسته، لږ شپه مې نور هم فکر وکړ، له فکر سره مې دا خبره ذهن ته راغله چې مېرمن خو ما نه ده وهلې هغې قصداً ځان زما موټر ته راواچاؤ کله، کله به مې بیا ذهن کار پرېښود، وبه مې ویل چې هسې ځان ته تسلي ورکوي مېرمن دې ووهله، سرعت دې زیات ؤ د هغې هېڅ گنا نه وه، زه په همدې ذهني کشمکش کې وم چې غال مغال مې تر غورو شو مخته مې وکتل پنده خلک او دوه درې موټر ولاړ دي، یو بل ته نارې وهي، ژر کړئ جلی مړه کېږي، روغتون ته یې ورسوئ، یوه کس زما د موټر دروازه هم راخلاصه کړه، زما مخ ته یې ولیدل په وینو لړلی ورته ښکاره شو، وارخطا شو، راته یې کړه ته ښه یې؟، ځواب مې ورکړ لږ گنگس یم نور مې حالت بد نه دي، ژر ښکته شوم د پندو خلکو منځ کې مې په یوه مېرمن سترگې ولگېدې نیم مخ یې ښکارېده نیم نور یې تورو وښتانو پټ کړی ؤ، په سېنه یې یوه توره بکسه پرته وه، نری گوتې یې ترې راچاپېره وې، بکسه یې راته مهمه ښکاره شوه ځکه چې د بې هوښي په حالت

کې يې هم له منگولو نه وه لوبېدلې، تور پيچلی او گورگوتي وينستان يې پر مخ پراته ؤ له لوړې خو موزوني پوزې يې وينې رابهبډلې گڼ تور باڼه يې له پتو سترگو راتاؤ ؤ، غور ته مې پام شو د هغه له سوري هم وينه راغلې وه، له چا مې اورېدلي ؤ چې که د سر په ضربه کې له غور او پوزې وينه راشي نو له هغه کسه، نور لاس ومنيځه، بيا نه جوړېږي، دغې نندارې نور هم وارخطا کړم، د مېرمنې د حجاب ټېکري باندې مې نظر ولگېده لرې دوه مترې کې پروت ؤ، ورته څير شوم، د سرک سره د سولېدو له امله يې يوه برخه لکه له دو تيرو چې لاندې وي ټوکر ټوکر وه، ژر مې ټېکري راواخيست او د هغې پرځلېدونکي سپين مخ مې واچاؤ، يوه او بل لوري ته مې په ولاړو خلکو کې په دې تمه نظر واچاؤ تر څو خپل ځان ورته بې گناه وښاييم ورته مې کړه:

زما گنا نه وه، هغې خپله ځان موټر ته راواچاؤ، هغې دا کار په داسې وخت کې وکړ چې زما برېک کومه گټه نه کوله، هغه ډېره نېرېدې راولوبده، خو مخکې له دې چې زه مې ورته د خپلې بې گناهي لپاره، نورې خبرې اوږدې کړم، يو غښتلي ځوان له گرهوانه ونيولم، مخ ته مې وکتل له غوسې تک سور ؤ سترگې يې راوتلې وي، راته يې کړه:

که داد خپل لاس پرې خوږېدلی وای بيا د موټر پرې اخيستی وای نو دومره په تبزي دې نه ځغلاؤ حتماً يا له پلاره درته پاتې دنيا دی او يا دې هم د خور او لور پيسې دي چې موټر دې پرې اخيستی، ورته مې وکړه وروره، گرهوان مې خوشې کړه هغه څه چې ته فکر کوې داسې نده د خپل زيار په پيسو مې موټر اخيستی، زه دنده لرم لوړ معاش لرم، ما جلی نده وهلې، په بشپړ هوش او واک روان ؤم، هغې خپله ځان موټر ته راوغورځاؤ...

بل ملگری یې غوسه ناکه مسکا وکړه وې ویل، مړ هم صبری او پر هم صبری، گرم هم ته یې، په موټر هم خلک وهې د ملامتي الزام هم په هغوی لگوي، دا کوم انصاف دی؟

درېم وویل:

که تاسې داسې خبرو ته دوام ورکړی، دا خورکۍ مړه کیري، پر او وړ به ترافیک مالوموي اوس تپي موټر ته واچوی چې ساه ورنه کړي، د ترافیکو د غبر سره مې نور هم لینگې په لړزه شوو، ځکه چې په لومړي ځل په موټر د انسان وهنې له داسې پېښې سره مخ ؤم، چې د مړه کېدو گواښ هم پکې شتون درلود.

ژر مې د موټر دروازې خلاصې کړې خلکو ته مې وویل:

هلې تپي راواخلئ، مرسته وکړئ، زه یې روغتون ته رسوم، دوو کسانو ملاوې تپي کړې یوه کس تپي له دواړو اوږو او بل له پښو ونيؤ، په راجگېدو کې د هغې لاسونه ښکته وڅرېدل د لاسو په غورځېدو د هغې توره بکسه هم د هغې له سینې ولوېده، سپین مړوندونه یې له تورو لستونو راوتلي ؤ د بنگرېو نښانونه یې نه درلودل، یوازې له کینې لاس یې یو ساده تور بند لرونکی ساعت تاؤ ؤ، ناروغ یې له خلاصو دروازو موټر ته ور د ننه کړ، دروازې بندې شوې، دوی هم خپلو موټرو ته وختل د هر یوه بیره وه، د خپلو کورو په طرف یې حرکت پیل کړ، دلته د مشرانو هغه خبره راته ثابته شوه چې پردی غم له واورو سوړ وي، چا راسره د تلو ست لپاره خوله بېرته نه کړه، د سړک منځته مې پام شو توره بکسه لا هماغسې پر تور سړک پرته وه، راوامې خیسته، ځنځیر مې کش کړ په یو پنډه کاغذونو مې سترگې ولگېدې په ښکلي قلمي لیک دود ډکې شوې وې، مهمې راته ښکاره شوې د لوستو تلوسه یې را سره پیدا شوه، خو وخت یې نه و

بېرته مې ځنځير بند کړ، د موټر مخکې سيټ بورډ باندې مې بکسه کېښوده، تېي مېرمن لوستې راته مالومه شوه!

ځان سره مې وويل:

دا فکرونه پرېږده، جلی که لوستې وي يا هم نالوستې تا پورې اړه نه لري، څه چې تا پورې اړوند دي هغه دا دي چې ناروغ روغتون ته ورسوي، او درملنه يې وکړي.

شاته سېټ ته مې وکتل مېرمنې غلې، غلې ساه اخيسته، خاموشه وه، لکه له ټولې نړۍ يې چې زړه بد وي نه يې غوښتل تورې بڼه ورې سترگې پرانيزي.

د هغې وضعيت راته بيخي سم مالوم نشو، فکر مې وکړ، هسې مړې مې روغتون ته روان کړی ده، خپل ځانته مخاطب شوم، لکه چې د خون څښتن شوې بدبخته دلاوره، که توره ونه کړې کار خرابېږي، په بېره مې موټر راتاؤ کړ د روغتون په طرف مې حرکت پيل کړ، د کيلومتر ستن په سرعت پورته روانه وه، روغتون ته رسېدل مې لومړيتوب ؤ، په لاره کې نه پوهېدم موټر څنگه ولم!

کله، کله به مې پوليس او کله به مې بندي خانه هم سترگو ته ودرېدل، ځکه چې د ناروغ د مرگ او ژوند ترمنځ کشمکش مې په خپلو سترگو لیده، تمه نه وه، چې بيا به رغيري او زما ژغورلو لپاره به د بې گناهي شاهدي ورکوي، لا روغتون ته لاره پاتې وه، يوې گوښې ته ودرېدم، يوه حېرانونکې پرېکړه مې وکړه، کله، کله وېره دومره زياته شي چې انسان بې انصافي خواته وهڅوي، ما هم همداسې فکر وځغلاؤ، ځان سره مې وويل:

تپي خو هسې هم ژوره صدمه ليدلې ده، د روغېدو نه ده، له موټره يې وغورځوه، له غمه يې ځان بې غمه کړه، څه به تورې سپينې کوي توره شپه ده، هيڅ څوک دې هم نه ويني!

ځان سره مې وويل: که ناروغ مړ شي نو دوسيه به درته جوړه شي او چې د مرگ دوسيه درته جوړه شي، نو ټول ژوند به په بندخونه کې تېروي، حال دا چې تا کومه تېروتنه هم نه ده کړې، خدای شته له اوږده بنده ډېر ډارېدم، ځکه مې نوره د فکر دالړۍ اوږده نه کړه له موټره رابنکته شوم د تپي ناروغې دروازه مې راخلاصه کړه، مېرمن مې له مړوندو ونيوله، بهر ته مې را زور کړه، تنه يې راپورته شوه، سر يې شاته لاړه، له مخه يې هم وينتان وبنوېدل، پر پاسنۍ شونده يې د پوزې وينه وپرنه وچه شوې وه په کين غومبري يې په وينو د لوند ټېکري، کمه سورخي پاتې وه هغه سوروالي، لکه د سينگار شوې ناوې د مخ د سپين والي سره مقابله کوله، له نرمو مړوندو يې ما لاسونه تاؤ وؤ، بڼه ساعت مې د هغې د مخ ننداره وکړه، په دې حساس وخت کې يې هم د مخ لېدل ستړي کونکي نه حس کېدل، بې حده زياته معصومه راته وه اېسېده، مخ يې له ورايه د يوه ناسپړلي، پټ راز کيسه کوله، داسې پټ راز چې تر دې دمه يې د ويلو ځواک او جرئت نه درلوده، په دې وخت کې د خپل وجدان له قاضي سره په جنگ شوم راته يې کړه:

دومره بې غيرته پرېکړه هم څوک کوي، لکه تا چې وکړه؟

ته هم د ضمير په نوم کوم څه لرې؟

چې د يوې تورسړې په اړه د يوه ظالم او يوه قاتل په څېر معامله کوي؟

ايا د انسانيت، افغانيت او په تېره بيا د اسلاميت نه حيا نه درځي؟

يوه تور سړې ستا له لاسه د مرگ او ژوند تر منځ نفس کارې او ته هغه د سپرک په سر غورځوي، که ستا مېرمن دا سې محتاجه او د مرگ له گواښ سره مخ وي او د جنايت مرتکب يې د سرک په سر درته وغورځوي په تا به څه تېرېږي، ستا په اولادونو به څه تېرېږي؟

که خواب د، هو، وي نو ولې دا بېچاره ابو راوړې؟

ولې دا انسان نه درته برېښي؟

ولې دا درد او خوږ نه لري؟

دا مېرمن هم بې څوکه نه ده، ستا په څېر به کورنۍ لري، اولاد به لري، د چا د ژوند يوه حصه به وي، ته اوس په لوی لاس هغه د مرگ کندنې ته گوزار کوي، د ژوند ژغورونکي خو الله ج دی، ته د الله له پرېکړې خبر بې چې هغه نه جوړېږي؟!

له خدای پرته بل هيڅ څوک نه پوهېږي چې دا مېرمن نه جوړېږي.

کېدای شي دغه ناروغ ښه شي او ستا بې گناهي هم ثابته کړي، نو ولې داسې حيواني پرېکړه کوي، له نور فکر کولو پرته مې ځان ملامت کړ، د وجدان پرېکړه مې سمه وبلله بېرته مې په ارامه د هغې مړوندونه د لماستي په لور خوشي کول د هغې د سر کين اړخ د سېټ سره پيوند شو، تاوشوي گورگوتي وښتان يې د مخ پر ښي لوري راولوبدل، په بېرته سترېنگ ته کيناستم حرکت مې وکړ لږ شېبه وروسته گړندي موټرونه هم شاته پاتې کېدل، له لنډ مزل وروسته روغتون ته ورسېدم، شخصي څو ډېر مجهز ؤ، خوځنده چپرکټ مې موټر ته راوړسېده، ناروغ يې واخيست او لږه شېبه وروسته مې هغه د پناه ډاکټرانو په منځ کې د اکسيجن لاندې وليده د ناروغ رنگ ته مې وکتل زېر زېښلی ؤ، ډاکټرانو خپل اقدامات وکړل، سيروم يې ورته چالان کړ، نور هغوی خپل د نوکري والي اطاق ته لاړل، ماته يې وويل که د ناروغ حالت خرابېدل غږ راوکړه.

د هو په دود مې سر ورته وخوځاؤ، د ناروغ په خوا کې پر څوکۍ کيناستم، ښکته او پورته مې ورته کتل چې کېدای شي لاس او پښې يې وښورېږي او د هيله مندی څرک پيدا شي، لږ وروسته متوجې شوم د هغې د غځېدلې لاس دوه گوتي وښورېدې، د هغې د گوتو حرکت نه ؤ سم لکه زما ولاړ زړه چې حرکت پيل کړی وي، په يوه لويه هيله مندي

مې يې مخته وکتل، سترگې يې لا هماغسې پټې وې، تور باڼه يې لکه لوړې قندي تور لېباسه سپاهيان ترې راتاؤ و د سترگو پيره داري يې کوله، پاس مانيتور سکرين ته مې وکتل ترڅو د عمومي وضعيت څخه يې ځان خبر کړم، ورور مې ډاکټر و له هغه مې لږ زده کړې و، د زړه ضربان يې نورمال و د هر زړه ضربان سره به يې مانيتور يو هارن کاؤ، فشار، تنفس او د زړه حرکات يې سم ول، يو زگيروي مې واورېد د مانيتور له سکرين مې سترگې وختې، په يوه هيله مندی مې بيا ناروغ ته کتل، هغې په ډېرې سختی سره غټې بڼه ورې سترگې نېمه خلاصې کړې اورمېر يې يوه او بل لوري ته تاؤ شو، د اورمېر له حرکت سره يې درد د ټنډې له غونجېدو مالومېده، ځان سره يې وويل دا زه چېرې يم ؟

ژر مې له خولې ور ووتل، شکر چې په هوش راغلې!

ماته يې وکتل نا اشنا ورته ښکاره شوم، بل لوري ته يې مخ واړاؤ !

نه يې غوښتل له ما سره خبرې وکړي، هيڅ يې ونه ويل!

ورته مې کړه ستا نوم څه دی ؟

ايا د کورنۍ د کوم کس شمېره راکولی شې ؟

هغې په ډېرې سختی بېرته مخ راتاؤ کړ ماته څيره شوه راته يې کړه ته

څوک يې ؟

-زه دلاور نومېرم، تاسې زما له موټر سره تصادف وکړ! اوس مې روغتون

ته راوړې، هغه لږ غلې وه، هڅه يې کوله څه په ياد راوړي، سترگې يې له

چت سره وټومبلي بيا يې ورو وويل:

-ستا ملامتي نه وه، بس هسې زما ليونتوب و !

- دا خبرې به وروسته وکړو، اول دا راته ووايه چې د کوم ځای يې او نوم

دې څه دی ؟

-نوم مې څه کوې ؟

-غواړم کورنۍ ته دې احوال ور کړم.

- قاچاقبره نومېرم، خو کورنۍ نه لرم!

- هيله کوم وخت مه ضايع کوئ ستاسې وضعيت ناسم دی نوم مو سم

وښئ او د کور د کوم غړي شمېره مو راکړئ چې را خبر يې کړم؟

- سم نوم مې اخيستی!

څه دې چې واورېدل ټول ريښتيا همدا دي

- ولې کورنۍ نه لرې،؟

- نه، کورنۍ نلرم، د ژوند په سختو گړدبونو کې راگيره شوم، کورنۍ يې

رانه واخيسته، تقدير مې د هيلو خلاف په يوه طوفاني او تبا کونکې لاره

رهي کړم، خداى ج دې هيڅ تورسري زما په څېر نه کم بخته کوي، زه

دعا کوم چې خداى ج دې د هيڅ چا پاکې هيلې لکه زما چې وي، له

غوړېدو مخکې نه رږوي؟!

زه مې خپل پلار نه بنښم، د ځان د ښيرازي او ژغورلو لپاره يې زما ژوند

برباد کړ، زما په اړه يې هيڅ فکر هم ونه کړ، زه اوس په دې ژوند څه

وکړم؟ لکه د لوبو د مېدان توپ چې يو مې بل ته پاس کوي، ما او عزت

مې په لغته وهي!

تر ټولو خواړه برخه زما په قسمت کيږي، شاهانه ژوند مې په بې عزته

ملنگې بدل شو، لکه لانځکه د هر لاس پرېدونکي د لوبولو حقداره

وگرځېدم، پلار مې لږ هم د خپلو اولادونو په اړه فکر ونه کړ! د خپل ژوند

ژغورلو لپاره يې زمور سرنوېشت ته اور ورته کړ او...

- نو اخر ولې، کيسه څه ده؟

- کيسه به درته وکړم، وخت يې رارسېدلې، زه مې د پلار په څېر نه يم چې

د نورو ژوند په اړه راسره فکر نه وي، زه غواړم ژوند مې لکه د اسمان د

ستورو رڼايي له هيڅ چا پټه نه کړم، زه غواړم نور زما په څېر بدبختي

تجربه نه کړي زما له ژونده پند واخلي.

- نو قاچاقبره نوم مو څنگه غوره کړی؟

- زه هم پرې شرمېرم، په خوله مې سم نه راځي، اصلي نوم مې لېمه دی، خو دا تپل شوی نوم مې د تبا کېدونکي ژوند سره تړلې کیسه ده!
نه پوهېږم د تقدیر لوبه یې و بولم او که خپله بدقيسمتي یې وگنېم او یا یې هم د کور د ناسمې رهبري زېږنده وبولم.

- ایا پوښتی شم چې تاسې ولې زما موټر ته قصداً ځان راوغورځاؤ او د ځان وژنې هڅه مو وکړه؟ هغې ترخه مسکا وکړه راته یې کړه!
- بېره دې ده؟ چې زما د ژوند په راز پوه شي؟

- نه بېره مې نده! او که تاسې یې مناسبه نه بولې زه کومه نیوکه نه لرم، بس یوازې دومره مالومات راکړئ چې ستاسې شناخته څوک را خبر کړم، ځکه دلته خو پښتو ده دود ده، کلتور ده، که یې خبر نه کړم، بیا به یې پوښتنو ته بې ځوابه شم، حلال پاخه به راسره کوي.

- د ناروغ رنگ زېر شو، خبرې یې کم شېمه شوې، غټو سترگو کې یې اوبنکې وځلېدې بیا رڼه، رڼه څاڅکي ترې لکه سپینې ملغلرې د هغې د سترگو له کونجونو یو په بل پسې راتوی شوې، د بستر تر روجايي ورسېدې، یو سوړ اسویلی یې وویست غلي یې وویل:
له ژونده نوره سترې يم!

ډېره سخته سترې شوې يم، نور ژوند، راباندې پیتی دی نه یې شم زغملای!
- ولې؟

- خبرې سمې نشم کولی، نفس مې قید کېږي، زما سره یوه توره بکسه وه د ټکر په وخت کې مې په لاس کې وه، اوس به زما له بدقيسمتي خدايزده چېرې وي، د ژوند ټوله کیسه مې، ټکي په ټکي پکې انځور کړې وه، د خپلو بدبختیو تور تاریخ مې پکې لیکلی و، غوښتل مې زما د ژوند بدبخته کیسه هر څوک وگوري، ټوله نړۍ ترې خبره شي، پند ترې واخلي او بیا زما په څېر بدبخته نشي، خو لکه چې د نورو هیلو په څېر مې دغې هیلې هم سر وخور او بکسه بې درکه شوه.

د هغې ژرغونې معصومه خېره او له غمونو ډکې مړاوې سترگې مې نه شوې لېدې، بنسټه مې کتل، کتو يې د سړي زړه پرې کاؤ، د هغې خبرې، جاذبي او هم خفه کوونکې وې، د هغې د معصومې خېرې او د سر قوي ضربې مخامخ کتلو سره مې بڼه احساس نه کاؤ.

له ځمکې سره مې سترگې گنډلې وې، ځان مې خجالت گانه فکر مې وکړ، داسې مظلوم کس دې وهلی چې که خدای او حکومت دې وښيي، ځان به خپله څنگه وښيي؟، د وجدان عذاب به دې څنگه کړي؟ که تېز نه تللی، شاید دا مېرمن با وجود ددې چې ځان يې موټر ته راواچاؤ ژغورلې دې وای .

په ځوړند سر مې ورته کړه!

زه بښنه غواړم

- د څه شی بښنه؟ بښنه خو باید زه وغواړم چې ته مې په خپل بدبخته ژوند کې راگېره کړې. خو انديښنه مه کوه چې پوليس راشي زه به ستا د بې گناهي ورته ووايم .
-ورته مې کړه:

هيڅ څوک نه پوهيږي چې تاسې د ځان وژنې هڅه کړې ده او زما موټر ته مو ځان را اچولی ده، خلک ما د يوه گناهگار او بې احتياطه کس په نوم پېژني، چې تاسې مې په موټر وهلي ياست؟!

ځواب مې ترلاسه نه کړ، سر مې راپورته کړ غوښتل مې ورته ووايم چې کېدای شي ستاسې په دې پېښه کې زه بندي شم، خو چې خوله مې خبرې ته راتولوله، د هغې په مخ مې نظر ولگېده سترگې يې پټې وې، بېرته د بې هوښي څپې ته تللې وه، په ژوره ساه اخيستو باندې يې پيل وکړ، ډاکتر ته مې غږ کړ ...

هلې ژر راشئ د ناروغ وضعيت بېرته خراب شو، زموږ له غږ سره، ډاکتر او نرسې په يو بل پسې زموږ په لور گړندي گامونه پورته کړل.

د ناروغ خولې ته مې وکتل د شونډو دواړو خواو کې يې سپينو ځگونو ځای نيولی ؤ، د سترگو تور يې شاته تللي ؤ يوازې سپين يې مالومېدل، تنه يې يوه او بل لوري ته لکه کپچه مار په بستر کې تاویده، د سترگو سپين يې مالومېدل تور يې شاه لوري ته کاره شوي ؤ، ډاکتر نرسې ته وکتل ناروغ ته يې د اکسيجن په زياتولو ماموره کړه، ورته يې کړه يوه د ارام ستن هم سيروم ته ور اضافه کړه، هغه لاس په کار شوه د اکسيجن په ماسک يې د ناروغ پوزه وپوښله او ژر ژر يې په پينس د نښيني ستنې سر مات کړ.

ما د دوی ننداره کوله چې دوه پوليس دوه نور په ملکي جامو کې حکومتي کسان مې مخې ته ودرېدل راته يې کړه دلاور ته يې؟

- هو

- دا مېرمن تا په موټر وهلې؟

- هو

- ته حوزې ته بلل شوی يې؟

- د څه لپاره؟

- د څه لپاره مه وايه، د پوښتنو حق مور لرو، نه تاسې.

- اخر ولې؟

- د موټرواني لايسنس لرئ؟

- نه

- بنا جرم پسې بل جرم.

- گورې مېرمن ما په موټر وهلې، خو دې کې زما هيڅ گنا نه وه!

- هو تاسې سپينه ملايکه ياست، هيڅ مو هم ندي کړي، گناه زموږ ده چې

هسې دې تا وخت ضايع کوو او حوزې ته مو بيايو.

- گورئ، هغې خپله زما د موټر مخې ته ځان را وغورځاؤ.

- ښه افرين والله، د پلمو چل بايد له تا زده شي، يانې چې هغه ليونۍ وه او

يا يې هم کومه نشه کړې وه په ځان نه پوهېده، يا هم د ځان په قيمت يې

غوښتل تا په کومه لانجه کې واچوي همداسې ده؟، هغه هم يوه تور سرې؟

- کاش کې تاسې لږ مخکې راغلي وای، هغه په هوش وه، زما خبرې به تاسې د هغې له خولې اورېدلې وای.

-ته هم پوهېږې چې هغه خبرې نشي کولای کنه ؟

يوه له لاس ونيولم، له واټه يې بهر وباسلم، راته يې کړه، موټر دې چېرې ولاړ دی ؟

گوته مې اوږده کړه ځای مې وروښوده.

له موټر سره يوځای يې حوزې ته بوتلم، ښه يخ ؤ د مني اخيرې شپې او ورځې وې د شپې يې يوه کلکه شوې ډوډۍ، له يوه قاب سره راته کښېښوده، قاب ته مې وکتل ډنډه اوبه او د څو په شمار پخو لوبياؤ ډډې ترې راوتلې وې، ډوډۍ مې ونه خوړه، ځکه چې د يوه نامالوم سرنوېشت فکر مې لوړه ختمه کړې وه، په يوه خيرن توشک او شکېدلي بالښت مې سر کېښود، خوب نه راته، ټوله شپه مې هم د يوه تياره راتلونکي نه د ځان ژغولو په فکرونو کې په ويښه تېره کړه، سهار مهال مې سترگه سره ورغلې وه، بلاخره راويښ شوم، د لمانځه وروسته مې د سهار د چايو پيال له خولې نه نيولې وه چې سرتېری مې مخې ته ودرېده راته يې کړه :

ستاسې موټر نن ترافیکو رياست ته لېږدول کېږي، او ته به د دوسپې بشپړېدو تر پايه محبس ته درومي.

د موټر د وړلو يې چې وويل، د سرتېري نورې خبرې مې وانه وړېدې، ژر راپورته شوم، ما ويل چې د مېرمنې بکسه يو نه سي، موټر ته په بېره ورغلم توره بکسه مې ترې راواخيسته، تخرگ کې مې ونيوله دوی لاس په کار شول موټر يې وباسه، زه يې بل موټر ته وخېجولم او هغه ساعت هم راورسېده چې په محبس کې مې ځان وليده!

په محبس کې مې احساس کړه چې له دې ځايه وتل به مې وخت واخلي او خلاصېدل به مې ځکه اسانه نه وي، چې په موټر د انسان وهلو په پېښه کې راغلی وم، بله کم بختي دا وه چې نه مې د پېښې شاهد درلوده او نه کوم معقول دليل، چې ځان مې پرې خلاص کړی وای.

خو د ځان له خلاصېدو مې هم تورې بکسې ته ډېره بېره وه، ترڅو د مېرمنې په ژوند ځان خبر کړم او هغه راز پيدا کړم چې دغه ځوانه مېرمن يې ځان وژنې ته چمتو کړې ده!

ورغلم، بکسه مې را واخيسته، خلاصه مې کړه، په يوه ډېر ښکلي خط باندې ليکل شوې پنډ سپينې پانې مې پکې وليدې، رين ښېښې پلاستيک ترې تاؤ و، له سلو پانو زياتې وې، دواړه مخونه يې ډک و، پوه شوم چې مېرمن يې د ليکلو په وخت کې د کاغذ د کمبوت سره هم مخ وه، پانو ته مې لاس ور د ننه کړ، چې راپورته مې کړې څو انځورونه ښکته ترې ولوبدل پانې مې کېښودې، يو انځور مې گوتو کې ونيو سترگو ته مې مخامخ کړ، يوه نهه کلنه انجلې باندې مې نظر ولگېده، د مکتب کتابونه يې شاته اچولي، د گرد سپورميز ډک مخ څخه برخمنه برېښېده، سترگې يې غټې وې گڼ بانه ترې راتاؤ و، بل انځور مې هم د همدې جلې پکې وليده د صنف په لومړي کتار کې له پاکو سوتره جامو سره ناسته وه، سترگو يې يو څه شکمن کړم چې کېدای شي ددې مېرمنې د کوچنيوالي انځورونه وي، ځکه يو څه ورته والی يې قاچاقبرې ته درلوده!

د انځورونو لېدو مې نوره همې تلوسه زياته کړه او د مېرمنې د ژوند په راز د پوهېدو حس يې را قوي کړ، تر څو وگورم په سپينو پانو کې څه دي؟

خو مخکې له دې چې پانو ته لاس کړم سرتېری مې مخته ودرېده راته يې کړه يوه ليدنه لرې.

- د چا سره؟

- د کورنۍ غړي دې راغلي دي.

- وارخطا شوم، خان سره مې وويل، اوس به دوی خومره سوې سپورې درته ووايي خومره به دې ملامت کړي، چې بې احتياطي کوې دا او هغه پانې مې بېرته په بکسه کې کېښودې، راپورته شوم لږ وروسته مې د مور، مېرمنې او مشر ورور مخې ته کيناستم، خو زما د تمې خلاف خاموشي وه، د مور سترگو ته مې وکتل، لمدې وې، مېرمنې مې هم په سترگو کې سوک واهه، د مشر ورور خهره مې بېخي مړاوي او غمجنه ښکارېده چا خه نه ويل، ټول ښه خفه ؤ.

خاموشي ما ماته کړه، دوی ته په تسلي لگيا شوم، ورته مې کړه، هرڅه به سم شي، ما کومه گناه نده کړې، هغې تور سرې خپله زما د موټر مخې ته ځان راوغورځاؤ، روغتون کې په هوش راغله خپله يې هم دا اقرار وکړ چې له ژوند نه تنگه شوې وم او خفه يم چې ته مې په جنجال کې راگېر کړې!

ددې خبرې له اورېدو سره مې مور په گربوان کې لاسونه واچول په ښيراؤ يې پيل وکړ، خدای ج دې دا ښځه روغه نه کړي، له مورې يې څه غوښتل چې ځان يې غاړې ته را اچاؤه، که له ځانه تنگه وه، خو رسۍ کې به يې ځان څړولی ؤ، ددې رنډۍ له لاسه خو ما بېگا ټکي خوب هم ندی کړی، زوی به مې خدای ج خبر خومره بند تېروي.

- مورې ښيرا ورته مه کوه شايد واړه ماشومان ولري او که مېرمن ښه نشي کېدای شي دلته مې ډېرې شپې شي، دعا کوه چې هغه روغه شي او زما په بې گناهي اقرار وکړي کنه دلته به مې په بند کې تور ويښته سپين شي.

د مېرمنې مخ ته مې وکتل، ځان يې يوې گونبې ته کړ، ژر، ژر يې شونډې خوځولې، لاسونه يې لپه کړي ؤ غلي مې ترې واورېدل چې ويې ويل، خدایه ج جوړه يې کړې!

خدایه ج مور له دې ستونزې خلاص کړې.

دوی مې تسلا کړل، د ژر خوشې کېدو هیله مې ور کړه او بیا مې رخصت کړل، ځکه د مېرمنې لیکنو ته مې تلوسه وه.

لاړم د خپلې کوټې په توشک کېناستم د توشک د خپرو سوړ بوی مې تر سپورمو شو، طاقت مې ونه شو، د کوټې دوه مترې ورسې ته لمر رالوېدلې ؤ څادر مې په یوه زوړ فرش ځان ته وغوړاؤ پرې کېناستم، له بکسې مې یو بڼل سپین کاغذونه را واخیستل په لومړۍ پاڼه مې د لوستو پیل وکړ!

قاجا قېرې لیکلې ؤ!

وطن سرو لمبو اخیستی ؤ، د هیڅ چا ځان مسؤن نه ؤ، غلاوې، لوټ کېدنه، باج اخیستنه او انسان تښتونه بیخي زیات شوي ؤ، د ځنځیري وژنو لړۍ هم ښه په درز کې روانه وه، په چا به چې حساب کېده او پنځه کسه به پرې راټولېدل نو لکه د ښکار مرغۍ د ټوپک شپیلۍ به یې په لور کېږېده، او په زخه کېده به، هغه چې مطبوعاتو به یې د مړینې خبر را اخیست او تود خبر به پرې جوړېده هغه به بیا زرین ښکار ؤ، د هېواد وگړي هم نه پوهېدل چې په ملک کې څه روان دي، خو دا گمان یې په ذهنونو کې ؤ چې گل، گل کسان لکه د زعفرانو غوټۍ له ټولنې ټولیري، کوم کسان چې د بل مشال په څېر خلکو ته رڼا ورکوي هغه خلک د ژوند کولو ډېر کم چانس لري، همدا روانه کیسه لکه چې پلان شوې لوبه وي، پلار مې حامد هم د گوتو په شمار سرونو څخه حسابېده، هغه د پوهنتون استاد ؤ، داسې استاد چې چا یې په مخ کې سپنې هم نشو کولی، علمي بحث خو ورسره د چا د وس خبره نه وه، هغه پوهېده چې یوه ورځ به یې مرمۍ په سر ښخیري او ټولنه به یې له هلو ځلو او وړتیاؤ بې برخې کیري، نو اړ شو د خپل ځان د ژغورلو او د ماشومانو د بې

سرپرستی، څخه د مخنیوي په خاطر یې یوه لویه پرېکړه وکړه. داسې پرېکړه چې ضمیر یې نه منله خو دا چې د هغه د ژوند خبره وه له ډېرې مجبورې یې په نه زړه دا تصمیم ونيو، ځان سره یې وویل:

نور دا وطن پرېږدم، چېرته امن ځای ته ځم، چې کله هم وطن کرار شي، او دا د وحشتونو لړۍ پای ومومي نو که ژوند وفا کړې وه بیا به راشم او د وطن د خدمت حق به ادا کړم که چاره د سرو ده هم نو په نس منلې یې نه دي په کار.

یوه ورځ مې پلار له پوهنتون نه کور ته راغی غوښتل یې دغه لویه پرېکړه د خپلې کورنۍ سره شریکه کړې او په ګډه هغوی هم دده له پرېکړې ملاتړ وکړي.

زموږ کورنۍ، څلور تنه غړي لرل مور مې ډاکټره وه رابعه نومېده د ولادې نسایې متخصصه وه، یو مې ورور له ما مشر ؤ هغه له روحي ستونزو کړېده، ظاهراً روغ مالومېده خو کله کله به له کنټروله ووت، سره له دې ننگرټیاؤ یې ماته دومره مینه راکوله چې ماسره یې د بیانولوو ټکي نشته، ماته مې یوازې ورور نه بلکې یو ښه ملګری هم ؤ، چې کله به یې هم طبیعت جوړ ؤ نو د مور مینه به یې رانه هېره کړه، دومره به یې نازولم چې حد یې نه درلوده، خو کله به چې د روحي فشار لاندې راغی له چاپیریال سره به یې اړیکې پرې شوې د بېرته کنټرول لپاره به یې ټول ناز سرته راته کېښود.

د کورنۍ څلورمه غړې زه وم اصلي نوم مې لېمه ؤ او دوی به له نازه پرې بللم، زه په عمر کې کوچنۍ وم خو، چابک ماغزه او ښېرازه بدن خدای راکړی ؤ، مور به مې تل راته ویل ستا تعقل، له دېرش کلني عمره هم پورته دی، ذکاوت د کم ساری دی، د مکتب ملګرو نه به مې تکراري همدا خبره اورېده ویل به یې، ستا غوښتن مخ، بادامي سترګې طلايي

پېچلي وښتانه د هر لېدونکي پام ځان ته را اړايي، خو زه خپلو دې ځانگړتياؤ ته ډېره نه وم متوجه شوې، خدازده ريښتيا ؤ او که د دوی کرم او لورينه وه، د ښوونځي اتم ټولگي کې اول نمره وم، څوارلس کلني عمر باندې د پل اېښودو ته مې نهه مياشتې پاتې وې، مور به مې کله، کله چې راته په قار شوه د ايتلر لور په غږ به يې رابللم، دوه ځله مې دې سوې ازموينه ورکړه ځکه خو مې د عمر په تناسب په لوړ ټولگي کې زده کړې کولې، په همدې عمر کې د کور ډېر واک له ماسره ؤ پلار او مور به پيسې له ماسره کېښودې، که به يې په کار هم شوې له ما به يې اخيستې، هغه د بانگ والو په اصطلاح د کور کشر (خزانه داره) زه وم، د کور اړين توکي به ما راغوښتل کله به هم چې کور کې کومه مشوره کېده نو زما نظر پکې شرط ؤ، که به په کور کې نه وم هم او کومه مهمه پرېکړه به کېده نو بيا به مې مور او پلار د کور نورو غړو ته ويل چې هغه د ايتلر لور ته خبره ماتل کړئ، د کورنۍ باور په ما د کورنۍ د يوه لوی غړي په توگه ؤ، د کور د ډېرو کارونو کنټرول تمه له ما کېده، د حالاتو اړتيا هم همدا وه ځکه مور به مې ټوله ورځ تر ماښامه په کلينک کې وه، پلار به مې هم چې سهار پوهنتون ته لاړ نو تياره ماښام به راته، له دولتي دندې وروسته يې د شخصي پوهنتون استادي هم غاړې ته اچولې وه، ما هم په پوره اېمان داري دا هر څه تر سره کول د کور کشرې په اصل کې د کور د مشرې په توگه باور تر لاسه کولو لامل هم شايد همدا ؤ.

له ليکوالي سره مې هم شوق ؤ ارمان مې ؤ د يوه ښه کتاب ليکواله شم او خلک مې د خپلې نظريې پلوی ته راوبولم، خو تقدير هم جالب وي، نه پوهېدم، دا ارمان به مې د ژوند د يوه خطرناک کتاب په ليکولو بشپړ شي، د ژوند يو داسې کتاب ليکواله به شم چې د ژوند د خاتمې کتاب په توگه به يې خلک لولي، که زه داسې پوهېداى، ما به هېڅ کله هم د ليکوالي شوق نه ؤ کړى، کله، کله به مې يوه نېمه گوډه ماته ليکنه هم کوله، يوه اخبار يا هم مجلې کې به خپره شوه، په هغه کوچني والي کې مې له وطن

سره بې کچې مينه وه، ځکه خو مې د ماشومتوب له شوخي او بې پروا ژوند څخه خوند اخیستې سره خدای پاماني کړې وه، لوبې، خندا، شوخي او په پارکونو کې چکرونه راته د وخت ضیاع ښکارېده، تل به مې سترگې له کتاب سره گڼدلې وې تر ښمو شپو به مې کتاب وایه او سهار به هم له مور او پلار وختي پاڅېدم، تلویزیون به مې ډېر نه لیده یوازې یوه سریال ته به مې تلوسه لرله، کله، کله خو به مې ډوډی هم ورته پرېښوده، هغه سریال کې مې د یوه لوی ارمان راز پروت ؤ، هلته به هغه خبرې کېدې چې زما به ډېرې خوښېدې، په هغه کې یوې پیغلې د ډاکټرې هېرو په ډول رول لوباؤ، غوښتل مې د هغې نه الهام واخلم او په راتلونکي کې یوه ډاکټره شم، هېواد ته د پلار او مور په څېر یو بې مثاله کادر په صفت خدمت وکړای شم، مور ته به مې تل ویل چې زه نه غواړم ستا غونډې ډاکټره جوړه شم، هغې به ځان ته رانیږدې، غېږه کې به یې ونيولم بیا به یې مخامخ ځان ته ودرولم خپله پوزه به یې راسره وجنگوله، راته وبه یې ویل:

ولې زه نالایقه یم ؟

ځواب به مې ور کړ نه، ته نالایقه نه یې بڼه ولایت درباندي حساب کوي زما او ستا ترمنځ به صرف توپیر په دې کې وي، چې ته د ولایت په کچه شهرت لرې او زه باید د ملک په سطحه شهرت پیدا کړم د ټول هېواد په کچه مشهوره شم، مور به مې په خبره وخنډل بیا به یې په غیر کې ونيولم راته به یې کړه !

زما هوښیاري لورې خدای ج دې همداسې وکړي، دا ستا نه بلکې زما هیله هم ده، یوه مور چې ستا غونډې لور ولري هغه نور له خدایه څه غواړي، کم ترکمه زما سترگې به هم ستا له برکته جگې وي. یوه ورځ مې پلار پوهندوی حامد مور ټوله کورنۍ راټول کړو، غوښتل یې له خپلې پرېکړې مو خبر کړي.

ويې وويل:

دلته د ژوند حلقه تنگه شوې ده، زموږ ژوند هم له گواښ سره مخ دی غواړم له تاسې سره يوځای، له هېواده بهر لاړ شم، دلته نور ژوند ناشونی شوی دی، ددې خبرې په اورېدو مې زړه ولړزېده مخې ته يې ودرېدم ورته مې کړه:

بابا جانه ولي له هېواده بهر مرگ نشته؟

- شته خو هلته په خپله نېټه، دلته خو اجل معلق ده!

- بابا جانه، که مور لاړ شو دا وطن به چا ته پرېږدو؟ که مور هم لاړ شو او زموږ په څېر نور هم لاړ شي نو بيا به دغه وطن له دې بحرانه څوک باسي؟

هغه وويل:

نوره کيسه زموږ له وس وتلې ده، دلته جگړه د سيمې استخبارات پر مخ وړي او ترڅو چې دوی خپلو موخو ته نه وي رسېدلي، دلته بل شوی اور نه مړ کيږي زما هم په وطن زړه خوږيږي! خو اوس هر څه له وس بهر شوي دي.

- بښه نو هغه هېوادنی مينه دې چې مور ته را زده کړې وه هغه ټوله دروغ وه، تا خو مور ته ويل چې وطن مور ده او وطن د مور په څېر حق لري، اوس برعکس له ناصحه د خپل نصيحت سرچپه اوږو؟ جالبه نده!!

- لورې ته هم په حقه يې؟ وطن هم حقدار ده خو مور چې ژوندي يو نو وطن ته به خدمت وکړو، چې ژوند ته مو څوک پرېږدي نه، نو دلته مرگ او د وطن پرېښودل يو شان دي، د وطن په پرېښودو کې خو لا دا چانس وي که ارامي شي بيرته به راشو او خپلې زيمه واريانې به ادا کړو، خو که مړه شو بيا دا چانس هم له منځه ځي.

مور مې د شين چای پياله خولې ته نيولې وه، پياله يې پر مېز کېښوده، مخ يې راواړاؤ راته يې کړه:

لورې پلار دې په حقه دی، مور د وطن له حقونو انکار ندی کړی، خو دلته د خدمت ته څوک نه پریردی، تا هغه بله ورغ ونه لېده چې خانجان خپل باډي گاردان راستولي ؤ او له ما يې باج غوښته، ويلې يې ډاکټره يې ښې پيسې اخلي، ستا په پيسو کې زموږ حق هم دی، يا به لس لکه روڼي راکوې يا به دې ماشومان تښتوم!

ايا زموږ زور له هغوی سره برابر ده، ايا هغوی د چا په ژوند صرفه کوي، مور يې د لسگونو جنايي پېښو شاهد نه يو؟ دا ځل خو پيسې راسره وې ور مې کړې، بل ځل به يې له کومه کوو، دوی روگدي دي هر کال پيسې غواړي د پلار ژوند دې هم په خطر کې دی، له تگ پرته بله لاره نه لرو. ورور مې هم د دوی خبره تائيد کړه، زه په مخالف لوري کې يوازې پاتې شوم.

هڅه مې وکړه له دليلونو کار واخلم ترڅو دوی دغه پرېکړه بېرته واخلي ورته مې کړه، دلته دې مړه شوو، هډوکي مو دې خاورې شي، دا د وطن حق دی ددې خاورې اوبه او دانه مو خوړلې، که يې حق ادا نه کړو د ملک پوروي به شو، د هېواد پور ادا کول بيا سخت دی له مرگه خلاصون هېڅ چېرې هم نشته، اخبر به هم مرو، خو په خپله خاوره کې چې دفن شو لږ به مو دلته روح ارام وي ځان به يوازې نه احساسو، په پردی خاوره کې مرگ هم ولاکه خوند کوي.

خو زما دليلونو کومه گټه ونه کړه ورور مې زه مخاطب کړم، راته يې کړه ته دلته پاتې شه هېواد دې په تا مبارک وي، هم دلته به واده وکړې، ماشومان به دې وي لويه کورنۍ به شئ اولادونه به دې ښه په هېوادنۍ مينه وروزي زموږ مخه مه نيسه!

د واده له ټکي سره زما هم غومبري سره شول، ښکته مې سر واچاؤ شرم او بې جرثتي دواړو له چوپتيا سره مخ کړم.

چوپتيا مې غوره كړه، نور دليلونه مې هم خلاص شو، خو خدای ج شته چې هيڅ مې زړه نه غوښتل له هېواده جدا شم، زما چوپتيا دوی د رضایت چوپتيا وبلله.

دوی لاس په كار شول، زموږ يو منزله څلور اطاقه كور چې مخې ته يې شين چمن زرغون ؤ او زما د كوچنيوالي د لوبو او د ونو لاندې د مطالعې ډېرې خاطرې وړ سره تړلې وې هغه يې په بيه كې واچاؤ، موږ هم خلكو اړ وپېژندو، په نېمه بيه به يې د كور قيمت ووايه اخېر يو كس يو څه انصاف ته نيردې قيمت ووايه كور مو په هغه وپلوره، ايلا پر ځمكې لاره د قاچاقبر پيسې يې جوړې كړې، له مور سره مې دوه لكه افغانې د كتنځي عوائد راسره د لارې د شخصي لگښت لپاره د هيلې وسيله شوه.

د تگ پرېكړه يقيني شوه، خو زما لپاره د ژوند تر ټولو سخته او خواشینه ؤنكې پرېكړه وه، دې پرېكړې دومره ځورولم، لكه له تنه مې چې كومه برخه رانه بېليري، پرېكړه راباندې تحمیل وه او په لاس مې هم څه پوره نه ؤ ځكه چې ټول راته يوې خواته او زه يوازې وم، په ژوند كې مې لومړی ځل ؤ چې خبره مې رد كېده او مشوره مې د خپلې كورنۍ د غوږونو پردې په اهتراز نه راوستې، له هېواد سره مينه مې د مرگ په بدل كې هم كمه گڼله د كابل په پرسكونه ښار كې مې ځان لكه د ارگ د واكمن لور باله، د يوه انساني غرور سره به ښونځي ته تلم، د خپلو همځولو سره لیده كاته راته ټوله نړۍ وه، ساده ټولنيز ژوند مې په شاهانه دربار هم نه وركاؤ. خپل وطن گل وطن وي، دا مې د يوه مسافر كيسه په ورځپاڼه كې لوستې وه هغه هم زموږ د كورنۍ په څېر د هېواد حالاتو دل سرده كړې ؤ له هېواده بهر تلو ته اړ شوی ؤ، د هغه په ټوله كيسه كې له پېښمانتيا نور څه نه ؤ ځای شوي، د هغه د كيسې غورچاڼ دا ؤ چې دلته له لورې مړه شئ، سپوره وخورئ، نهار كېښئ خو بهر ته د تلو زړه مه ښه كوئ، ځكه چې

دلته که هېڅ هم نه وي نو عزت او ابرو خو درپاتې کيږي، هلته دا هم درنه ځي او له واکه دې وځي.

د خپل ځان او کورنۍ په عزت ډېره ډارېدم، خو زما ويره بې ځايه نه و، هغه د پوليسو خبره شک انسان تر حقيقته رسوي، وړه وم خو څيرکه وم هرڅه ته مې فکر رسېده او يوه موضوع به مې له ډېرو اړخونو څېړله، دغه تگ مې د کورنۍ د ابرو د خونديتوب لپاره سم نه گانېه، سفر ته مې د شک په سترگه کتل ځينې وخت شک هم، حقيقت ته په بدلېدو واوړي، زموږ هم کټ مټ همدا کيسه شوه!

مازديگر مهال د کور مخکې چمن کې ناست و د ونو په نازکو خاښونو مرغيو ټال واهه، يوې نيمې خو به پکې د خپلې غاړې د موسيقت ترنم هم غږاؤ. پلار ته مې زنگ راغئ ورته ويې ويل:

تر ماښامه د کندهار هادي ته له کورنۍ سره ځانونه راوړسوي، يوازې د ځان جامې او د لگښت پيسې در سره راواخلي، ځانونه مه درنده وي، اوږده مزلونو مو په مخ کې دي، د پلار خوا کې ناسته وم د هغه کس غږ مې اورېده، غږ مې يو ځانگړی احساس په زړه کې پيدا کړ، دې ډار احساس، داسې احساس چې سړی په لوی لاس ځان په خطر کې اچوي، له هماغه ځايه مې يوه وېره زړه ته ننه شوه، په يوه ژور وپرونکي خيال کې لاړم، ځان سره په خبرو شوم، پرديو ممالکو څخه تېرېدنه اسانه نه وي هغه هم هغه هېوادونه، چې قانونيت پکې حاکم وي زموږ په څېر له گډوډ نظام او نا امنې سره نه وي لاس او گربوان، ځکه هلته نه رشوت چليري او نه واسطه، نو موږ ته به سخته وي چې د هغوی له سرحدونو مرور کوو، موږ له دې پرېکړې سره د ځان سرنوېشت په يوه نامالوم لوري بيايو، بې واکه مې اه له خولې ووت او دا جمله راڅخه وويل شوه!

پلار مې د مرگ په قيمت له مرگه ځان خلاصوي!

زما د خبرې په اورېدو مې پلار رد، رد راته وکتل، راته يې کره لورې څه دې وويل:

- هسې پلاره!

د تگ چمتوالی روان شو، بېگونه مو چمتو کړل يوه، يوه جوړه جامې مو پکې واچولې، د څنگ يوه ټولگي واله گاونډۍ مې راوغوښته، هغه له هزاره قومه وه، زما په قد څه، خو خورا بې وزله وه، تل به يې زما د کاليو د موډ او عصريټوب تعريف کاؤ، پوهېدم چې زما له جامو سره مينه لري خو د غربت له کبله يې نشي چمتو کولی، پخوا به مې هم کله، کله يوه نېمه جوړه ورکوله، په ډېرو زما زړه نه کېده، د پلار د مال سره يو ډول خيانت راته برېښېده، اوس نو تقدير هغې ته زما نيت بدل کړ، ټولې جامې مې هغې ته ورکړې، هغه لومړی جامو ته ډېره خوښه شوه خو چې زموږ د تگ يې واورېدل په راوتلو سرو غومبرو او تنگو سترگو کې يې اوبښکې وځلېدې، ويې ويل له جامو هم تېره يم خو تاسې مه ځۍ ورته مې کره زما هم له زړه وينې څاڅي، خپل وطن، تاسې او نور ټولگي والو پسې ډېره خفه کېرم، خو څه وکړم د کورنۍ د مشرانو پرېکړه ده، پلار مې جدي تصميم نيولی، وايي څو نه پاتې کېږو.

هزاره گۍ، چې راضيه نومېده زما له خبرو سره باوري شوه چې زارۍ يې کوم ځای نه نيسي، په غومبرو يې لاس تير کړ، اوبښکې يې پاکې کړې، ژړا يې په چغو بدله شوه، زما له غاړې يې لاسونه تاؤ کړل، په زوره، زوره يې وژړل، زما هم د هغې مينې او گرانښت احساسات راواپارول، زړه مې درد وکړ، سترگې مې لمدې شوې او د خدای پاماني په پای کې مو د يوې او بلې له غاړو تاؤ شوي لاسونه لرې کړل ورته مې کره زه دې نه هېروم له تا او وطن سره مې ژمنه کوم که چيرې هم خدای اروپا ته په خپر ورسولو نو هلته درس وایم لويه ډاکتره جوړېږم بېرته راځم، راستنه کېرم همدلته واده کوم او همدلته خدمت کوم.

هغې زما د خدای پاماني لاس ټينگ په دواړو لاسوو کې نيولی ؤ، کله، کله به يې سينې او شونډو ته هم ويوړ، راته يې کړه، دومره به هم خوشبخته شم چې بيا دې وگورم؟
- که ژوند ياري کوله حتما.

راته يې کړه د بيا ليدو په هيله، نور يې مخ رانه واپاؤ، خو قدمونه يې واخيستل، زما په جدايي کې د نورو اوشکو پټولو هڅه يې وکړه، له ډېرې پرېشاني زما ورکړل شوې جامې هم ترې هېرې شوې، غږ مې پسې وکړ راضيه، کالي دې!

راتاؤ شوه په مخ يې شل ځايه اوشکو لارې کړې وې، کالي يې واخيستل او په پټه خوله زموږ له کوره ووته. ماته يې هم جدايي د زړه د يوې برخې له جدا کېدو کم نه ؤ. دوه، درې بکسونو کې مو د ځان جامې ځای پر ځای کړې، ځان مو ماښام د کندهار هلې ته ورساؤ، لوی ۳۰۳ موټر ولاړ ؤ کلينور يې ببر سر سيگريټ په لاس، خیرن واسکت سره د موټر دروازې مخته مسافر ختلو ته هڅول، ويلې، يوازې پنځه نفره پاتې دي نور سې صدو سې ډک دي، دستي حرکت دی، موږ هم په کتار خپل پلار پسې ولاړ ؤ، د دروازې په لوري مو حرکت وکړ، دننه په سې صد سې کې کيناستو موټر له نارينه ؤ، مېرمنو او ماشومانو ډک ؤ هوا پکې گرمه وه، له ننه وتو سره مو غوږونه گرم شول، په سیتو کې کيناستو.

موږ مې د ډاکټري په چاپيريال کې روږدې وه، لوڅ مخ د بنسپې خوا کې کيناسته زما عمر کم ؤ، خو لږ چاقه او ښيرازه وم، قد مې هم بې وخته د عمر په تناسب لږ لوړ ښکارېده د سترگو له جنگيدو مې بد راتلل، ځکه خو مې چادري له کوره د راوتو پر مهال په سر کړې وه، موږ ته مې هم هغه مهال د چادري سپارښتنه وکړه ورته ومې ويل:

موږ، اطرافي لور ته خو هلته مېرمنې مخ پټوي، د چا مخ چې لوڅ وي نو بس د نورو ننداره گرځي، په زړه کې گوږې ورته ماتوي، چې لوڅ مخې وگوري، بس د اماده شوي ښکار په څېر سترگې ترې نه باسي، خو هغې

په دې ځواب چوپ کړم چې چادري کې مې زړه تنگيري سر مې پکې
گرځي.

مور مې د څلوېښتو کالو وه، خو د اوويشت اته ويشت کالو په منگ
مالومېده ډيره کيمنيېه بنځه وه، ډېر پاک زړه يې لاره، تر ټولو لويه
ځانگړتيا يې دا وه چې مثبت فکر يې درلوده، د هرچا په نېمگړتيا کې به
يې هم د هغه نېمگړتيا لټولې.

موټر حرکت وکړ، موټر ته د ختو پر وخت کې مې مور او پلار په يوه
سيټ کيښاسته مور يې شاته په بل سيټ کيښاستو، مور ته مې وکتل غټ
غوشين سپين مخ نه يې تور ټيکري راتاؤ کړې ؤ، پر مخ يې د رالوبډليو،
يو لړ کچ ويښتانو ليکه پرته وه خدای شته زړه مې پرې خوږ شو، هغې ته
هم د وطن پرېښودل اسان کار نه ؤ خو بس زما د پلار لحاظ يې ډېر کاؤ
څه يې نه ويل، خو په څههه کې يې د وطن د جدايي خپگان له ورايه
ښکارېده!

د مور مخې ته سيټ باندې يو پڼه چاغ سړی ناست ؤ، څټ يې څو ځايه
کوټونه کړي ؤ، اوږده بريټونه يې پرېښي ؤ موټر ته د ورختو سره يې چې
زما په مور سترگې ولگېدې نو بيا يې ښکته نه کړې، همداسې يې د هغې
له مخ سره گڼلې وې، تر هغو يې ننداره کوله چې تر څو يې تنه کې نه
وتلې چاغ اورمېر تاوېده، مور مې د هغه د سيټ شاته کېښاسته، له هغه فنا
شوه، موټر روان شو، خدای شته مزل يې مسترح ؤ ځکه موټر بيخي نوی
ؤ او سرک هم ښه قيريزي شوی ؤ.

موټروان د ټايف پر موچ گوته ټينگه کړه د موسيقي د پيل له غږه پوه
شوم چې د وطن په مينه کې سندر، سندرغاړی اوس زمزمه کوي، زما د
گمان سره سم څو ثانيې وروسته له موسيقي اواز سره د استاد اول مير
جادو گر غږ هم مل شو، وامي ورېدل:

ای زما وطنه د لالونو خزانی زما

ستا هره دره کې دې د تورو نښانی زما

استاد اول میر لگیا شو د وطن مینې ته یې خلک هڅول او مور له وطن سره د بې وفایي لومړی تړون پلی کاؤ، له وطنه د تلو په تکل کې مو له مور وطن سره د خدای پاماني او ملامتي دود عملي کاؤ، ددغه بې وجدانه پرېکړې لپاره مو د مزل په لاره لومړني قدمونه اېښودل، سخته شپیه وه، داسې شپیه چې زړه یې راته ټوټه، ټوټه کاؤ.

د موټر بنسټې د بهر نه د رڼایي او تازه هوا راتلو لپاره وې، خو کله، کله به زموږ د موټر بنسټو د هندارې رول هم لوباو، لکه اوبه چې د یو چا تصویر ښکاره کوي د مور خوا کې بنسټې هم همدا کانه کوله، د مور انځور به پکې لکه د اوبو د سر انځور کله تې او کله روښانه ښکارېده، د هغې د انځور په روښانتیا کې مې د هغو سترگو ته پام شو، په غټو تورو سترگو کې یې اوبنکې ډنډ وې کله کله به یو غټ څاڅکی هم ترې راولوبد او د گربوان مېلمه به یې شو.

پوه شوم چې د وطن سندرې مې زما په څېر زما مور هم اغېزمنه کړې هغه هم ځان ملامت گڼي او له هېواده لرې تلل یې ځوروي، خو د کورنۍ لپاره څه نه وایي هر څه به چوپه خوله تېروي.

سندرې ختمه شوه، د مور ژرغونۍ حالت هم سم شو، اوس نو د چاق پندې سپرې وار پیل شو، هغه له مخکې سیت نه اورمېر راتاؤ کړي، زما د مور ښه ننداره وکړې بېرته سر واړوي، زما په کین سیت کې یو تنکی ځوان چې عمر یې تر اتلسو زیات نه ؤ ناست دی، ښکلي گڼ وېښتان یې پر تندي پراته ؤ دواړو طرفو ته یې پر منځ بیل کړي ؤ، دغه سپرې ته یو زما او یو هم ددغه ځوان پام دی چې بار، بار له مخکې سیت نه مخ راواړوي ئ، زما د مور ننداره کوي او بېرته مخ تاؤ کړي، زړه مې ورته تنگ شو، غوښتل مې خپله مور له څنگه جوخ کړم او ورته ووايم چې پر مخ پېرۍ

راواچوي، ترڅو د هغه خيړن دغه لويه ختمه شي خو ډارېدم چې که مور ته ووايم د سړي په وړاندې به عکس العمل وښيي پلار به مې خبر شي او په موټر کې به لويه ننداره پيل شي، زه په همدې فکر کش مکش کې وم چې په خواکې ځوان مې په قهرجنه څهره کې راپورته شو، د هغه خيړن بریتو مخې ته په ماته ملا ودرېده ځکه قد يې لوړ ؤ د ۳۰۳ له چت سره نښت، سړي باندې يې خوله راپرې کړه ورته يې کړه :

ولې ته خور او مور نه لرې؟ چې پردي ناموس ته گورې، ته دې له دې تنې نه شرميرې؟

سړي وراخطا شو، په خپله څوکۍ کې نېمه پورته شو هلک ته يې وويل ته ماته وايې؟

- هو تاته وایم دلته نور ستا غوندي بد او پليت کېدای شي چې داسې خبرې ورته وکړم؟

- خوله دې په عظام خوځوه، کنه تر غورو به يې درته وڅيرم
ځوان نېغ د سړي گرهوان ته لاس ورتبر کړ، خو چې نورو گواښونکو يې مخه نيوله د پناه چاچک پوخ سړي له خولې سره يې دوه سوکه پيوند کړل، شور ماشور جوړ شو، يوه بل ته غور نه نيوه، اصلي موضوع پکې ورکه شوه، خلکو دوی سره خلاص کړل، مور مې ماته مخ راواړاؤ د گوتو په اشاره يې راته وويل څه کيسه وه؟

ما نو ورته نشو ويلي چې مورې!

ستا ښکلې څهرې جنجال جوړ کړی، او ته خبره هم نه يې!

ورته مې کړه مورې نه پوهېرم!

جيب ته مې لاس کړ يو ماسک راسره ؤ مور ته مې لاس کې ونيو ورته ومې ويل دغه ماسک غورو ته واچوه، گرد او دوږې به دې بيا زکام کړي او ستا زکام خو بيا سم درسره بستره اچوي.

ماسک يې رانه واخيست د خپلو سپينو لاسونو په نړۍ قلمي گوتو يې تارونه له دواړو غوړو واړول. د مخ له قالبه يې پر شين ټوکر د بڼکلي پوزې نقاب راووت بڼايسته بڼه وړې سترگې يې ښکارېدې.

تنکي په ونه دنگ ځوان بېرته خپلې څوکۍ ته راستون شو کيناست خواکې مې مشر ورور ناست ؤ منځ کې لاره وه ورپسې د دغه ځوان څوکۍ وه، ورور مې وويل زما خوا گرځي د بڼينې طرف څوکۍ ماته راکړه، ما هم نه ونه ويل، څوکۍ مو سره بدلې کړې زما او د هغه په منځ کې اوس يوازې د پياده روي فاصله پاتې شوه، ځوان ته مې اورمير ور اوږد کړ ورته ومې ويل، مننه کوم.

هغه په تنپه رالوېدلې ويښتان سم کړل راته يې کړه د څه شي مننه؟

— دا زما مور ده، ځکه مننه درنه کوم، تا د حق پلوی وکړه هغه پلن څټي ته د بڼه درس ورکړ.

هغه د زړه په زور د خندا لپاره شونډې سره بېرته کړې، له سور بخونو شونډو يې سپين مهين غابڼونه را ښکاره شول ويې ويل!

د همدې ناموس ساتنې لپاره خو مو سر په تلي کې اېښی بهر ته په قاچاقې لاره روان يو، خدايزده چې له دې مرگونو لارو به روغ ووځو کنه.

— تگ مو د ناموس ساتنې سره څه تړاو لري؟

— خو دلته نه کار شته او نه روزگار شته، درې د شهيد شويو وروڼو کونډې راله غاړې دي واړه، واړه ماشومان لري، زه يې سرپرستي کوم، نېردي ده، د ماشومانو لوړې له امله مې وربندارې اړې شي بهر ته په سوال پسې ووځي، نو ځکه يې زه هم اړ کړم په قاچاقې لارو بهر ته ووځم او له هغه ځايه د دوی گېلې مړې کړم.

- بنا نو تاسې هم زموږ په خپر له هېواده پښې سپکوی؟

- نه زه بېرته راځم خو چې دومره وکړم د کورنۍ اړتیاوې مې راکمې شي

ځوان په خبرو کې ماته نه کتل ښکته یې سترگې اچولې وې، د حیا او شرافت یوه نمونه راته ښکاره شوه، د مخې جیب کې یې قلم تومبلی ؤ، پوه شوم چې د قلم او کتاب سره هم اشنا دی.

ورته مې کړه سبق مو ویلی؟

- دولسم مې سړ کال خلاص کړ اول نمره د صنف اعلان شوم، د کانکور له لارې طب پوهنځي ته بریالی شوم، خو قسمت هم کانې کوي، زما ارمان یې زما په ستونزو کې رانه ونغښت، ستونزې یې راته مخته او ارمان یې رانه لرې کړ، پوه نشوم چې څرنگه ترې تېر شوم .

- ښه بیا خو مو مزاج او هیلې سره ورته دي !

- هغه څنگه ؟

- زه هم د صنف اول نمره وم ،غوښتل مې په راتلونکې کې ډاکتره شم ،خو نه شو!

- ولې؟

- ویل یې گټه نه کوي ،ته یې ووايه اوس ستاسې د کور لگښت څوک کوي ؟

- رانه کشر یو ورور مې د لاس مزدوري کوي، خو یوه ورځ یې کار وي او لس ورځې بېکاره وی، پلار مې د مسجد امام دی، د هغه په تنخوا گذاره کوو، خو چېرې کیږي؟!

پوهېدم ځوان راسره د زړه په زور غگيري، خو د هغه د ژوند په اړه راسره تلوسه وه يو څه يې د ژوند په راز پوه شوم، هغه هڅه کوله نورې خبرې ونه غځوي، شايد د کلتوري ستونزو له امله يې دا کار نه غوښته او يا هم کېدای شايد د ذهني ستړيا له امله، زه نه پوهېدم.

سې صدو سې، بڼه مزل کاؤ د موټروان، شاته دوهم سيټ کې ناسته ؤم د موټر له نښينې مې د اوږدو دښتو او لوړو غرونو ننداره کوله؛ کله، کله به سپرک کنډ کپړ شو، د موټر د سرعت کمېدو او جمپونو به مې د منظرې کولو څخه ذهن د موټر داخل ته راواړاؤ، د سيټونو له سرو به مې د پکولونو، لونگيو، افغاني پرونيو او د ماشومانو کچخولو نندارې ته پام راواوښت.

د پاخه سپرک په منځ کې به کله، کله؛ لکه د کچالانو دوچې لوړې او ژورې راغلې، په لېدو به مې زړه ټوټه ټوټه شو، له ورايه به سپرک شکايت کاؤ چې پرې درانه وزن لرونکي موټر تېر شوي او سپرک يې د تاب نه لرلو له امله پر ځمکه ننوتلی دی، له همدې امله خو ناستې او راوتلي لارې پکې شوې وي.

سپرک زموږ د سخت زړي او د بيت المال سره دې بې پروايي کيسې لارويانو ته په چوپه خوله کولې.

لومړي کندهار بيا هلمند او بيا نيمروز ته ورسېدو!

له موټره ښکته شو، د پلار مخې ته مې يو ډنگر سړی ودرېده، له خولې يې مول تاو کړی ؤ ننه وتې سترگې يې زما د پلار په مخ کې ونيوې ورته يې کړه استاد تاسې ياست؟

- هو

- ما پسې راځی!

هغه مخکې شو موږ ورپسې شو يو منزله زوړ هوټل مخې ته يې ودرولو، په سر يې يو کوټه ودانه شوې وه د لرگي زينه يې د ورختلو لپاره د هوټل

د څنگ دېوال نه ورته اېښې وه د زینې بیخ ته یې ودرولو، د لاس په اشاره یې وویل پورته وخیجئ، مور هم یو په بل پسې وختو وروسته ډنگر سرې هم راوخوت، لاس یې جیب کې ننه باسه د کوټې وره مخې ته ودرېده، قلف یې خلاص کړ بیا یې وویل دلته دمه جوړه کړئ زموږ د تلیفون په انتظار شی.

له بامه د دغه کوچنی بازار ښه ننداره کېدله د خام سپرک دواړو غاړو ته له خټو جوړ دوکانونه اباد شوي ؤ، په قرن اولاکې یې زموږ د ژوند کولو کیسه کوله، د هر دوکان په سر شمسي لگېدلې وه، مالومېده چې دلته هم برېښنا د چین له برکته تیارې روښانه کوي، لکه د یوې پیرې شاته ښار ته چې راغلې یم داسې مې احساسوله.

د دغه کوچنی بازار په جوړښت، د خلکو رویې، د دوکانونو مخکې د خرڅلاو توکو مې د خیال وزې بوختې وې، خوند مې ترې اخیسته او د وروستي ځل لپاره مې په ژور لید ځکه کتلې چې، بیا به یې لیدل راته ناشوني وي، هر څر کم، دښته، بدیا، غر او خرې پرې ودانۍ راته د کابل د مخابراتو اتلس منزله ښکلې مانۍ ایسېدې.

مور مې غږ راوکړ، لیمې، د بام په سر یوازې مه درېره، دا خو کابل ندی، کوټې ته را دننه شه!

ما هم د فکرونو لمن راوغښته، پرته له ځواب ویلو کوټې ته د ننه شوم، په کوټه کې یو زوړ فرش پروت ؤ څو ځایه په اور سوی ؤ، لاندې خرې ځمکه ترې ښکارېده، د کوټې په کونجونو کې د څکلو شویو سیگریټو پاتې شونې هم تر سترگو کېدل، کوټې یوه ورسۍ (هشه داره) لرله، په منځ کې یې یو د اوبو ترموز چې خیرن گیلاس یې په خوا کې ؤ ومې لیده، سخته تری وم د ترموز خوا کې ودرېدم گیلاس مې راواخیست خو چې غوښتل مې له اوبو یې ډک کړم منځ یې له خپرو ډک ؤ، تک تور مالومېده، په گیلاس کې د پاتې شویو اوبو په سر یوه مړه میچ وزرې

خپرې کړې وې، گيلاس مې بېرته په خپل ځای کېښود، پلار مې دا ټوله ننداره کوله، پوه شو چې لور يې له گيلاس او ترموزه کرکه راغله، جيب ته يې لاس کړ زړگون يې زما ورور ته ونيو، ورته يې کړه د بوتلو اوبه او ټولو ته بيسکيټ راوړه .

مور لږ همدلته دمه جوړه کړه، تنده او لوړه مو کمه شوه، د پلار ټليفون مې وشړنگېده، له شنه بټين ټينگولو وروسته ورته وويل شول تاسې ځانونه تيار کړئ يو موټر درېسې درځي، تاسې بل ځای ته نقلوو، مور هم له بکسونو سره راښکته شو، خو انتظار مو اوږد شو، پلار مې هغه کس ته زنگ وکړ، ځواب يې دا ؤ چې مور د نورو مسافرو په رارسولو کې بوخت شوي يو، تاسې زرنج ونيسئ، يو پاؤ مزل به راوکړئ تاسې ته پنچري راځي د هغې شاته کلا ده، هلته ځانونه راورسوئ، ستاسې تگ له هماغه ځايه پيلېږي.

مور زرنج ونيوه، په هغه لوري مو مزل پيل کړ، لنډه فاصله کې واړه، واړه دوه کلي مخ ته راغلل له هغو تېر شو له يو پاؤ مزل وروسته پنچري باندې مو سترگې ولگېدې شاته يې لويه کلا وه ورنه وتو، کلا له گڼو کسانو ډکه وه نيردې دوه سوه تر درې سوو تنه پکې راټول شوي ؤ، د دوی په لېدو هم ډاډه شوم او هم ووېرېدم، موظف کسان لگياؤ دغه راټول شوي خلک يې گڼل چې به يې وهلې، بد رد به يې ويل، ناخوښه ځيگ غږونو او بې کلتوره رفتار يې خفه کړم، ځينو خو به خوله اسمان ته ونيوله، له سيگرېټو به يې لوخړه پورته کړه له ورايه مالومېدل چې د نشو لوگيو يې د ستوني غېگرې امواج ور خراب کړي دي، افغانان چې نيردې ميرمنې وي په لوړه خبرې نه کوي، خو دوی د مېرمنو پروا نه کوله، له انسانيت لرې الفاظ به يې کارول، ورور مې وويل، تر څو چې دوی نور کسان شماري او ډلې يې برابروي، زه به دوه رکعته لمونځ وکړم بهر ووت د ژر راتلو يې وويل.

په کلا کې مې ښکته پورته وکتل لرې کونج کې مې په يوه کورنۍ سترگې ولگېدې، د هغوی سره هم زموږ په څېر مېرمنې وې مور هم هڅه وکړه د هغوی خواته ځان ورسوؤ، مېرمنې له مېرمنو سره اسوده وې، ورغلو، د مېرمنو سره ځواکې کېناستو، مور او پيغله لور څنگ په څنگ ناستې وې، دوی د هېواد له ازبک توکمه ؤ، خو دواړه په دري ښې پوهېدې، پيغلي مخ راواړاوه، راته يې کړه، دا مو لومړۍ وار دی ؟

- هو، ولې تاسې مخکې هم تللي ياست ؟

- هو دا زموږ دويم ځل دی.

- نو ولې په تگ بريالي نه شوي؟

پيغله رانيردې شوه اواز يې ټيټ کړ، غوښتل يې هغه خبرې چې ماته کوي مور او د کورنۍ نور غړي يې وانه وري.

راته يې کړه، دا مو دوهم ځل دی، مور د ايران له پلو تېرېدو، قاچاقبر راته مخې ته ؤ نيردې دويم سوه نفره ؤ د ايران سرحد کې يې په پنځو ډلو ووېشلو، زموږ ډله له سرحد نه د شپې واوښته، د نيم ساعت مزل وروسته مې د خپلې ښنګر واښې وشکېده زه په هغه ټيټه شوم په دې وخت کې ايراني سرتېرو له لرې پوستو په مور ډزې پېل کړې خلکو منډې کړې له ما مې کورنۍ لږ مخکې تللې وه، گډوډي شوه، سره تېر به تېر شو، کورنۍ رانه ورکه شوه زه د ايران په سرحد کې، له اوله يوه کس څارلم خدايزده قاچاقبر ؤ او که زموږ د لارې مسافر هغه له لاسه ونيولم، راته يې کړه ستاسې کورنۍ به دغه طرف لاره ما خپل لاس د هغه له لاس څخه وځانډېه، ورته مې کړه، د لاس نيولو اجازه نه درکوم!

ځواب يې راکړ، سمه ده خو، د دې لپاره مې دې لاس ونيو چې له ما ورکه نشي، تر څو دې خپلې کورنۍ ته ورسوم، د کورنۍ تري تم کېدو په رېښتيا هم سخته خواشيني کړې وم لکه سپلاډ چې سړی واخلي په څنگ هم تکیه کوي په ما هم هغه کانه شوې وه، ځان سره مې وويل دغه سړي ته مې کورنۍ مالومه ده، د لاس غم مه کوه، که کورنۍ درنه ورکه

شي، دلته انساني ځناور به دې اومه وخورې، خپله مې لاس ور اوږد کړې، هغه مې له لاس ونيو، لس دقيقې مزل مور وکړ، خلک په نورو لارو سر و سپري بل لوري ته زور کاو، ورته مې کړه، تاسې ولې له نورو ځان گوبنه کوئ، خلکو پسې ولې نه ځي خواب يې راکړ، دوی په ناسمه لاره روان دي لاره ماته قدم په قدم مالومه ده، بس لکه د يرغمل کس کانه راباندې وشوه، نه مې سرې پرېښودې شو او نه مې ور سره مزل زړه غوښته، په هغه د باور او شک په کشمکش کې وم چې يو د خرما باغ راورسېده، باغ ته يې ننه باسلم، لاس يې رانه تاو کړل، مرداره، بوی ناکه شونډې يې زما په مخ کېښودې، ما مې له ملا د هغه د لاسونو د لرې کولو هڅه وکړه، خو زور مې نه پرې رسېده، له خولې يې د سيگرېتو بوی زما نفس قيد کړ، راته يې کړه دا مخامخ رڼا چې گورې، دا د ايرانيانو سرحدې پوسته ده که غږ دې اوچت کړې هغه په مور تکان کوي، هم به تا له منځه ويسي او هم به ما ختم کړي، که ژوند غواړې چوپه اوسه، هر څه په چوپه خوله وزغمه!

حق حيرانه شوم، تقدير کله، کله انسان د پان او پړانگ تر منځ راولي، زه يې د سلو بلاؤ خوله کې ورکړم، د مور او پلار نادركی يو مرگ، د چغو په وهلو د ايراني عسکرو وسله کارونه بل مرگ، مردارخواره وحشي راسره انسان ته ځان تسليمي بل مرگ وه، نه پوهېدم، څه وکړم؟

بس وحشي انسان ته بخت ورکړه، تر هغو يې خوارې وکړه چې نور پکې شيمه ختمه شوه.

لږ وروسته يې راجگه کړم، له لاسه يې ونيولم، راته يې کړه، غوښتل مې د تل لپاره د يرغمل کړم او د تل لپاره دې په جسم سودا وکړم خو زما هرڅه دې په چوپه خوله ومنل زه هم درسره يوه مېرانه کوم اوس تا خپلې کورنۍ ته رسوم، بس زه لکه يرغمل چوپه وم د کورنۍ پيدا کول راته ډېر

مهم ؤ. د مهم خه تر لاسه كولو لپاره هم بايد انسان په احتياط قدمونه واخلي، كنه زما په خېر به له مهمو، مهم خه وبابلي.

ځان سره مې وويل، دا هسې بهانې راته كوي، اوس د ځناورو په لومه كې راگېره شوې، نور له ژونده، عزته او عفته لاس ومينځه، اوس به دې مور او پلار ته د تلو په بهانه په كومه جسم فروشي سوداگرو خرڅوي، خو نه پوهېدم سړي د كومې نشې په خمار كې دا ريښتيا په خپله كاذبه خوله كې راته وويل، تگ مو پيل كړ، فكر مې نه كاؤ خه چې وايي هغه به عملي كړي، ځكه په لومړي ځل يې هم په همدې بهانه، د خپلو ناوليو هيلو لپاره دروغ راته ويلي ؤ، نيم ساعت وروسته يو ځاى ته ورسېدو پنده خلك ناست ؤ، ور نيردې شو، سړي راته وويل كه د مور او پلار ته خوله چوله كړه او د يو ساعت مخكې پيښې په اړه دې خه ورته وويل، خير دې نشته، د هغه په خبرو مې باور نه راته ومې ويل كېداى شي دا خلك يې هم دې پرې ملگري وي، خو چې ورنيردې شوم د پنده خلكو په سر كې زما مور او كورنۍ ناسته وه ډېره وېرېدلې وم، له موره مې غېر تاؤ كړه!

ورته مې كړه مورې شكر دى چې پيدا مې كړې كنه مابه خه كول، دوى هم زما په ورك كېدو سره نه مړه ؤ او نه ژوندي، مور مې ماچ كړم راته يې كړه زما زړه دې درېدو ته نيردې كړى ؤ لورې!

د پلار مې هم په تياره كې له خوبنۍ شنې سترگې وځلېدې، كس وويل كه زه نه وايئ لور به دې د تل لپاره له لاسه وركړې وه. پلار مې د مننې په دود هغه ته په ټټر لاسونه ونيول، ما د هغه قيامت په اړه چې په ما راغلى ؤ هيڅ هم نشو ويلي، سړى ستون شو، د نورو خلكو په گڼه گونډه كې تړى تم غيب شو بيا مې ونه لیده.

نيم ساعت دلته كيناستو شپه نيمايي ته رسېدلې وه، د اسمان ستورو ځلا دومره رڼا كوله چې لاره كې لويې تيرې ښكارېدې، احوال راغى چې مخكې لارې ټولې ايراني ځواكونو محاصره كړې دي د تگ هيڅ امكان

نشته، همدا تيار غنيمت وگنځي بيرته ستانه شئ، ځکه ورځ راروانه ده د ورځې په سرحد نشو اوښتي، سفر بې گټې شو، هر چا پکې تاوان وموند خو زه هغه بدبخته وم چې دغه سفر راته د ژوند په بيه پرته له کومې گټې تمام شو، مور هم د نورو خلکو په څېر بېرته را ستانه شو، له سرحد راواوښتو، يو ساعت نور مزل مو هم وکړ يو ځای راورسېده هلته دمه شو.

قاچاقبر وويل نن ماښام تياره بيرته د ايران په سرحد ور اوږو، خو زما ستونې سره ورغلي ؤ سخته تبه راباندې راغله، لکه په يخچال کې ناست انسان په دوو نه تکیا کېدم، پلار ته مې وويل بېرته نيمروز ته څو؟! زه خو د تگ نه يم.

هغه راته کړه، لورې تر ماښامه به ښه شې دوباره نشو راتلي، ما ورته کړه ما همدلته په مرميو وولي، مړه مې کړې تاسې نور لار شئ خون مې هم درېښلي، زه ژوند نه غواړم.

مور مې زما په خبرو ودرېدېدې ويې ويل ايران ته نه څو، بيرته نيمروز ته ستنېږو، پلار مې هم نور دلايل ونه ويل، لږ چې زما حالت ښه شو نيمروز ته راغلو دلته مو دوه اونۍ کيږي چې راغلي يو اوس مې يو څه روحي او جسمي وضعيت ښه دی زما خو زړه نه کيږي، لکه چې د اغزو په څوکو ځم، خو کورنۍ را سره ده، دوی هم يوازې نشم پرېښودی بايد ور سره لاړه شم، خدای خبر چې دا تگ به په څومره قيمت راته تمام شي.

د جلی له خبرو سره مې هډونه ځيگه شول، ومې ويل ليمې له دغو لارو خو چې روغه وځې څو بخته به لرې، په همدې چورتونو کې ننه وتم.

د فکر لړۍ مې هغه وخت وشکېده چې زمور مخې ته هم يو سپرې ودرېده. هغه زمور د شمېرنې لړۍ پيل کړه، موظف کس وويل:

د ستوري ډله بيله شئ، ستوري هغه کس ؤ چې زموږ د تيم مشري يې په غاړه وه، موږ يوه کونج ته شو، په شمارلو يې پيل وکړ هغه شمار وکړي يو کس پکې کم شي دوباره بيا له سره حساب پيل کړي، بلاخره سرې په قهر شو ويې ويل:

تاسې کې څوک کم دي لس دقيقې وروسته حرکت کوو، ما او کورنۍ مې هم ورور له ياده وتلئ ؤ پنځه دقيقې وروسته مې ورور راڅرگند شو، زموږ سره يوځای شو موظف کس هغه ولېده چې پوه شو زموږ د ډلې ورک کس همدغه دی. په کنزاول يې پيل ورته وکړ، مور، خور نيکه يې ورته ياد کړل، څه يې چې په خولې راتلل ورته ويې ويل، زما ورور ورنږدې شو، هغه يې له گربوانه ونيو، ورته يې کړه، زما مور او خور ستا مردار خور لپاره ندي!، چې په دې پليته خوله يې ياد کړې، بيا يې د ښي لاس موټی د هغه له تندي سره پيوند کړ، شور جوړ شو، موظف کس منډه کړه، د کلا کونج کې يې د اوسېدو کوټه وه مخې ته يې برنډه جوړه وه د دېوال په يوه ميخ کې ترکي کوټ راڅرېده ځان يې ور ورساؤ په بېره يې يوه جيب کې لاس د ننه کړ لوی چاقو يې ترې راوباسه، د چاقو په ليدو مې زړه په لړزان شو، پلار ته مې وويل، هله، ورور مې ترې راگوبنه کړه وهي يې دا خلک وحشي صفته دي، په هيڅ هم ندي بند، موظف کس له لرې له چاقو سره رامنډه کړه ما او د مور مې بې واکه کوکه له خولې ووته، په خلکو مې غږ ورکړ، هلی د خدای ج لپاره ورور مې په چاقو ووهي، هغه وژني مرسته وکړئ.

دوی زما د تمې خلاف، ټولو دا هر څه لېدل يوازې ننداره يې کوله، زموږ د مرستې غږ په دا دومره کسانو کې يوه هم وانه وربده، چا مداخله نه کوله، ټول په خپلو ځايو ولاړ ؤ، لکه د قيامت، هر سړي سره د خپل سر غم ؤ.

زموږ له خوا چې د پنځوسو شپيتو نفرو ډله به وه يو دنگ ځوانکی ور مخې ته شو په بېړه يې د هغه لوري ته گامونه اوچتول، له چست والي مالومېده لکه چې تمرين يې کړی وي مور ته يې شا وه ښکلي ځلېدونکي وينستان يې کړنديو گامونو کې ښکته پورته کېدل، پرته له څه ويلو يې د هغه مړوند ونيو، بل لاس باندې يې د موتي خلاصولو هڅه پيل کړه، چاقو وال چې ځواکمنې متې يې درلودې لاس يې شاته کش کړ، د هغه د لاس کش کولو سره، مې زگړوی واورېده، گواښونکی ځوان گرد پر خپل ځای تاؤ شو، چاقو واله ځان خلاص کړ، خو چې حملې ته يې ځان سماؤ، گواښونکي ځوان په يوه ځواکمنه لغته په مړوند کې وواهه چاقو پورته والوت، څرخکې يې کولې، هغه يې په هوا کې ترې ونيو، خلکو هم جرئت پيدا کړ، راټول شول، جنگ يې خلاص کړ، ځوان لا هم ماته شاه وه لاس ته مې پام شو موتي کړی يې ؤ، خو د گوتو له منځو يې څاڅکی، څاڅکی وینه توېده، سخت زړه مې درد وکړ، پلار مې راغبر کړ راته يې کړه دغه ورور خو دې زموږ نه مني، نصيحت ورته وکړه چې زغم ولري، کنه تر اروپا به مو خداېزده په څو نورو غمو واړوي.

زه هغه ته ورغلم چې بيا دداسې پېښو د نه تکرار زغم ته يې راوبولم، ځوان مې هېر شو، ورور ته مې وويل:

دلته نه څوک زموږ تروبور دي چې پيغور درکړي نه دوښمن ښه پوهيږي چې څوک قاچاقبري کوي هغه د کوم نسل څخه وي، له دوی سره ځان برابرول، مور ته هيڅ حيثيت نه راپرېږدي او د وژلو د قرباني په بيه هم راته تمامېدی شي، نو دوی سره ځان تمبه کول بې گټې وي.

د هو په دود مې ورور د سر په خوځولو راسره د خبرو موافقه په ډېره سختي ومنله بېرته مې د خپلو بکسونو خواته لاړم، په تلو کې د هغه ځوان موتي لاس چې په وينو سور او څاڅکی، څاڅکی وینه ترې توېده راپاد، شو ځان راته بيخي خجالت مالوم شو ځان سره مې ويل يوه مننه بايد

ترې وشي، يوه او بل لور ته مې پسې سترگې وغړولې، له تور جامپره مې وپېژانده، بيا يې هم ماته شاه وه ورنېردې شوم، بکس يې خلاص پاتې ؤ سپين بنډاژ يې له خوږ لاس تاواؤ، غوټه يې نشوه تړلې ځکه يو لاس يې تپي ؤ، په يوه روغ لاس يې غوټه نه شوه تړلې، د غوټې کولو په وخت کې هم هڅه کوله خپله يې وتړي له کوم بل چانه مرسته يې نه پوهېږم ولې نه غوښته، رغوي ته مې پام شو، د تاو شوي بنډاژه له منځه هم غوتې، غوتې وينه راوتله، د هغې په لېدو مې نور صبر ونه شو، مخې ته يې ودرېدم، چې سترگې مې پرې ولگېدې، ومې پېژاند هماغه ځوان ؤ چا چې زموږ په موټر کې هم ملتيا کړې وه، پرته له کومې تمې او اړيکو يې زما د مور خوندي توب لپاره د يوه بې حيا په سر سوکان ورکړي ؤ، دا يې دوهم ځل ؤ چې زموږ لپاره يې ځان په خطر کې واچاؤ، نو پرته له ځنډه مې د هغه له بکسې نور پاتې بنډاژ راواخيست، مکتب کې مې د لومړنيو مرستو عملي درس ويلی ؤ.

کلک، کلک مې د هغه له لاسه تاؤ کړ، غوټه مې ورکړه، زه په شنه چادري کې وم هغه نه پوهېده چې زه څوک يم، بنکته او پورته يې راته وکتل خو هېڅ يې هم ونه ويل،
ما ورته کړه ډېر يې خوږ کړې؟

- نه ډېر خوږ نه يم.

- په چاقو ولگېدې؟

- نه، ما هم په لومړي سر کې فکر کاؤ چې هغه کس سره چاقو ده، خو دواړه خواوې يې تېرې وې، په اصل کې خنجر ؤ غوښتل مې خنجر ترې واخلم، گوتو کې مې ونيو، هغه شاته لاس ځنډ واهه خنجر مې له گوتو تېر شو راتپي يې کړ، زه يې اړ کړم له لغتې کار واخلم او خنجر ترلاسه کړم، وېرېدم هغه ځوان ته څه زيان ونه رسوي.

- مننه کوم، موږ د احسان مند يو

- نو ته د څه شی مننه کوي؟

- هغه چې د قاچاقبر ورسره جنگ و هغه مې ورور دی، که ته نه وایی اوس به خدای زده زما په ورور څه شوي و.

- که زه نه وای هم هیڅ نه پرې کېدل، خدای ج د مظلومانو دفاع لپاره یو نه یو څوک وسیله کوي.

- سره ددې چې تاسې یو زړه ور او خواخوږی انسان یاست او زموږ د اوږد مزل هملازی هم یی، کولی شم وپوښتم چې له دې مو نور هم زیات وپېژنم؟

- ولي نه زه بلال نومیرم پکتین تخلص کوم د پکتیا د هسکو غرونو، نښترونو او د سرشاره سیمې شیل سړی یم.

- لا خو سړی نه یی!

- ولې ځناور یم؟

- اه، نه، داسې مه وایه، زما مطلب دا نه و، لا تر اوسه خو هلک یاست.

- هغه لنډه مسکا وکړه ویې ویل، پوهېدم چې ستا مطلب څه دی، غوښتل مې لږ ټوکه جوړه کړم او د پېښې یاد ته مو په ذهن کې بدلون ورکړم، په رېښتیا سړ کال مې اتلس کلنی پوره کیري، ستا په خبره لا هلک یم.

- یوه غوښتنه مې منې؟

- هو ولې نه، چې په وس کې مې وي.

- دا اوږدې او له خطرونو ډکې لارې ستا غوندې یوه زړه ور ځوان ته اړتیا لري، زما پلار، مور او ورور خو په خوب هم دا لارې ندي لیدلې، که په دې مزل کې راسره مرسته وکړې او یوازې مو پرې نه ږدې سخته احسان منده به دې یم.

- د بلال پکتین نري بریتونه سره ډډ شول شونډې یې وغوږېدې، د زړه په زور یې وځنډل، ویې ویل، چېرې چې زه وم او د چا اړتیا وي نو د چا ویلو او احسان ته اړتیا نه پرېږدم.

- پوهېرم ستاسې په دغه دروني خواخوږي زه باور لرم، موخه مې داده چې له مور سره يوځای اوسه که ته راته نيردې نه وې او مور په ستونزه کې ؤ بيا خو به ستونزه مور له منځه ويسې.

- سر يې د هو په دود وخواځاؤ، خو الفاظ يې ونه ويل په پنډغالي کې يوه غږ کې ځانونه چمتو کوي د تگ وخت دی ژر، ژر مو بکسونه راواخيستل، موټرو کې کېناستو يو نيم ساعت مو نور هم مزل وکړي يوه ډاگ کې موټر ودرېدل.

مور ترې ښکته شو، قاچاقبر وويل دلته شل دقيقې لرې، عينکي، کتره (يو لوی دوسمال ته ورته ټوکر ؤ چې بايد له سره تاو شوی وای) او اوبه در سره واخلي، دلته دوکانونه نه ؤ خو کسان ولاړ ؤ همدا توکي يې خرڅول، له ټاکل شوي وخت مخکې مو دغه توکي واخيستل، ځانونه مو چمتو کړل په بلال پسې مې سترگې يوه او بل لور ته واړولې، ومې لیده، له مور نه په لږ لرې فاصله کې ولاړ ؤ، هغه د حيا يوه بېلگه وه انساني غرور يې اجازه نه ورکوله چې زموږ سره نيردې و اوسي، ساعت تېر کړي ټوکي ټکالي وکړي، ما وليده چې مور يې د سترگو له کونجو څارولو.

پوهېدم، دا کار ددې لپاره کوي چې ما سره يې د هو په دود سر خوځولی ؤ، ما د پکتيا تاريخ لوستی ؤ، کيسې او تاريخي جگړې د انگرېزانو د ماتولو لومړي سنگر په توگه د پکتياوالو تاريخ راته مالوم ؤ، يوازې تش افسانې راته ښکارېدې، خو په پکتين کې مې په ريښتوني مانا د خپلو پلارونو غيرت، همت او زړورتيا حس کوله.

له پکتين نه مې نور ډار نه کېده لکه د کور غړی په صفت مې احساساؤ د ببرک خان ځدران، سنک، نايب سالار زلمي، مولوي منصور، عبدالحی گردېزي، ملک عصمت الله خان د عفت سازي، وطن دوستي، ايسار د ارثيت لېږد مې پکې وموند، ډاډه وم چې نه به مې خپله بې عزتي ته زړه ښه کړي او نه به بل چا ته اجازه ورکړي چې زما عزت لوب کړي.

په دغو لارو کې د مېرمنو د عزت لوبه کېدل د سهار او ماښام ډوډۍ خوړلو په څېر ؤ.

د انساني قاچاق په څنگ کې جنسي قاچاق هم يوه عادي خبره وه .

زموږ د ازمايښتونو لړۍ، له سختو لارو تېرېدنه، له مرگ سره لوبې، خطرونه، او له ځان سره وحشت له همدې ځايه پيل کېده، خو موږ نه پوهېدو چې څه وخت ور سره مخ کېدونکي يو.

له لرې مو څو ډاډسني وليدې، زموږ په لور راروانې وې، د دوږو اوږده ليکه يې په ځان پسې پرېښوده، له لږ ځنډ وروسته ډاډسني راورسېدې.

غږ يې وکړ، د ستوري نفر يو څنگ ته شئ، دغه نوم زموږ د ډلې د مشر نوم ؤ، موږ يوې گوښې ته ودرېدو، اوزبکه پېغله مې خواکې ولاړه وه غاړه يې زما غوږ ته را اوږده کړه ويې ويل دا خلک پېژنې ؟

- نه

- افغان بلوڅان دي، بيخي بل ډول خلک دي، همدا يې کار اوبار او د ژوند روزي گرځېدلې بلوڅانو غږ وکړ، سیتونو کې د نفر په سر يو لک تومن کيږي، باډی پيسې نلري، دغو خلکو دغه پيسې اضافه اخيستې ځکه زموږ پيسې يې مخکې له مخکې زموږ له قاچاقبره اخيستې وې، غږ يې وکړ کترې مو له سره ووهی، عينکې په سترگو کړئ، زه د عينکو په سترگو کولو په راز نه پوهېدم، خو کله مو چې حرکت وکړ پوه شوم چې عينکې نه وې سړی د گردو له لاسه ښکېږي، موږ هم عينکې په سترگو کړې عينکو ځانگړي رېږونه لرل چې له سترگو گرچاپيره به له پوستکي سره پيوند شول، پلار مې ما او مور ته اشاره وکړه، ور پسې شو د يوې ډاډسني مخته سيټ ته د ختو يې وويل، ډاډسن ته پورته شوه د موټر وان لور ته شوم او مور مې د بنيسني خواکې کيناسته، ما کلکه چادري په

سر کړې وه، له سره مې نه لرې کوله، شاته سیت د دريو نفرو ؤ، هلته مې يو ناممکن کار ته پام شو، دوی د شاه سیت څوکي کې پنځه نفره کېنول، زما پلار او پکتين په سیت کې ؤ ورور مې د پلار د پښو په منځ کې لاندې په فرش وليده دوه نفره د نورو پښو په منځو کې ناست ؤ شاه سیت کې اته تنه ځای پر ځای شول، د شاه سیت کې د اته کسانو ځايول په يوه موزه کې د دوه پښو ځايول ؤ، د ډاډسن له شاه غږ راوشو موټروان ته يې وويل دوه ويشته نفره دې باډی ته وختل، ورته وويل شول، ستا موټر حرکت ته چمتو شو، ددې غږ په اورېدو حق حيرانه شوم، خان سره مې وويل، دوه ويشته نفره څرنگه د يوې ډاډسن په باډی کې ځایري، بيا مې ځان ته قناعت ورکړ چې دغه خلک په درې نوري سیت کې اته نفره ځايولی شي نو باډی کې خو بيا دومره نفر اوس هم کم دي.

ډرايور موټر ته راوخوت غټو برېتونو يې پاسنی شونډه پټه کړې وه يو ځنځير يې په غاړه کې زنگېده، د زني لاندې غاړه يې بېره وه، ډارونکې څهره يې درلوده لاسونه يې پر سترينگ کېنول، ويښته لرونکې گوتې يې له غټ غمي لرونکو گوتيمو ډکې وې، موټر کې يې کيلي تاؤ کړه، بيا يې غږی له ښينې وباسله د باډی کسانو ته يې وويل ځانونه مو ښه کلک کړی يو بل ونېسی، که بې پروايي مو وکړه د هرڅه پېښېدو امکان شته او مسوليت مو هم په خپله غاړه ده.

حرکت مو پيل کړ، موټر ژر، ژر سرعت اخيست سرک خامه وه خو هوار ؤ له لږ مزل وروسته مې د موټر د کيلومتر ښينې ته پام شو يو سل او شلو ته يې عقربه ختلې وه شاته مې وکتل موټر د يوې ځواکمنې برېښکې په څېر اسمان ته گردونه پورته کول د عقب نما له ښينکې مې شاته وکتل د ډاډسن د باډی کسانو مخونه له گردو سم نه ښکارېدل يوازې ښينې عينکې به يې څرگندې شوې، يوه نيم خو به د گردو له لاسه د عينگو په ښينوهم لاس تېر کړ، ځکه ديد به ترې نه کېده کله، کله

به چې کوم چمپ راغی موټر به سرعت کم کړ گردونه به له مور مخکې شول، د موټر په بنسټې به دومره گردونه ولوبدل چې برف پاک به نه شواي پاکولی، شاته سټ کې مې ورور چې لږ عصبي ستونزه يې هم درلوده غږ وکړ، زما پښې خو کار نه کوي نه پوهېرم چې پښې زما دي او که د بل کس دي.

زه پرې پوه شوم چې د تنگوالي له امله يې پښو کې د وينې چلښت بند شوی او ويدي شوې دي، پلار مې موټروان ته وويل زمور ټولو پښې کار نه کوي، لږ موټر ودروره، دمه به وکړو، موټروان نور هم ريز ته پونده ورکړه، زما د پلار په خبره يې ځان ناگاره واچاؤ لږ وروسته يې وويل ځانونه عادت کړی، دا يې پيل دی، له دې سختو پښو سره به مخ شئ، موټر روان ؤ موټروان د چا فرياد او سپارښتنو ته غور نه نيوه، په دغه، منظره کې مو ساعت ته پام نه ؤ خو خدايزده څو ساعته مزل مو وکړ د شپې يوه نيمه بجه د افغانستان، ايران او د پاکستان بلوچستان گډ سرحد ته ورسېدو، په وچ ډاگ يې ښکته کړو، له ما او مور مې پرته نورو په خپلو پښو واک نه درلوده، زمور سيټ گزاره کوله دومره تنگ نه ؤ، نور کسان نه پوهېدل چې پښې يې خپلې دي که پردی، ځينې خو مې په ځمکه ناست وليدل چې پښو ته به يې حرکات ورکول، تر څو يې پر پښو واک حاکم شي او د تگ جوگه شي، د پلار او ورور مې هم همدغه حال ؤ، بلال پکتين څو وارې جگ او کيناست بس ځان يې نورمال حس کړ، خپل روان شو، له مور يو شل متره لرې يې خپل بکس ځان ته بالښت کړ او ځملاست، په مور هم سترگې پټې وې، سر ته مو خپل پيدار کېښود، پلار او ورور مې خواکې خپل بکسونه ځان ته تکیه کړل او نور نو لکه ډنډ ته چې تيگه واچوې، د خوب نړۍ ته لاړو او سهار لمر ختلی ؤ چې د خلکو په شور او ځوگ راوبښ شو.

د مني پيل ؤ، يخه هوا لگېده، د خپل کور توده بخاری، ارامه فضا او زما پوست پوست چپرکت را په یاد شو زړه مې پسې وخوگېده، دغه یاد له مړو او ښکو پرته بله گټه راته ونه کړه اوږده ساه مې واخيسته ځکه پوهېدم چې د هېواد هوا د وروستي ځل لپاره تنفس کوم، په ډېر غور مې مخامخ اوږده دښته او بيا له مور چار چاپېره غرونه داسې په مينه وليدل لکه څوک بې چې په ليدلو پسې راکوي، سپيره غرونه راته ډېر ښه ايسېدل، سترگې مې ورسره گنډلې وې، په دې فکر يې په نندارې نه مېږدم چې بيا به خدايزده چې د خپل وطن دا خاوره، غرونه او رغونه په ژوند وگورم، کنه، خدای ج خبر چې په مرگ به مو هم دلته څوک راوړي او کنه، زما دغو فکرونو او نندارې به مې کله کله له سترگو غټ غټ څاڅکي په لمن وورول، لمن مې راټوله کړه تر څو د اوښکو څاڅکي مې په ځمکه ولوېږي او د هېواد خاوره مې شاهده کړم چې ورپسې خپه يم د يوې ژمنې لور په څېر مې، د بې وسي ننداره وکړي او ونه وايي چې ليمه اولاد مې، د اروپا رڼاگانو لېونۍ کړې ده او ما په خوښۍ پرېږدي، ددې ثبوت لپاره مې د سترگو څاڅکي نور لکه باران يو په بل پسې لارې جوړې کړې.

دلته مې نوره چادري په دې هيله لرې کړه چې گوندې د هېواد د يادونو په کمولو کې مې په راتلونکي سفر کې اساني راشي، يو تور حجاب راسره ؤ هغه کې مې ځان وپيچه، پوزې ته مې ماسک واچاؤ، ځان مې ښه وپوښه، ترڅو د لارې له وگو سترگو ځان وساتم، د کورنۍ نورو غړو هم ځانونه چمتو کړل، د قاچاقبرو نماينده راغی و بې ويل:

دلته افغاني پوليس د هر سړي په سر يو لک تومن اخلي، هغه راټول کړئ، وايي چې دا زمور رول دی، که بيسې ورنه کړو بيا د تلو اجازه نه درکوي، بيسې مو ورته ټولې کړې ور ومو لېږلې يو موټر مو مخکې ودرېده، په هغه کې سپاره شو، د لومړي منزل په توپير دا منزل بيا دومره

سخت نه ؤ، کسان دومره تنگ نه ؤ ناست، څه ناڅه راحتته ؤ پنځه ساعت پرلپسې مزل مو وکړ.

يو ځای موټر يوې گوښې ته شو، مور يې ښکته کړو، يو لوی هال ته يې ننه باسلو د هال چت يې په سپين تریال پوښل شوی وو، لاندې پر غولي، وړې، وړې شگې پرتې وې، له مور نه پرته هلته نېرډې پنځه سوه کسان نور هم د يوه نامالوم انتظار په پار يوې او بلې خواته ناست ؤ او زمور په څېر يې له هېواده د تښتې اراده درلوده، يوې گوښې ته اوبه او بيسکيت خرڅېدل، سړيو په لاسوکې نيولي ؤ، دلته له دمې او اوبو ځکلو وروسته بيا بل ډاډسن ته وختو، لکه چې ټول قاچاقبر موټروانان په تېز رفتاري کې روزل شوي وي، دوی هم په خامه کې له يو سل او شل كيلو متره کم مزل نه کاو موټروان ښښنه ښکته کړه، غوښتل يې نسوار توپ کړي، موټر خورا ډېر تېز ؤ، زما له سره يې پرونی پورته کړ لږ وه چې سرتوره شم هڅه مې وکړه، په سر لاس کېږدم، ترڅو پرونی پرې تکيه شي او پرونی مې له سره ونه غورځي، خو زما له لاس مخې زما په سر يو بل لاس کېښول شو، زما لاس د هغه لاس په سر راغی، زما د لاس کېښودلو سره هغه لاس بېرته شاته کش شو ما مې لا په سر لاس اېښی ؤ چې شاته مې وکتل بلال خپل لاس ور ټول کړ، پوه شوم چې د ببرک خان څډران د سيمې زلمي هم د خپلو ښکونو د عفت ساتلو فکر په خپله کوپړی کې څومره روزلي دي.

د مننې په پار مې ورته سر وخوځاؤ، خو په ځواب کې يې په کوم حرکت پوه نه شوم هغه سر ښکته واچاؤ.

له پرلپسې څو ساعته مزل وروسته د ايران سرحد ته ورسېدو، هلته يې يوې کلا ته ايسار کړو، له نښو نښانو مالومېده چې دا د اوزو او مېرو د ساتنې ځای دی، د وزو له يوه شپول سره خواکې کيناستو د کلا ځمکه زياتره د وزو له پچو ډکه وه.

تر ماښامه يې دلته منتظر کړې ؤ، چې ښه تياره شوه نماينده راغی ويې ويل پنځلس نفر تيار شئ، که تاسې په مرز تېر شوئ، پنځلس نفره نور درلېرم.

مور خانونه چمتو کړل، لومړی ډله شو چې له مرز څخه بايد تېر شو حرکت مو وکړ، په شاه، شاه مې کتل چې بلال پکتين هم زموږ ډله کې راسره شي، نظير مې پرې ونه لگېده، له ما مخکې کسانو کې مې سترگې پسې وغږولې، هلته هم نه ؤ زړه مې ولويد، ښه وارخطا شوم، ځکه ورور مې هم داسې د تورې بنگړی نه ؤ، ځنې وخت به له کنټروله ووت، پلار مې جسما پياوړی نه ؤ، ځکه د شکر ناروغی يې لرله، انسولين به يې زرق کاؤ کله، کله خو به په کور کې هم درب راولوېده، شکر به يې يا ډېر ټيټ او يا هم ډېر لوړ تللی و، زه او مور مې دواړه سياسرې ؤ، سياسرې به په مسافري او هغه هم په پردي وطن کې له گواښ سره څه وکړي؟

مسول کس غږ وکړ، چې تاسې لس دقيقې لری، موټرو ته وخيځئ، بيا که څوک پاتې شو، نو پاتې شو، مور هم چې د پاتې کېدو واورېدل نو صرفه مو ونه کړه، موټر ته وختو موټر کې مې هم سترگې په بلال پسې گرځېدې لکه د رادار ستالايډ کاسه د هغه پلټنه يې کوله.

پلار به مې تاريخ ويل چې د پکتياوالو قدونه جگ وي، ښکلي، سنگين وگړي لري، په ريښتيا هم دغسې ؤ بلال به مې په لويه ډله کې هم پيدا کاؤ، لوړ قد ښايسته وينتان نوراني څهرې يې له نورو بېل کړی ؤ، خو په دغه وخت کې زما د سترگو پلټنې هغه نشو موندلی موټر روان شو، د هغه نه شتون ښه په وېره کې واچولم، له ښه مزل وروسته خلکو موټر کې يوه او بل ته وويل چې د ايران مرز راورسېده د داسې خبرو له اورېدو سره به زما وارخطايي نوره هم زياتېده، خان سره به مې ويل چې زه به څرنگه په دې بېگانه لارو کې د هغه له مرستې پرته ځم او لاره به پيدا کوم، د هغې ازبکې خور کيسه به مې ذهن کې تاؤ شوه چې په څومره وحشت يې له عزت سره لوبې شوې وې، په ريښتيا هم مور دلته له چا د کوم ترحم تمه

نه لرله، څکه دلته د تمې خلک نه ؤ، د قاچاق له خلکو، کار اوباريانو همدارنگه له قاچاقي لارې به څه د خیر تمه څوک وکړي، په دې فکري کش مکش کې د ایران سرحد ته بیخي نیردې شو، موټرې ودرېدې، مور ترې ښکته شو، تیاره وه پردی وطن ؤ خان مې ډېر بې وسه احساساؤ د لومړي ځل لپاره په یوه گوانبونکي سفر روانه وم، بې خوبې، لوړه او ناکسي هم زما د څور تشدیدونکي فکتورونه ؤ، سره ددې چې د بلال څخه مې نوره د راتگ او یو ځای کېدو تمه پرې شوه، خو بیا مې هم تشې، تشې سترگې پسې گرځولې، لکه د کور کوم غړی مې چې رانه ورک وي همداسې احساس مې درلوده، پلار مې وویل خوله مې ډېره وچه ده، ډېر تگی کیرم، په اوبو نه مړېږم، مور مې خبره ورغوڅه کړه ورته یې کړه خو شکر دې پورته شوی وي، تا په سفر کې ځان ته هېڅ پام ندی، د شکر پېچکاري دې نه ده کړې؟

- نه

- گوره د لیمې پلاره، مور په یوه خطرناک سفر روان یو، خدای مه کړه که کوم ځای د شکر راوغورځوي بیا به څه کوو، په دې لویو، لویو ډاگو کې د چېرې ویسو او دلته کله دومره چانس او وخت وي چې، د یو چا درملنه پکې په ارامی وشي.

له مور سره مې وړوکی بکس ؤ ځنځیر یې خلاص کړ د انسولین پېچکاری یې ترې راوباسله، د گڼې په پوستکي کې یې پلار جان ته تطبیق کړه، یو ساعت وروسته مې د پلار رنگ خپل ځای ته ورغی، مسول کس راغی ویلې د نفر په سر درې لکه تومن راټول کړی دلته ځای ټوپک لرونکي ډله واکمنه ده هغه یې غواړي، کنه مخکې د تلو اجازه نه راکوي، مور پیسې ورکړې لږ وروسته ازبکه بیغله چې شاکره نومېده راغله زما ځواکې کیناسته ویې ویل ښه ده چې پیسې مو ورکړې دلته چې څوک له دغو خلکو سره چنې وهي او یا هم پیسې نه ورکړي دلیل وایي، هغه د پاکستان فوځ ته په لاس ورکوي، هغوی دغه کس یرغمل کوي،

يوه مياشت کار پرې کوي د غرو تېرې پرې ماتوي دوی يې د مزدورانو په صفت خپلو مشرانو ته ورپېژني پيسې يې بيا هم دغه ځای واره قومندانان په خپل جيب کې اچوي دوی تش لاس راخوشې کوي، که کومه بله سودا پرې کېدله هم صرفه پرې نه کوي، زما وېره نوره هم زياته شوه، مور ته مې وکتل، د پخوا په څېر يې بشاشه څهره نه درلوده، مړوې څهره کې يې تکې تورې غټې، غټې سترگې ځمبولې، ورور ته خو مې هسې هم غم او بنادي يو ډول ؤ .

د عينکو واله يو سړی چې سيگرېټ يې په گوتو کې نيولی ؤ مخې ته راته ودرېده، وې ويل پنځلس کسان چمتو شئ، د خپلوانو له ډلې يې وټاکي، چې په لاره کې يو بل ته کمک شئ دلته به ډېر پام کوئ دا مو ډېر له خطرې ډک گيم دی، ازبکه پېغله راڅنگ ته شوه ويې ويل گيم دوی هغې ډلې ته وايي، چې له مرز څخه يې تيروي، له دې وروسته گيم يوه اصطلاح شوه چې مور هم ورسره اشنا شو له يوه ځايه به چې بل ځای ته تلو نو دوی به غږ کړ چې د شپې په اتو بجو گيم دی، نو مور به پوه شو، چې زموږ د ډلې تلل يادوي، عينکو واله نوره هم تشرېح ورکړه، ويې ويل:

مور له پنځلسو ډېر کسان نه لېرو، ځکه ډېر کسان د شپې تگ کې په ايراني سرحد کې مالومېري، ايرانيان چې لږ هم شور واورې له پوستو بې دريغه ډزې کوي، د ډزو خبر زما هم زنگونه ولړزول، لږ وارخطا غوندې شوم، خو چاره نه وه يو طرفه جاده وه واپس کېدل ناممکن ؤ، حرکت مو وکړ، يو وخت ؤ چې د ايران او پاکستان سرحد ته ورسېدو ايران د خپل سرحد په اوږدو کې ډېره ژوره کنده کيندلې وه خاوره يې د پاکستان خواته اچولې وه له يوې خوا د خاورې لوړوالی د بلې خوا د کنډې ژوروالی له مرز نه اوښتنه بيخي ستونزمنه کړې وه چې ټوپ دې واهه راساً په کنده کې غورځېدې او لاس پيسه دې ماتېدل .

د هر قاچاقبر لاره مالومه وه يو د بل په لاره نشو تللی له ښه بخته، زمور لاره يو څه اسانه وه، له ژورې کندی د اوبنتو هڅه مو پیل کړه ډېره تیاره وه، د لوړې پولې په سر روان شو پلټنه مو پیل کړه چې کوم اسان ځای پیدا کړو ترې تېر شو او د ایران په خاوره قدم کېږدو، لاره هم سمه نه مالومېده يو ځای مې قدم کېښود او پښه مې خطا شوه لکه کوهي ته چې غورځم داسې احساس مې وکړ، د سترگو په رف کې د يو چا لاس راوړسېده زما د اوږې برخې کميس په گوتو ورغی، ښکته حرکت مې ودرېده خو په هوا ځنگېدم، راته وویل شول، خو سړی احتیاط کوي، پوه شوم چې ژورې کندی ته خطا شوې يم لاندې مې وکتل دوه متره فاصلې په انداز به مې د کندی ځمکه له پښو لرې وه ورته مې کړه ما خوشې کړه پورته ختل مې ناشوني دي اوس که لاندې ولوېږم هم فکر نه کوم دومره خوږ شم، خو هغه زما خبره ونه منله زما د پورته جگولو هڅه یې وکړه له همدې کار سره زه د هغه له گوتو خطا شوم، پښې مې لاندې په ځمکه په یوه پوست شي ولگېدې، ونه غورځېدم، خو تیندک مې وخوړ، چې چپه کېدم د کندی په دېوال مې ځان تکیه کړ، په پښو نېغه ودرېدم، خوشبختی مې په دې کې وه چې تر ما مخکې مې بکس لوېدلی ؤ په هغه زه راولېدم، ډېره خوږ نه شوم، په خوا کې مې يو ښه درز او بیا زگیروي واورېده، پوه شوم چې زما لاس نیونکي ته هم غم جوړ شو ما سره د نیکې له امله خپله په بلا کې ولوبد، دومره درز شو چې ما ویل اوس به د هغه لاس او پښې دواړه مات وي خو سړی په بیړې سره ودرېده، ځان یې ټک واهه، په شاته لمنې باندې یې لاس تېر کړ خپلې شونډې یې لمس کړې، بیا یې لارې تو کړې راته مالومه شوه چې خولې یې هم ضربه خوړلې ده، پرته له دې چې د خپلو ټپونو حال ووايي، ماته یې وویل:

خوږ شوې؟

کوم ځای خو به دې مات شوی نه وي؟

خو سپری احتیاط کوي!

له غبره مې وپېژانده بلال ؤ، ورته مې کړه بلاله زه ښه يم، تاسې زما له امله خور شوې لاس او پښې خو د ژوبل او مات نه دي؟! - نه زه ښه يم، د پکتیاوالو هډونه په اسانې نه ماتيري . - ته چېرې وې سترگو مې ته څومره وپلټلې،

اه ...

ډېر يوازې ؤ، څومره وارخطا شوې ؤم، خو شکر اوس هم ناوخته ندی چې پیدا شوې .

اخبر مې وويل چې کېدای شي له مور سره ژمنه دې هېره شوې ده! هغه په لنډو وويل:

پکتیا وال، ژمنې ته د ژمنې په ارزښت گوري!

- ډېره مننه پکتين صيب

- ښه دا د ډيالوگ ځای نه دی او نه دې خبرو ته اړتيا ده مخکې څو.

- اوس به له دې ژور ځايه څنگه خيجو؟

بلال په ژوره کنده کې يوه او بل لور ته منډه کړه، ترڅو د ختو لپاره کوم اسانه ځای پیدا کړي، له ښه بخته يوه ځای د سيلاب اوبو راښويولی ؤ، ختل پرې ډېر سخت نه ؤ، بلال په داسې حال کې پرې وختو چې له پښو او لاسونو دواړو يې کار اخيسته په کليواله لهجه په څلورو له کندي وخت، ماته پرې ختل د قوه قاب له ختو کم نه ؤ هغه بيچاره د ژۍ په سر ودرېده خپله څادر يې را اوږد کړ ويلې د څادر پيڅکه ونيسه زه دې پورته راکشوم، په څادر پسې زما لاس ونه رسېده، هغه د کندي په ژۍ په گوڼدو شو، لاس يې هم را اوږد کړ ايلا مې د گوتو سرونه د څادره تر پيڅکې ورسېدل، بلال لږ نور هم راخولم شو، د څادره پيڅکه مې ونيوله خو د يوه مهم شي په رايادېدو، مې بېرته پرېښوده، بلال راته کړه ژرکوه کنه . ما ورته وويل: يو مهم کار رانه پاتې دی.!

- د څه کار وچلی؟ اوس مهال د ځان له ژغورلو او له دې کوهي راختلو هم بله مهم کار شته؟

- هو شته

- د خدای ج لپاره وخت مه ضایع کوه!

- بس یوازې یوه دقیقه راکړه!

لاړم د خپل طرف په خاوره باندې مې شونډې کېښودې، ښکل مې کړه په لاسو مې خپله خاوره لمس کړه، ان مخ مې هم بې واکه پرې کېښود، بېرته راتاؤ شوم ځادر مې ونیو بلال راغبر کړ:

ته څه کوهي؟ ژر کوه؟

ورته مې کړه د وروستي ځل لپاره مې د خپلې خاورې ښکلول ارمان و، د سرحد خپل طرف خاوره مې ښکل کړه، زړه ته یې قوت راکړ، ارامه شوم

وه لیونی! دا زموږ خاوره نده دا د پاکستان بلوچستان د صوبې خاوره ده، پردی خاوره دې ښکل کړې ده!

د هغه له دې خبرې اورېدو سره، سخته خفه شوم هغه ته مې وویل:

خو دا زما ارمان و چې د وروستي ځل لپاره مې خپله خاوره ښکل کړم

- دا ارمان د زه پوره کوم، خو ته اوس د ځادره پیڅکه، کلکه ونیسه.

- بلاله د خدای لحاظ وکړه ما خو ځادر کلک ونیو، خو ستا له لاسه د

ځادره پیڅکه خطا نشي، تېر ځل خو په پښو راولوېدم دا ځل مې مغزی

ماتېري، هغه زما په خبره نرمه مسکا وکړه، په تیاره کې یې سپین ښکلي

غابڼونه وځلېدل او دا مې لومړی ځل و چې ددې حیاناک انسان لڼده

خندا مې د ځان په وړاندې ولیده، د هغه مسکا همت راکړ خو بیا هم، په

ریښتیا ډارېدم، ځکه د دغه ځای ژور والي په کتو کې سم نه مالومېده

یوازې هغه کس ته مالومات کېده چې زما په څېر به یې پښې وروښوېدې

هغه ته دا مالومات هم کېده چې ایرانیانو د خپل مرز ساتلو لپاره څومره

ژور جر باسلی دی، ځادر مې د ځان له ډاره هم ښه مضبوط ونیو هغه

پورته کش کړم او وختم، کله چې په خپل ځای ودرېدم، بلال جیب ته لاس کړ، یوه کوچنۍ غوټه یې راته ونيوله په یوه ټوکر کې گنډل شوې څه وه!

ویي ویل دا ښکل کړه!

- د څه لپاره؟

- دا د وطن خاوره ده، ما د یادگار په ډول له ځان سره راوړې ده ارمان دې پرې پوره کړه!

- په بلال کې مې د امانت داري، استعداد، حیا، عفت ساتنې ترڅنگ یو بله ځانگړتیا هم وموندله، چې هغه له هېواد سره بې کچې مینه وه، ځان سره مې وویل ته خو هسې د وطن د دوستي تمثیل کوې د خاورې عاشق د بلال غوندې وي.

مننه مې ترې وکړه خاوره مې ښکل کړه او بیا مې په دې ژمنه ورته ونيوله چې ورسپرو نیمه به له ما سره هم شریکوي.

پلار مور او ورور مې د کندې په امبار خاورو له پاسه د مرز هغه خوا ولاړې ؤ په یوه اندېښمن نظر یې زموږ ننداره کوله پوهېدل له دې ځایه پورې وتل اسان ندي دوی هم زما په څېر د بلال په څېره کې هیله مندې سترگې نیولې وې چې، که ور سره په راوښتو کې مرسته وکړي، بلال غږ پرې وکړ دغه ځای دواړه اړخونه نسبتا ملایم دي پرې راوښوېږئ، ټوپ را وانه چوئ، کله چې تل ته ورسېدئ نو مقابل اړخ هم مایل دی، زه ځادر در اچوم یو، یو مو پرې راخیجوم، ورور مې چې لږ روحي ستونزه یې لرله پرته له کوم ځنډه یې لڅپک پرې راوواوه د ورنو د غوښو له درده سره تروش شو خو ښه ؤ، د بلال په ځادره راپورته شو، مور او پلار سره هم بلال ورته مرسته وکړه، چې ټول وختو نور تم نه شو حرکت مو پیل کړ، اجینټ وویل په لاره به ډېر احتیاط کوئ د کوم کس غږ ونه

وځي، ايراني سرحدې پوستې ډېرې لرې ندي، که شور واوري، هغوی بيا ډېرې بې زړه سويه ډزې کوي، ډېری خلک همدلته د ډزو له امله مړه کېږي، مور هم چابک روان ؤ شاته مو نه کتل لږ شيبه وروسته د کجورو باغ ته ورسېدو، د ازبکې خور کيسه مې همداسې سترگو، سترگو ته کېده، سخته د وېرې لږزه راباندې لگېدلې وه، ځان سره مې وويل په دغه غرونو او ونو کې به د څومره خلکو هيلې برباد شوې وي، څومره خلکو سره به د هغوی د تمې خلاف ظلمونه تر سره شوي وي، اجينېت څو ځله زما خواته رانږدې شو ما سره هم د هماغې ازبکې په سرنوېشت د اوښتو وېره پيدا شوه، د بلال لور ته مې گړندي گامونه واخيستل، هغه مې له لاسه ونيو، بلال په حيراني راته وکتل بيا يې وويل خيرت دی ؟

- بلاله له تاسره په تگ کې ډاډه کېږم.

بلال چې د ناموس ساتنې يو شاهکاره زلمی ؤ له مانه يې د خپل لاس د خلاصولو هڅه وکړه، پوه شوم چې د يوې پردی مېرمنې لاس نيونې سره هغه ځان راحت نه احساسوي هغه مې خوشې کړ خواکې يې روانه ؤم خو هغه تېز ؤ، زه نه شوم پسې رسېدلی لږ وروسته مې د شاه له لوري په جامير کې ونيو، يو څو گامه خو يې شاته نه راکتل فکر يې کاؤ زما ورور هغه له شانولي، بلال زما د ورور په ستونزه پوه ؤ، له څو قدمه وروسته يې مخ راواړاو باد يې د ټنډې وېښتان په هوا کړل، تياره وه خو سپين مخ په تيارو کې هم ځان ښی، څهره يې رڼا راته برېښېده، هغه زما په ليدو وارخطا شو راته يې کړه له شاه مې مه نيسه ماته ځان ښه نه ښکاري.

ما هغه درک کاؤ، پښتانه له پرديو مېرمنو د جسم په لحاظ ځان لرې ساتي، د پکتيا خلک خو بيا ددغه دود پيلي کولو په سر کې ځان بولي، غيرت يې اجازه نه ورکوي، خو زه ډېره ډارېدم، له يوې خوا د شپې تيارې له بلې خوا د سپيرو غرونو سخت باد چې کله، کله به يې سترگو ته هم خاورې را باد کړې، د ازبکې جلی کيسې دا ټولو ځان راته يو کړی ؤ او

تر خپله وسه يې زما وېره تر لوړې بريده رسولې وه، ما د بلال له سپارښتې سره سره، هغه کلک په جامپر کې نيولې ؤ، هغه پوه شو چې زما خبره يې بايزه وگڼله، نو ودرېده راته يې کړه، که ما پرې نه ږدې زه خفه کېږم، مور او پلار به دې بدگماني وکړي، د هغه د خپگان مې واورېدل، ورو، رور مې د هغه له جامپره گوتې سستې کړې، خداېزده ولې د هغه د خپگان ارزښت له خپله ځانه هم راته مهم شو، بلال وويل پوهېږم له وېرې دا کار کوي او بله موخه نه لري، خو مه خفه کېږه تاسې ټوله کورنۍ زما زيمه واري ياست، لومړی به زه بيا به تاسې خطر ته ورکوم.

هغه لکه اسماني فرېښته چې خدای ج زموږ د مرستې لپاره رالېږلې وي، پرته له کومې تمې زموږ لاس نيونکې جوړ شو او حيرانه په دې وم چې د بلال د شناخت سره مې يوه اونۍ هم نه وه تېره شوې، داسې مې احساسوله لکه د کلونو پېژندگلوي چې سره لرو، دومره مې د باور وړ شو لکه چې ټول ژوند ماته د باور په ازمايښتونو کې بريالی راوتلی وي، د بلال لپاره مې په زړه کې د پکتياوالو درنښت زړه ته ولوېده، بلال د اتلس کالو په منگ مالومېده غلې ارامه طبيعت يې درلوده، ؤهلک خو د مشرانو خويونه پکې ؤ.

کتار غلي، غلي روان ؤ، هڅه مو کوله د پښو ښکالو مو هم څوک وانه وري ايرانۍ پوستې هم راته نېرېدې وې ورور مې له کتاره ووت زموږ سره په خوا درې متري کې روان ؤ شغال يې له پښو ووت چغه يې کړه د شغال له چغې سره زما د ورور کوکه هم غبرگه شوه، اجنېټ په بېړه ورغی زما د ورور په خوله يې لاس کېښود، خو ناوخته شوی ؤ غږ د ايرانيانو پوستې واورېد، هغوی زموږ په لوري پيرونه پيل کړل د مرميو باران شو، له څنگ او سر د پاسه مو د مرميو چنگا اورېدل کېده، مور د غونډۍ په سر ؤ چانس مو درلوده چې په لاندې ښکته کېدو د دوی له مرميو بچ شو، لا

خو مو له غونډی سر ونه نه ؤ فنا کړي چې یوه مرمی راسا راغله زما د ورور په اوږه ولگېده، ورور مې وویل:

لیمې ولی مې وسوځېده گرم شو، ځای پر ځای کېناست، پوه شوم چې ورور مې ټپي شو، په بیړه ورتاؤ شوم له خوږ مټه مې ونيؤ لاس مې لوند شو ورور مې راته کړه، لاس د لرې کړه درد کوي.

- وروره دوه گامه ځای پاتې ده ذاتي له خطر وڅو، همت وکړه چې له غونډی فنا شو، هر څه به سم شي، په هغه ضعف راته، د جگېدو وس یې نه لاره، د مرمیو باران لا هماغسې روان ؤ، بلال لږ مخکې تللی ؤ زمور په پاتې کېدو بېرته راستون شو، ورور ته مې اوږه ورکړه په شا یې کړ دوه دقیقې وروسته د غونډی تنې له موربه مرمی ونيولې بلې ډډې ته یې ښکته شو.

بلال زما ورور جلیل له اوږې ښکته کړ، له خپل بکس نه یې اوبه را ویاړلې دوه درې غوږپه یې ورکړې جلیل لږ را رینکی شو، مور مې غېږ ترې تاو کړه په ټیټ غږ په سلگیو کې ورکه شوه بیا یې خپلې بکسې ته منډه کړه لوی بنداز (سپین طبي ټوکر) یې ترې راوباسه، د بلال لستونې یې وڅېره د هغه د مټ په پوستکي تورې وینې لیکه کړې وه، ژر، ژر یې بنداز ترې تاؤ کړ، وینه یې ودروله، زما سره یو جوس ؤ هغه مې هم جلیل ته ورکړ، په سترگو یې رڼا شوه ډزې، غلې شوې، مور هم حرکت وکړ...

دوه ساعت نور مو هم پیاده مزل وکړ د غرونو په لمن کې اجینټ د دمې راته وویل، مور هم سره راغونډ شولو، په پښو کې مو شیمه نه وه، نه پوهېدو چې مور د کومې نړۍ انسانان یو، لوږه رانه هېره وه یوازې اوبو مو د ژوند چاره اسانه کړې وه، اجینټ وویل تر سهاره به دلته یاست دغه ځای له خطرېه بچ دی، سهار وختي مو تر راځي.

هغه وویل:

نور د پښو له مزل خلاص شوئ، د غره په لمن کې د يوه پراخه ډاگ د پيل ځمکه وه دلته د يو متر په اندازه لوړ ازغي لرونکي بوتي شنه و باد يوه او بل لوري ته په حرکت راوستل د غره لمنو ته ورې قد لرونکې شنې ونې هم زرغونې وې د دوو غرو منځ کې شنې اوبه راوتلې وې، له مور لږ لاندې رڼې روانې وې، له تېرو سره د لگېدو شنهاری يې خوند کاؤ، څنډه کې يې تازه د غرنيزو موټرو د ټايرونو رخې ليدل کېدې، څرگندېده چې د عامو موټرو لاره نده ځانگړې په غرو او دښتو کې د تگ قابل موټر پکې تللي راغلي دي. دلته مو لږ سترگه پټه کړه، د کوم غرنی ځناور ونگارې راوېښه کړم، سترگې مې خلاصې کړې سپيده چاود و، لږ وروسته مې لمونځ او اودس وکړ. په نورو مې هم غږ وکړ، ختيځ کې ورو، ورو د غرونو تر شاه د سرخی ځای سپين والي نيوه، ښه شيبه تېره شوه، يو موټر رامالوم شو، د ماشين شور يې ورو، ورو زموږ خواته زياتېده، بلاخره زموږ په خوا کې ودرېده، موټروان راغی موټر ته د ختو يې وويل، پلار مې ما او مور ته بيا مخې سيټ ونيو نورو افغانانو هم کوم اعتراض نه درلوده ځکه چې افغانان مېرمنو ته درناوی لري.

دوهم سيټ کې دغه موټروان هم شپږ نفره ځای کړل، پنځه ويشت نفره يې شاته باډی ته واچول، ډنگر موټروان سيټ ته راوخوت له خولې يې د سيگرېټو بوی حس کېده له تورو غاښونو يې مالومېده چې نشه يې دی، مور سخت ستړي شوي و، درې ورځې مو رڼې تېرې کړې وې، د شپې په يوه دوه ساعته خوب مو هيڅ گذاره نه وه شوې .

موټروان بېرته له سيټه ښکته شو، باډی سره ودرېده خلکو ته يې وويل له باډی ښکته پښې مه ځورندوئ، د ډېرو خلکو پښې، د لارې له تېرو د ونو خاښونو سره ولگېږي، هډوکي يې مات شي کله، کله خو پښې ترې کټ هم شي، نو ځان سره پام کوئ، يو بل ونيسئ پوهېږم چې بې خوبه به وئ خو په موټر کې وېده نه شئ، کله، کله موټر داسې چمپ وهي چې

کېدای شي ستاسې د لوېدو لامل شي، که تاسې ولوېرئ نو يو نه يو اډ خو به مو خامخا ماتېرې نو ښه به دا وي چې زموږ سپارښتنې عملي کړئ. موټروان د خپل سيټ دروازه خلاصه کړه لا را ختلی نه ؤ چې بېرته د ډاډۍ کسانو ته بيا مخاطب شو:

ورته يې کړه، گورئ چې ویده نه شئ، د لوېدو خطر مو زياتوي که په کوم ملگري مو سترگې پټې هم شي راوېښوئ يې.

موټروان په جلب کيناست، ټليفون يې وشرنگېده له مقابل کس سره وغځېده له ژبې يې پوه شوم چې ايراني بلوچ دی.

موټر حرکت وکړ، لږ وروسته موټر په ځان پسې د شنو دوږو ليکه پرېښوده، کله به چې لاره هواره وه نو د پاخه سرک په څير به يې د ريز ستن ۱۲۰ کيلومتره ته ورسېدله، ځينې وخت خو به موټر دومره جمف وخور چې د شاه او يا هم د مخې کوم ټاير به يې په هوا کړ، لنډه دا چې دا ډول حالات مې په تلویزيون کې د سپورتي موټرو ليدلي ؤ دلته مې عملاً د سترگو له مخې تېرېدل.

مور مې د ښينې لوري ته ناسته وه او زه د موټروان اړخ ته ناسته ؤم سيټ يو نفري ؤ خو مور دوه نفره پکې ناست ؤ خو داسې حالات ؤ چې مور بيا هم دا سيټ غنيمت گانه، وېرېدو چې درېيم کس را ځای نه کړي، ځکه شاته سيټ کې يې بيا اته نفره ځای پرځای کړي ؤ، زه حيرانه ؤم چې ولې د موټر جمپيښونه او کمانۍ نه ماتيري، دغه پوښتنه مې په زړه کې وه چې له موټروانه يې وکړم، د موټروان څهڅه ټينده يې تروه وه، داسې مالومېده چې يوه مياشت خو يې د وېښتانو، برېتو او ږېرې د اصلاح لپاره وخت ندی موندلی، نو پوښتنه کول هم ترې اسان نه ؤ، زړه مې نه شو کولی.

ماسک مې اچولی ؤ يوازې سترگې مې ښکارېدې، خو زړونه مې سره يو ځای کړل، موټروان ته مې وويل:

تاسې خو د موټر د توان څو چنده کسان موټر ته خيچوئ، موټر يې څنگه تاب راوړی، موټروان يوازې د سترگو له گنجو په نه زړه راوکتل، بېرته يې مخ واړاؤ، خو چې زما څهره يې په ذهن کې ترسيم شوه، دهغه په مخ کې عجيب او غريب بدلون راغی د ټنډې کوټونه يې وپړ شول، ترشه څهره يې وغورېده، خنده روپه شو، شونډې يې سره بېرته شوې زنگ وهلي تور غاښونه ترې رابهر شول، مخ يې راواړاؤ، ويې وېلې:

لاندي دوه چنده او درې چنده وسايل ورته قوي کوو، کمانی او جمپيونه ورته دوه او درې چنده کوو، ځکه يې تاب راوړلی شي.

د هو په دود مې ورته سر وخوځاؤ، نه پوهېدم د کومې انگېزې له مخې د سپرې ټول حواس راژوندي شول په خبرو يې پيل وکړ، د ځان د مردانگي کيسې يې پيل کړې، ويې ويل زه شل کاله دا کار کوم، د ايران په اخوندي رژيم زما سترگې نه ډکيري، دا او هغه، يو غري يې په بل او بل غر يې په بل وويشتل، ويې ويل:

زه سني يم، ځواکمن يم، غښتلی يم، په خبرو کې به يې هره دقيقه زما طرف ته مخ راواړاؤ، زما ديدن به يې وکړ، او بيا به خبرو ته تمبه شو.

اخر کې يې پوښتنې پيل کړې ويې ويل تاسې هم سنيان ياست کنه؟

هغه هڅه کوله د خبرو په جريان کې ما اړه کړي ترڅو مخ ورواړوم او زما د سترگو ننداره وکړي، خو پوه شوم چې سپرې جنسي ناروغ دی، ما به يې په خبرو کې ښکته سترگې اچولې وې او يوازې سر به مې ورته خوځاؤ، چې کله پوه شو چې زما پاملرنه نشي جذبولی نو د موټر بې وخته گير بدلولو ته يې ځان اړم کړ، په موټر يې لوبې پيل کړې دوه ځله خو يې

قصداً زما وړن سره لاس ولگاؤ، ما دا کار وزغامه ويل مې که کوم عکس العمل وښاييم پردي وطن دی، کورنۍ به مې په غم کې واچوم، په درېيم ځل يې چې دا عمل تکرار کې، نو په دې سوچ کې شوم چې سپری په رمز کې بايد داسې وپوهوم چې زما کورنۍ هم زما له خبرو کوم شک وانه خلي، ورته مې کره استاده!

ويې ويل ها!

- تاسې لور لرئ؟

موټروان مې په خبره پوه شو، پيغام يې واخيست، سخت خجالت شو، زما کورنۍ هيڅ څوک هم په دې راز پوه نشول، يوازې بلال له شا سيټ نه غورونه راڅک کړل، د عقب نما نه مې کوت د سترگو او ټنډې په حرکاتو يې پوه کړم راته ويې ويل، څه کيسه ده؟

د نه په دود مې سر ورته وخوځاؤ، هغه مې ډاډه کړ او شکر چې دغه لوبه مې همدلته ختمه کړه.

د موټروان مردارې خولې ته هم قلف ور ولوبده، چوپه چوپتيا شوه، موټر په تېزي خپله لاره لندوله، تېز باد له دوړو غبر تاووله او هوا ته يې پورته کوله، يوه لوی ډاگ ته ورسېدو بل سر ته يې نظير کار پرېښوده، موټر هم په تېزي د خړ ډاک ځمکه له سينې لاندې کوله، صحرا ته ورته خړو مرغیو به زمور په ورنېرېدې کېدا هوا ته الوت کاؤ يوه نيمه بېره سيوری لرونکې ونه به مو هم مخې ته راغله زمور په تېرېدو لکه چې نڅا کوي نورو اړخونو به يې راته ځان څرگنداؤ، عقب نما کې به مې د ډاډسن د باډۍ ځوانانو ته وکتل، سپين ته نردي خړ رقمه گردو کې يې يوازې سترگې برېښېدې چې په عينکو پوښتل شوې وې لکه له خټو جوړ انسانانو ته چې يوازې تورې عينکې ور په سترگو کړې، دوی هم له خټو جوړ بوتانو ته ورته منظره لرله، په دې توپير چې دوی خوځښت ساتلی ؤ،

زړه مې ډېر درد وکړ، د خپلو ځوانانو په حال مې بې واکه سترگې لمدې شوې بیا مې غیر ارادي خپلو مشرانو ته په نېراو شونډې و خوځېدې.

پوره دوه ساعته مزل مو وکړ، بالاخره پاخه سپرک ته وختو، پاخه سپرک کې مور هم لکه په پالنگ کې خوب یو څه د آرامتیا احساس وکړ، خبره سرچپه شوه مخکې به گردونه راتلل د ځوانانو په مخونو او د موټر په باډۍ به نېنېدلل اوس تېز باد له دوی گردونه تراشل، ورو، ورو بې څېرو پېژندگلوۍ پیدا کوله.

نیم ساعت مزل مو نور هم وکړ بیا موټر خامې ته ولوبده دې یوې بلې دښتې په لور بې خامه لاره کې ټایرونو په خپل چورلښت لاره لټوله له لږ مزل وروسته دوه درې پیوسته کورونه مخې ته راغلل، د یوه دروازه خلاصه شوه ور دننه شو، درې اطاقه پکې ودان شوي ؤ، پراخه حویلي بې درلوده تر څنگ بې بل کور هم ؤ، دلته کونگه گونگیا وه، خو د څنگ له کوره د خبرو څوگ راته، د حویلي دېوال سره جوخت د درې منزله یوه کور دانچه ولاړه وه ددې کور چتونه اچول شوي ؤ خو دېوالونه او کړکي بې پکې نه ؤ جوړ کړي، اورېدلی مې ؤ، چې ایرانیان د کورونو ډانچې له اوسپنیزو قوي گاډرو جوړوي، خو لیدلي مې نه ؤ، اول ځل مې د اوسپنو ډانچې ولیدې، تعمیر ته زینې هم ورپورته شوې وې، د تازه کارکونکو نښې پکې نه ښکارېدې داسې مالومېده چې تر ډېره وخته راهسې پکې کار نه دی شوی.

د ورور ټپ ته مې وکتل شکېدلی لستونۍ بې په لاس پسې زنگېده، مخ او شاته بې له ټپ ته په تاو شوي ټوکر باندې سرې وینې وچې شوې وې، د ستړیا په شمول مې د هغه په مخ کې بڼې د روحي فشار نښې هم ولیدې بیخي مړاوې او زنگېدلی یوې کوتې ته ننه وت زه، مور مې او د ازبکې په شمول د هغې مور هم یوې بلې کوتې ته ننه وتو، دغې کوتې کې راسره یوه بله تاجک توکمه مېرمن هم یو ځای شوه.

نارینه ؤ، له سرونو کترې لرې کولې، لومړی به یې هغه له گردو ټک وهلې بیا به یې له کالیو پرې گردونه څنډه وهل .

د حویلی یو کونج کې یو له اوبو ډک بېلر اېښی ؤ، هر یو به په نوبت بېلر ته ځان رساؤ، مخ، لاس او پښې به یې مېنځلې، سپرې خلاص شول، زمور نوبت راغی بېلر ته چې ودرېدم اوبه یې خلاصې شوې وې، بېرته راغلم د گاوند کور یوه دروازه هم زمور حویلی ته راپرې وه لږ مې ور چوله کړه د ننه مې په کوهي نظر ولگېده د لاس بڼه هم پرې نسب وه، یوازې مې زړه ونه شو کولی چې ور د ننه شم مور او ازبکه مې هم ځان سره کړل، د کوهي خواکې ودرېدو ددې حویلی هم بر سر کې درې اوطاقه اباد ؤ غځېدا مو اورېده، ازبکې د بڼې لاستی په حرکت راوست رڼې اوبه راتوی شوې مخ پورې مې گردونه سم سرینس شوي ؤ ؛

ما او مور مې مخ او لاس و مینځل هلته لرې اباد شویو اطاقو کې غبرونه اوچت شول د یوه کس د شیکنجې اواز مې تر غورو شو، چغې یې وهلې، وروسته یې زاری پیل کړې، مه مې وهې بیسې مو راوړم، الفاظ مې واوړېدل، د پټۍ وهلو شپکا زمور غورو ته راتله، د کس چغې لا پسې لوړېدې مور هم وډار شو ازبکې مخ ته اوبه اچولې وې پښې یې پاتې وې ورته مې کړه، راځی بېرته خپل ځای ته ځو، دغه ځای راته سم نه ښکاري، چې څو قدمه مو اخیستل یو پلن پوخ سپرې چې لوړه هډوکینه پوزه یې لرله زمور خوا کې ودرېده په قهرجنه لهجه یې وویل تاسې ته چا دلته د راتلو اجازه درکړې ده، بې تمیزه خلکو!

مور ورته وویل هلته اوبه خلاصې وې مخونه مو له گردو نه مالومېدل مجبور شو دلته راغلو کوم جرم خو مو نه دی کړی،

ویې ویل تاسې افغانان هم جرم پېژنی، تاسې ټول وحشیان یې، له ځناورو هم بدتر یاست.!!!

په مور باندې مې دغه خبره بده ولگېده د حویلی دروازې ته نږدې شوی
 ؤ، مور مې ورته وویل ځناور خپله یې!! ځناور ستاسې سرکرده دي،
 ستاسي وحشي خلک دي، مور نه یو!!

مور مې نوره له حویلی په وتو شوه ایراني ته یې شاه شوه، ایراني په قهر
 شو زما د مور په لورې یې گامونه گړندي کړل، مور د حویلی د دروازي
 په خوله کې ؤ، هغه غټ بوتونه پښو ؤ زما مور یې په ملا کې په یوه
 مضبوطه لغته ووهله، لغته یې ډبره ځواکمنه وه، مور مې دروازې له وره
 ووته دا بله حویلی کې ولوبده، تېکری یې له سره وغورځېده، لږ ساعت
 خو یې ساه هم سمه نه شوه اخیستی، خو چې حالت یې لږ سم شوه ژر
 یې خپل پروني ته نازکې گوتې ورتېرې کړې هغه یې په سر کړ، بیا یې
 سپین لاسونه په خاورو کې کېښودل، د راجگېدو هڅه یې وکړه، قاچاقبر
 لا هم پښه نه وه یخه شوې، د بیا وهلو هڅه یې کوله، ما او ازبکې چغې
 کړې، چې که بل ځل مې مور ووهي مړه به شي، زموږ له چغو سره مې
 پلار او ورور راوړسېدل، نور خلک هم راټول شول، ورور مې په داسې
 حال کې چې ښي لاس یې په غاړه کې ؤ، په چپ لاس یې د ایراني
 گربوان ته لاس وروچاؤ، ورته یې کړه، دا نو کومه ځواني ده چې په یوه
 مېرمن لاس پورته کوي؟ دا کوم انسانیت ده چې یوه تورسې په لغته
 وهي؟ او په ځمکه یې غورځوي! ایراني هڅه کوله خپل گربوان مې له
 وروره خلاص کړي خو نه پوهېدم چې د مور غورځېدلو او سرتورېدو
 څومره په قهر کړی ؤ، ایراني په ځواکمنو متو او زور بیا هم خپل گربوان
 زما له ورور نشو خلاصولی، د ایراني بل ملگری را ورسېده هغه سره یو
 لوی د لرگي کوتک ؤ لومړي ایراني ورته کړه ويې وه، مه پرې گوره!
 هغه په متو کې چې څومره زور ؤ کوتک یې پورته کړ او زما د ورور
 ماتې اوږې ته برابر شو د ورور هلووکی خو یو ځل مرمی مات کړئ ؤ
 دویم ځل د ماتېدو خرس مې په غوږو په خپله اوورېده د ورور سترگو
 ته مې کتل ورو، ورو مړاوي کېدې رنګ یې زېږېده د ایراني له گربوانه

بې گوتې سستېدې سترگې پرې پټې شوې، پر ځمکه راولوبده، د ورور په لیدو ځمکې ته ټیټه شوم، یوه ښه درنه تیگه لاس ته راغله د لرگي واله باندې مې ورخوشې کړه، په ځپن غوري مې وویشت، سر پرې تاؤ شو ځان بې تکیه نشو کړای چه شو د ورور پښو ته مې ولوبده، کوتک هم لرې ترې وغورځېده، پلار مې له هغه لوېدلې لرگي راواخیست د دویم ایرانی ډډو ته بې ونیو، خو چې دوهم لرگي د هغه په تنه لگېده ترې وایې خیست، زما پلار بې دوه لرگیه پښتو ته وواوه، غوښتل بې دریم لرگي بې سرته ووهي او د خپل ملگري غچ واخلي خو چې کوتک بې پورته کاؤ د بلال سوک بې د خولې او پوزې سره پیوند شو، بلال په چټکي وخرخېده وینستان بې لامله ؤ څاڅکي بې تر مور راورسېدل، سپورتي حالت بې غوره کړ، ایرانی بې په سینه کې په دومره ځواکمنه لغته وواوه چې ما فکر کاؤ د مخې پوښتی به یوه هم جوړه نه وي پاتې شوې!

ټولې به ماتې وي!

نور نو دویم ایرانی هم د کوتک وهلو له ارمان نه ووت، سر پرې گنگس شو پر خپل ځای کیناست.

په دې وخت کې ایجنټ راغی زموږ په شور ماشور بې څنگ ته لاس کړ تومانچه بې راوباسله، غږ بې وکړ، چې هر څوک غږ پورته کړي یا هم گذار وکړي په مرمی بې ولم، ټول غلي شول، اجینټ وویل تاسې غواړئ غوغا مو بهر ووځي او زموږ د میلیونونو کار او بار له منځه ویسئ، مور په حکومت ونیسئ، په لاس کې بې د اوبو بوتل ؤ سر بې پرې تاؤ کړ، زما د ورور په مخ بې اوبه واچولې هغه ژوره ساه واخیسته، سترگې بې وړپولې، زما تېرې خورلې ایرانی خو لا هماغسې په بې هوشه پروت ؤ لږ وروسته هغه هم په هوش شو، اوچت جگ شو.

له ایجنټ نه دغه ایرانی هم ښه ډارېدل ځکه دوی بې هم د مامورینو برخه وه، غلي، غلي خپلې حویلي ته واپس شول، اجینټ وویل:

له دې وروسته داسې گپوډي ونه وینم!

د شپې يوولس بجې گېم دی، خوبونه مو پوره کړي، ټوله شپه بيا خوب نشته، ورور مې راغک شو لاس پسې څرېده پيکه څهرې يې زما زړه اړه، اړه کاو، ايراني اجينټ او بلال له لاسونو نيولی ؤ، کوټې ته يې ننه باسه، پلار مې اجينټ ته وويل زما د زوی لاس مات دی پسې څرېږي، دلته کوم نېردي کلينک ته يې بوزه، درملنه يې وکړه، پيسې يې مور درکولو.

هغه بل شوی سيگريټ له شونډو لرې، ويي ويل:

په زوره ځان د پوليسو په واک کې ورکوئ، مور چا ته د درملنې اجازه نلرو، کله چې د ترکيې سرحد ته نېردي کېږو هلته خپل خلک لرو درملنه به يې وکړي، تر هغو بايد هر څه چې وي وزغمئ، مور مې هم ډاډه شوه چې دوی يې غم نه خوري، يوه کلک کارتن يې پيدا کړ د هلوکي دواړو اړخونو ته يې ورته برابر کړ ټوکر يې ترې تاؤ کړ بيا يې لاس غاړې ته ور واچاؤ وروسته مو په روغ طرف په يوه بالبنټ ځملاؤ، هغه په يوه ژور سوچ کې لار، ورور به مې چې کله هم دغه چوپتيا غوره کړه نو بيا به يې څه وخت وروسته دماغي حالت له کنټروله ووت، زه مور، پلار او بلال يې خواکې کيناستو پنځه دقيقې به نه وې وتلې چې ورور مې غير ارادي وخنډل بيا يې ماته وکتل د گوتو په اشاره يې راته وويل:

چې ورنېردي شم، زه يې هم خواکې وم خو نوره هم وروښوېدم.
وروي راته وويل:

زما خوله ماته کړې خورې!

-ولې خدای ج دې نه کوي!

ستا د نه راتلو مشورې ننگه مې ونه کړه، د پلار پلوی شوم! زه مې پلار نه بښم!!!

زه خو نه پوهېدم چې دغه لاره به له داسې ستونزو ډکه وي که پوهېدای بيا مې ستا ننگه کوله.

-خير، اوس خو شوي دي.

- پلار مې ستا هره خبره منله، خو دلته د نه راتلو مشوره دې چې ورکړه ويې نه منله، که ستا يې منلې وای اوس به مې د مور سر نه سرتورېده، زه مې د مور زوی يم هغه مې په ټول ژوند سر توره نه ده ليدلې، خو نن هر بې حيا خپل او پردې سرتوره وليده، نن هغه دومره بې عزته شوه چې د يوه ايراني پښو کې ولوغړېده، دا د مور بې عزتي، به مې په ځنگدن کې هم هېره نشي زما د مور بې وسه سترگې، سرتوري او چوپتيا ماته دومره درد راکړی چې يو هډوکى خو مې ايراني مات کړ نور د بدن ټول هډونه مې چې مات شي هم دومره درد به ونه کړي.

بيا مې پلار سره سترگې وگنلې ورته يې کړه پلاره، تا تېروتنه نه کوله خو چې سر يې درنه وخوړ دومره لويه تېروتنه دې وکړه چې نن يې ثمره په خپلو سترگو گورې .

د ورور خبرو زموږ هر يوه په زړه کې چاپه وهله او ورور مې درک کاؤ چې هغه مې د مور په بې عزتي باندې څومره روحي صدمه ليدلې ده، بلال هم دا هر څه اورېدل او هر ځل به يې چې زما د ورور دردناکې خبرې اورېدې مخ به يې سور کېده او شونايې به يې له غاښونو لاندي کولې.

بلال مې مور ته وويل:

ډاکترې مورکى، ستا په ځمکه لوېدل به ايراني ته ډېر په قيمت پريوځي، ته يې په ځمکه غورځولې يې ان شاءالله هغه به د ځمکې تل ته غورځي، ايراني تر ماښامه والله که ژوند رانه وکړي، يو ځل زه په خپلو لاسونو د هغه مړى ورتاووم، بيا که هرڅه کېدل پروا يې نه لرم.

د مور غټې بڼه ورې سترگې مې سرې شوې بيا لکه باران څو څاڅکي يې له غومبرو لاندي راولوېدل، د پروني پېڅکه يې د سترگو کونجو ته وې وړه، په پرې، پرې غږ او له ژړا ډکو سترگو يې وويل:

اوس که هغه مې هم شي، زما عزت ته به يې څه گټه ورسېږي!

زه خو اوس هر چا سرتوره وليدم، بې گټې کار ته اړتيا نه شته.

مور په پردي وطن کې څه کولی شو، دا اوس مو هم چې کوم لاس ويوړ ناپوهي مو وکړه، مور له دغو خلکو سره لکه اسيران داسې يو، که کومه بله تېروتنه وکړو، له دې به هم له بدترو پېښو سره مخ شو، ښه داده چې نوره په هرڅه لويه تېره ردو.

ورور مې سترگې پټې کړې خاموشه شو، مور هم سخت بې خوبه ؤ د خوب اغېزې په هره يوه کې مالومېدې، مور فکر وکړ ورور مې ويده شو په دې هيله مندي ترې ووتو چې څه له خوب کولو سره به يې دماغ هم ارام شي او شته خپگان به يې هم کم شي، خو خبر نه ؤ چې هغه يو پټ طوفان په زړه کې ساتلی دی او غواړي په يوه خطرناکه کار لاس پورې کړي، که مور پوهېدای چې هغه په داسې يو ناخوشه کار لاس پورې کوي، که درې ورځې بې خوبه وائ هم له څنگه به يې نه ؤ لرې شوي، مور بلې کوټې ته لاړو، هلته مو ددې پېښې له امله د خفگان اظهار کاؤ، مور مې وويل:

دغه ځای ته له راتگه مخکې مو په لاره کې ويل دا ځل دمه کې به ښه خوراک او ځکاک کوو ځکه تېرو دريو ورځو کې مو داسې خواړه نه ؤ خوړلي، چې انرژي يې راکړې وايي، يوازې يو دانه بيسکټ او يو بوتل اوبه به مو ځکلې او لوږه به مو پرې کموله، ښه خوراک ته ترکېدو، ځکه چې تل په ښو خوراكونو عادت ؤ، خو دلته مو هم شته اشتها پېښې واخيسته داسې ماږه ؤ لکه چې د ټولې نړۍ خوراگونه مور خوړلي وي. مور ته مې وويل خوراگونه مو زهر کړې، قسمت به يې نلرو، لږ سترگه به پټه کړو، ترڅو په ارامه د راتلونکي سفرونو تياری ونيسو، هغې هم راسره ومنله اوزبکې جلی. ما او مور ته تکیه سمه کړه هڅه يې کوله چې مور سره دې پېښې په غم کې ځان شريک وښيي، ما او مور مې سر کېښوده، هغه زما په خوا کې وه له پورته کېدو مخکې يې زما په مخ سر راټيټ کړ

ښکل يې کړم بيا يې د ترحم لاس راباندې راکش کړ، نوره خپل ځای ته لاړه بالښت باندې هغې هم سر کېښود، په وروستی ورځ د يوې تاجکې کورنۍ يوه مېرمن هم زموږ سره په اطاق کې يوځای شوه، هغه له خپل ځايه پورته شوه او د مور ځواکې مې کيناسته، د مور د سر په کيکارلو يې پيل کړ، هلته راته ثابته شوه چې د هېواد قومونه (پښتون، تاجک، ازبک، هزاره، پشپي....) څرنگه يو له بل سره خواخوږي دي، څرنگه يو بل سره په ستونزو کې ځان شريک گڼي ورک د سياست وال شي چې دغه وروڼه قومونه يې د خپلو گټو لپاره سره وېشلي دي.

ښه شيبه ووته نېمه وښه او نېمه وښه وم بهر چغې شوې، غږ مې واورېده هلې، هلک وژغورئ، کنه مې به شي!

زموږ دروازه يو چا په زوره، زوره راووهله، ويلې ژر، راووخئ، هغه ته قناعت ورکړئ.

زه او مور مې بهر ور ووتو حويلی کې ډله کسان ولاړ دي پورته اسمان ته گوري د بلال غږ مې واورېده ويې ويل؛ خير ده ورور مې شه، رابښکته شه، داسې تېروتنه ونه کړې.

ما هم پورته وکتل ومې ليدل چې ورور مې د درې منزله کور د ډانچې د اخري چت پر ژۍ ولاړ ده او ښکته راگوري، غږ يې وکړ چې پلار ته مې قناعت ورکړئ، چې بېرته خپل هېواد ته ستانه شو، مور له دغه سفره تېر يو.

ما غږ ور وکړ ورته مې کړه وروره دا ته څه کوې ځانته دې پام دی؟
- که يې راسره ونه مني زه له دې ځايه ځان اچوم، مور مې ورغږ کړ زويه دا کار زما لپاره مه کوه، رابښکته شه نورې ستونزې مو هم ډېرې دي.
ځواب يې ورکړ:

مورې ستا سر سرتورېدل مې سخت ځوروي، که بل ځل در سره داسې کار وشي نو زه يې ونشم زغملی، بيرته څو خپل وطن ته څو، پلار مې هم له کوټې راووت زموږ په شور راوينس شوی ؤ، په يوه لاس يې په سترگو سيوری راوست، پورته يې وکتل ويې ليدل چې زوی يې د درېيم منزل د چت په يوه ژی ولاړ ده.

ماته يې مخ راواړاؤ ويې ويل څه چل ده ؟

- د ورور مې بيا عصاب خراب شوي دي، وايي بېرته خپل هېواد ته څو کنه زه له دې درې منزله خان غورځوم، هغه پرته له دې چې فکر وکړي او تسلا يې کړي، ور غږ يې کړ، زويه رابښکته شه، وطن ته نور نشو تللی ځکه تا وليدل کور مو هم خرڅ کړ، د اوسېدو ځای په وطن کې نه لرو. هغه له دې خبرې سره يو گام نور هم راواخيست ويې ويل بېرته نه ستښېږي؟

مور مې ور غږ کړ زويه ستښېږو، د خدای ج لپاره کومه تېروتنه ونه کړې، پر ما زړه وسوځوه، د مور خبرې مې په ژړا بدلې شوې، ورته يې کړه که زما زړه چوپې بيا خان راوغورځوه، زما له تا پرته څوک دي؟

پوه شوم چې د ورور په رابښکته کولو کې مو خبرې پایله نه لري، بلال ته ورنېرېدې شوم پټ مې ورته وويل بهر ووځه، زما ورور د ونه وينی، د شاه له لوري ور وخیخه له لوېدو يې وژغوره، پوهېدم چې ورور مې په خپل حال نه دی د کنترول له بربده يې دماغ وتلي دي هغه هر څه کولی شي .

بلال منډه کړه، بدبختي دا شوه چې ورور مې هغه وليده پوه شو چې په ما پسې راخيچي، مخکې له دې بلال ور ورسېږي، له پاسه يې خان راخطا کړ، کميس يې په دويم منزل کې په يوه اغزن تېر شوي سيم کې ونيست څو ثانيې تم شو، يوه او بل طرف ته وزنگېده د کميس يو لستونې يې په سيم کې پاتې شو، نور لاندې راخوشی شو، زموږ مخې ته له يوه دروند درب سره د خاورو دوږې پورته شوې، يوه لوېشت د هغه تنه له ځمکې پورته شوه .

مور داسې صحنې د تلوېزيون په پرده ليدلې وې هلته به مې هم ډار ترې كېده، خو تقدير په يوه ستونزمن سفر روان كړي ؤ اوس مو دا ډول صحنې، په سترگو ليدې هغه هم د خپلې كورنۍ د غړو!

ولاړ خلك ټول زمور په شمول يوه لحظه چوپ ؤ د ويلو حروف مو نه درلودل خولې مو ښكم شوې وې، د څو لحظو لپاره خو زه هم په ځان كې ورکه وم، ما ځان په دې ډاډه كاؤ چې يو خيال به وي، خوب به وي او كومه د فلم صحنه به وي، خو كله دومره ښكمرغه وم د مور د سويو، سويو چغو په اورېدو مې دا حقيقت ومانه چې ورور مې په ريښتيا ځان راغورځولى دى، ورنېرې شوم له غوړو او پوزې يې وينې تللې د سر كاسه يې گرد نه وه پاتې، وتلې او رانوتې جوړښتونه يې درلودل مور مې د هغه سر په خپل زنگون اېښى ؤ، سر يې چيت مالومېده، مور مې اسمان ته په كتو د خپلې بدبختي فرياد كاؤ، ولاړو ټولو خلكو زما د مور فرياد سره اوښكې بدرگه كولې، د تسلي هېڅوك هم نه ؤ، شاته مې وكتل د گاوند ايرانيانو هم له لنډه دېوال نه سرونه رابوخ كړي ؤ زمور ننداره يې كوله بې واكه مې وركريغه كړه، ظاليمانو زما د ورور ژوند خو مو واخيست، اوس يې ننداره هم كوى؟

سرونه يې له خجالته ټيټ كړل.

دروازه خلاصه شوه موټر راننه وت، درېيو كسانو زما ورور په لاسو كې واخيست ويل يې:

مور ټيپي روغتون ته وړو، بلال هم موټر ته وروخوت، هغه يې بېرته رابنكته كړ ويلي تاسې ته اجازه نشته مور هر څه سمبالوو.

مور مې حيرانه دريانه په هغه ځاى ناسته وه په كوم ځاى يې چې ځواني مرگ زوى رالوبدلې ؤ، پرند وينې يې د زنگون پر كميس پرتې وې.

اولاد په ريښتيا د مور له وجوده جوړ وي، مور مې له خبرو لوېدلې وه، دومره بې شېمې وه لكه دا پېښه چې ددې په وجود تېره شوې وي، له هغې څمكې سره يې سترگې گنډلې وې چې د زوى وينې يې پكې لكه

گلابونه ځای ځای پرتې وې، په ریښتیا چې د اولاد وینه د مور له وینې سرچینه اخلي، لکه خپلې وینې یې چې توی شوې وي، ترې راپورته کېدلو خونده نه ورکاؤ.

زما په ذهن کې هم زما د ورور د مینې راکولو یادونه لکه سریال یو په بل پسې مخې ته راتلل، زما سره یې د کوچنیوالي لوبې او بیا په نننۍ پېښه کې د هغه رالوېدل سترگو ته ودرېدل، په وینو لرلې خهره یې راته مخې ته شوه لویو، لویو کوکو ته مې د زړه تشولو لپاره زړه ښه کړ، خو چې د مور حالت مې ولیده، وډاره شوم چې مور به مې د زړه سکتته وکړي، پلار مې هم د کوټو مخې ته د صوبې په ژۍ سر په زنگنو اېښی ؤ، د خپلې بې وسي فکرونو کې غرق ؤ، د خپل زوی په دې سرنوېشت اخته کېدو کې یې ځان خجالته باله، هغه شکر هم لاره نو له ځان سره مې وویل:

لیمې همت وکړه، ورور خو دې وبایلود، اوس د مور او پلار ساتنه وکړه، کنه دا دواړه هم له لاسه ورکولی شي.

د خپل زړه په سپکولو مې خاورې واړولې، د مور خواکې کېناستم د پروني یوه پیڅکه یې په سر وه، پروني نور په ځمکه پروت ؤ، هغه مې ور سیخ کړ، بیا مې په اوږو لاسونه ور واچول، ښکل مې کړه ورته ومې ویل مورې!:

څه چې کېدل هغه خو وشول، ورور به مې ښه شي و دې لیدل چې روغتون ته یې وېوړ، هغې ترخه مسکا وکړه!

اه... دغم له لاسه خندی هم سپری وژني ویې ویل سر یې ریز مریز و، کله به جوړ شي.

ورته مې کړه!

بس هر څه رب ته سپارو، څه چې په تقدیر کې لیکل شوي وي هغه خو هسې هم نه بدلیږي بلا په مخ وهل کیږي، نه په څټ.

اوس مې د پلار جان، زما او د خپل سرخیر غواړه، که زړه ماتې شو نو هر څه به وبایلو د ټولو په ژوند به لوبې وشي، پلار مې وگوره نه مړ ده او نه

ژوندی، هغه شکر هم لري، که مور خوله خلاصه کړو او وژاړو د هغه زړه به هم ودرېږي، نو نور چغې نه وهو، پرياد نه کوو، کمزوري کېږو نه، همت کوو او بس...

زما په خبرو مې د مور په مخ کې ولاړې سترگې په حرکت راغلې، سترگو ته يې د پروني پيڅکه پورته کړه مړې اوبنکې يې پاکې کړې، د خبرو کولو لپاره يې وسه وه، د سر په خوځولو يې له ماسره زما د خبرو موافقه وکړه.

کوټې ته مې دننه کړه د ورور په وینو ککړ لاسونه مې ور ومنيځل، کالي مې ورته بدل کړل په وینو ککړ کالي مې واخيستل بهر وباسل، د دېوال له سره مې بېرون وغورځول، چې مور مې دوباره ونه ويني.

بېرون مې په بلال هم سترگې ولگېدې چې زما د ورور وچې شوې ويني او خاوره، په يوه چاری کې اخلي او بهر يې له دېواله اړوي.

له دې کاره يې ډېره خوښه شوم، له زړه مې دعاوې ورته وکړې او د ځان لپاره مې د خدای ج له لوري لکه د يوې رالېږل شوې فريښتې په ډول حس کړ.

شکر مې وويست.

د ورور غم مې راته دروند ؤ، زما په درد يوازې هغه خور پوهېده چې ورور يې ځواني مرگ ترې باسلی وي.

ماښام تياره موټر راننه وت مور خو مې پوهېده چې ورور مې ژوندی نشي پاتې کېدای، خو پلار مې د موټر په ليدو په يوه هيله ور پورته شو، ترې ويې پوښتل زوی مې ښه دی؟

لنډ ځواب مو ترې واورېده، هغه په لاره کې مړ شو، بيا مو يو ځای خښ کړ او دا کار مو د ځان د افشا د مخنيوي لپاره له مجبوري وکړ، پلار مې سلگيو واخيست، يوه دېوال ته يې ځان تکیه کړ.

زموږ له زړه هم وينې څڅېدې، خو بس له زغملو پرته مو بله لاره نه درلوده.

اجينټ وويل د شپې يولس بجې گيم دى تاسې بل ځاى ته لېږده ؤ، بايد چمتو وئ.

پلار مې له لاسه ونيو اطاق ته مې د ننه كړ ډېرې د ډاډ خبرې مې ورته وركړې، يو څه مې تسلا كړ، مور خو مې لا پخوا يو څه ډاډه كړې وه، زما زړه نېردي ؤ پړق وچوي، ځكه انسان ؤم كم تر كمه مې تسلي او ډاډ ته اړتيا درلوده، خو زما د تسلي لپاره څوك نه ؤ چې غېږ مې وركړې واى او بڼه ډېر مې ورته ژړلي واى.

بهر راووتم په بلال مې سترگې ولگېدې خپل بکس يې چمتو کاؤ، زړه مې وشو چې ورشم لاس ترې را چارپيره كړم سر مې د هغه په اوږه كېږدم او بڼې ډېرې سلگۍ يې په ځواكې وكړم، خو پښتو وه، دا كار ناشونى ؤ د ځان دومره كمزوري معرفي كول هم راته اسان كار نه برېښېده.

خوله دې مې ځان كنترول نه شو كړاى چې نېردي ورشم، زړه نازړه مې د هغه په لورې قدمونه واخيستل، ورغلم ځواكې يې په چوپه خوله كيناستم، هغه د بکس يوه طرف ته او زه يې بل طرف ته وم.

بلال ډېر ځيرگ زلمى ؤ، د هغه هم ايلا خط او بریت راغلي ؤ، پرته له ويلو يې هم ډېر څه احساسول، په چوپه خوله يې زما پيغام د شپږم حس له رويه واخيست راته يې كړه.

ژوند چې څومره موږ فكر كوو دومره اسانه ندى، زه پوهېږم نن تاسې د يوه سخت حالت څخه تيرېږئ، پوهېږم يو خوږ ورور دې له لاسه وركړى دى.

د ورور له لاسه ورکولو زور له بل هرچا ماته ډېر ښه مالوم دی له ما هم د هېواد ناسور جگړې درې وروڼه واخیستل، د ورور مړینه د سړي ملا ماتوي، تا هم نن د ملا د ماتېدو درد ولیده، ته به دا هم په زړه کې راته وایي چې له تا مې بیا هم درد ډېر دی، ځکه چې تا خو د وروڼو غسل او کفن ورکړ، جنازه دې وکړه په ډېر عزت د خاورو ته وسپارل، قبر يې هم مالوم دی.

له مانه خو مې ورور ډېر ارمانجن لارې، مسافر ؤ، ډېر بې عزته لارې، بې جنازې او کفنه خښ شو، د قبر نښان يې هم مور ته مالوم نشو. هو، تاسې په ریښتیا نن ډېر دروند غم لرئ. هو ته په حقه يې!

نن دې په ریښتیا له ما غم زورور دی!

خو تا نن دا هم ثابته کړه چې همت دې هم له ما زیات دی.

د ستونزو په وړاندې مقاومت دې له ډېرو نارینه ؤ لوړ دی.

هسې خلک واي مېرمنې ظریف او نازک جسمونه لري، ستونزې نشي زغملای، دا نظریې زړې شوې دي، دا د هغو خلکو فکرونه ؤ چې دنیا يې د غوايي د ښکر په سر ولاړه گڼله.

نن، تا د یوې زړه ورې بیغلې رول ادا کړ، تا د ملالې په څېر د خپل ټولي روحیه ځواکمنه کړه، د خپل ځان غم دې هېر کړ، خو خپل پلار او مور دې مایوسي ته پرینه ښودل، ته یوه اتله يې همداسې غښتلې اوسه، همت دې همداسې ځواکمن وساته، تر څو هیڅوک احساس نه کړي چې تاسې د ژوند په وړاندې مبارزه نشئ کولی.

مبارزه اوسه، ژوند اسانه نه دی، ژوند کول سخت دي.

د بلال خبرې لکه چې ټپ ته ټکور ورکوي داسې راباندې لگېدې، وجود مې ورسره وغورځېده او قوت يې واخیست.

په پردي وطن کې داسې يوه خواخوږي پيدا کول هم له روژې بغير د ليلت القدر شپې ليدو په خيږ ؤ، د بلال هرې خبرې مې زړه ته لاره کوله او زما د هغه غم چې وړل يې راته اسانه نه ؤ، ورو، ورو يې را کماوو.

د بلال خبرې نورې هم جذباتي شوې، هغه زما ډېرې نورې ځانگړتياوې هم په ژبه راوړې خدای خبر په ما کې به وي يانه خو خبرو يې يوه انگيزه راکړه په ځان يې باور را په برخه کړ، ځان ته مې تمه پيدا شوه، ومې ويل لکه چې يو شوک يې ليمې!

مخامخ مې وکتل د بدمرغه درې منزله تعمير ډانچه هماغسې ولاړه وه، ورور مې سترگو ته ودرېده د رالوېدو صحنه يې سترگو ته راته مخې ته شوه، بيا مې د هډوکو هغه خرس چې مات لاس ته ايراني په لرگي وواهه راياد شو!

اوبنکې مې کابو نه شوې کړای.

سر مې په زنگنو کېښوده هڅه مې وکړه له بلاله اوبنکې پټې کړم ترڅو هغه حس نه کړې چې زما خبرې هوايي وې کوم اغېز يې نه درلوده، خو ژړا هم د لمر په دوو گوتو پټېدل دي له سلگيو سره مې بدن لړزېده، د بلال غږ مې واورېده راته يې کړه!:

اووو، هو!! لکه چې زما خبرې، په يخ ليکل ؤ، بې ارزښته وې، هيڅ ځای يې ونه نيو، همداسې ده؟

ورته مې کړه نه!

داسې مه وايه، ستا خبرو خو په ما کې نوې ساه وچلوله، زما کالبوت بدن يې په حرکت راوست.

- ښه نو بيا دا ژړا او اوبنکې د څه لپاره؟

- د ورور مظلومیت مې راته یاد شو، څنگه ټوک، ټوک شو، اخیرنی غوښتنه یې هم مور پوره نه شوه کړای ویلې چې بیرته هېواد ته ستنېږو. همدایې تقدیر و همدلته ورته له دغه درې منزله مرگ لیکل شوی و، تقدیر په تدبیر سره نه بدلېږي، نور هر څه هېر کړه اوس د مور او پلار یوازې تاته هیله لري.

- ولې تاسې به نه یاست راسره؟

- ما کله ویلي چې زه نه یم درسره! ترڅو مې چې تر خپل ځایه نه یاست رسولي درسره یم، ځکه زما هم همدغه لاره ده.

- چې ورسېږو بیا؟

- بیا نو د تقدیر کار دی چې چېرې به مو دانه او اوبه لیکل شوي وي.

- نه ته به له مور نه جدا کېږي! لکه یوه کورنۍ یو ځای به اوسېږو.

- د یوه پکتیاوال په توگه ژمنه ترسره کوم او تاسې تر منزله رسوم

- د پکتیا د تاریخي عظمت او د مېړانې تخم یې په اولادونو کې له ورايه ښکاري، چې رازرغون دی، ویلو ته اړتیا نه لري، تاسې تل د خپل وجدان دنده په ډېره ریښتینولي سرته رسوئ نن سبا له تمې او شخصي گټې، هیڅوک د چا لاس نیوی نه کوي.

زه په تظاهر باور نه لرم، له تظاهر پرته وایم، چې ستا له رویې دومره اغېزمنه شوې یم چې، ستا د پاک نیت او سپیڅلتیا له امله، د پکتیا خلک خو څه چې د پکتیا ځمکه، کاني، بوټي او دښتې هم راته گران شوي دي.

دا مې هم په زړه کې راجوړه کړه، چې ورته ووايم ته هم راته مهم او گران شوی یې، خو هغه حیاناک شخصیت مې جرئت را صلب کړ، ومې نه شواي ویلی، یو نغښتی پیغام مې ورکړ، ځکه چې بلال هم پکتیاوالو کې راته.

خدای ج هیخ چهرې هم سرې ناهیلې نه پرېږدي، خپل مرسته کوونکي ورلېږي خو که مور صبر وکړو او د پېښو په وړاندې وارخطايي مو د بې صبرۍ تر حده ونه رسوي.

د شپې یولس بجې شوې، یو کرولا ډوله موټر حویلی ته رادننه شو، پوه شو، چې نور له دغه ځایه د تگ وخت دی، مسول کس بلال ته وویل: ته مخې سیټ کې کینه، زه، مور مې او پلار مې هغه شاه سیټ ته رهبري کړو، فکر مو کړه چې، څه نوره استودگي راځي، د پخوا په څېر په ژوندوني د تنگو قبرونو مسله پکې نوره ختمه شوه.

سیتو کې کېناستو، عقب نما کې مې وکتل د موټر ډیگي ته تنکي، تنکي ځوانان ولاړ و، ټول د بلال په عمر خط او بریت و، مسول کس هم یو، یو دغه ځوانان ډیگي ته ورخیجول او دوی هم په پټه خوله دغه تنگ قبر ته د ورتلو زړه ښه کاؤ شاه طرف دروندوالي د موټر ماشین طرف ورو، ورو راپورته کاؤ، یوه مسول کس د موټر ډیگي پورې کړه موټروان ته یې وویل:

نور حرکت کوه شپږ کسان مې پکې ځای کړل، ددې خبرې په اورېدو، حق حیرانه شوم، ځان سره مې وویل:

دوی خو اوس هم د پخوا په څېر مسافرو ته له تنگو قبرونو نه دې تېر شوي، موټر حرکت وکړ او په لنډ وخت کې یې د خپلې تېزې سرعت خپل کړ، زما ټول فکر د دغو تنکیو ځوانانو سره شو، په فکر کې ډوبه شوم ځان سره مې وویل:

اخځخ اخبر دا هم انسانان دي په د صندوقچې کې به څرنگه گذاره کوي، دوی به څرنگه دغه تنگ ځای او تیاره وزغمي، زړه مې ورته ځورېده، خو په وس کې مې هیخ هم نه و د دوی په اړه فکر داسې کړم چې خپل

ځان مې هم د دوی سره يوځای حس کاؤ داسې مې په فکر کې انگېرله چې زه هم ورسره يم او دا هرڅه تحمل کوم.

خو مجبوري وه څه مې نه شواى ويلای، يوازې دروني په زړه کې ويلې کېدم، ددغه خامو ځوانانو معصومي څهرې مې له سترگو نه وتې، موټر لاره لندوله، له اته ساعت مزل وروسته بنگلې ودانې په مخه راتلې د ايران سيمه په ريښتيا چې ښيرازه وه، شنو ونو، سمسور باغونو رنگينو کورنو يې بنگلا د پام وړ گرځولې وه.

له بڼه مزل وروسته د يو لوی ښار څنډو ته د ننه شو، په کوڅو کې يې تاو، راتاؤ کړو بلاخره موټروان خپل موټر د يوه کور مخې ته ودرائو، ويلې بڼکته نه شئ، موټر چې کور ته داخل شي دروازه وتړل شي بيا به بڼکته کېږئ، دروازه خلاصه شو، مور دننه شو، چې دروازه يې وتړله په حويلۍ کې بڼکته شو، حويلۍ لنډه انگړ درلوده، د يوه دېوال مخې ته دوه، درې ونې زرغونې وې، د ونو منځ کې گلان کرل شوي ؤ، کوچنۍ کور پکې ودان شوی ؤ، دوه کوټې لاندې يوه يې په سر درلوده، اطافو ته د ننه شو راته وويل شول همدلته به درې ورځې ياست، تاسې اوس په کرمان ښار کې ياست، له زاهدان نه په کره لاره راغلو، بل گيم به درې ورځې وروسته کوو.

زه پلار او مور مې يوې کوټې ته ننه وتو، بلال او نور کسان بلې کوټې ته ننه وتل، د کور مسول وويل دويم منزل ته څوک ونه خيچي، تاسې هلته د ختو اجازه نه لرئ.

مور مې يو بالنبت ته ډډه ووهله، سترگو ته مې وکتل په مخ يې شل ځايه اوبڼکې را روانې وې، پوه شوم چې د ځوانې مرگ زوی ناشودی مرگ يې ځوروي او د هغه تشه دلته محسوسوي، خواکې يې کېناستم، ما هم زړه ورسره تش کړ، مور او لور دواړو بڼه سره وژړل، نه کېدله انسان چې

هر څومره د همت هڅه هم وکړي، بيا هم کمزوری دی، خپله کمزوري، نشي پتولی، خو هغه وخت مې زړه تکیه شو چې مور دواړو ته مې پلار د تسلي خبرې پېل کړې، ومې ويل څه د پلار حالت دې يو څه ښه شوی.

لږ وروسته مې پلار له اطاقه ووت، غوښتل يې بهر لار شي او مور ته د خوراک څه راوړي، خو د کور ساتونکي بهر نه پرېښود ويلې يې چې اجازه نه لرئ، پيسې مور ته راکوئ هر څه چې فرمايش راکړئ دلته يې درته رارسوو.

پلار مې يو چرگ ترې راوغوښت، څو ورځې مو څه نه ؤ خوړلي د ورور مرگ خو مو بيخي اشتها له منځه وړې وه له لورې مو ذاتي نس له ملا سره نښت، د چرگ له نوم سره مې يو څه اشتها پيدا شوه، مور مې هم ورته احساس څرگند کړ، لږ وروسته پوخ چرگ او گرمې ډوډۍ مې پلار په لاسو کې نيولې وې، د څو سختو ورځو لوړو او تندو وروسته لومړی ځل يوې مناسبې ډوډۍ ته کيناستو، څو گولې مې چې وخوړې، چرگ يې ډېر خوندور پوخ کړی ؤ، بلال مې سترگو ته ودرېده، ډوډۍ مې په ستوني کې ونيسته، مور مې ژر اوږه راته ونيوې، خو پلار مې بيا په نصيحت پيل راته وکړ ويلې لورې، وړې، وړې گولې کوه، دا ډېر وخت مو بيسکيت او اوږه ځکلي دي، ددې ډوډۍ سره مو ستونۍ سم ندی بلد شوی، خو حقيقت بل ډول ؤ، زه يې په اصلي لامل پوه شوم.

د بلال مېړانې به د ډېر بې غيرته سړي هېرېدې، ښځه ذات وم او زمور په ټولنه کې نارينه له مېرمنو خلک غيرتي بولي، خو مامې په ډېرو نارينه ؤ خپل غيرت نه ورکاؤ.

نه پوهېدم څرنگه له چرگ نه يوه برخه وشکوم او په ډوډۍ کې يې ونغاړم له مور او پلاره يې پټه بلال ته ويسم.

شايد په ښکاره هم زما مور او پلار زما په دې کار کومه نيوکه نه وي کړې، خو ما مې چاته چېرې دومره په اسانۍ خپل برید ماتاؤ. ډوډۍ مې بس کړه، مور مې وويل ولې يې نه خوړې ورته مې کړه ستونۍ مې خوړ شو، يوه وچه ډوډۍ مې راواخسيته له چرگه مې يو ورون او وزر وشکاؤ په ډوډۍ کې مې نغښت، د الماری په سر مې کېښوده دوی ته مې وويل زه به يې لږ وروسته وخورم. لا مړه نه ؤم وگې وم خو د بلال لپاره مې خوراک لپاره بله پلمه نه لرله، مور او پلار مې ډوډۍ وخوړه، ښه ستړي ؤ، سرونه يې ايلار تر بالښتو ورغلل او ويده شول.

ما ژر تاسو شوې ډوډۍ او چرگ راواخېست بهر ووتلم دهلبز کې ودرېدم د بلال د کوټې ور پورې ؤ ټک، ټک مې کړ، يو بل مسافر ځوان سر رابښکاره کړ، ورته مې کړه بلال ته ووايه، دروازه يې بنده کړه لږ شيبه وروسته له وره، بلال سر رابښکار کړ، د لاس په اشاره مې ورته بهر د راوتو وويل، هغه بهر راووت، فکر يې کاؤ کومه بله پيښه شوې وارخطا، وارخطا يې زما سترگو ته کتل چې کوم ناسم خبر به راڅخه اوري، مخې ته مې چرگ او ډوډۍ ونيول ورته کړه ستا د ټولو ملگرو نه کېږي، پاس وڅيجه ژر، ژر يې وخوړه سوړ شوی به وي خو چې نور سوړ نشي.

چرگ او ډوډۍ ته يې لاس راتېر کړ، سر يې وڅوڅاؤ بيا يې لنډه مسکا وکړه، زه مې هم نوره کوټې ته نننه وتم.

وگې وم، خو مړه شوم، د لومړي ځل لپاره په دې حقيقت هم پوه شوم چې دا هم شونې ده چې ډوډۍ يو کس وڅوري او موږ بل کس شي. لاړم د مور خواکې اوږده وغځېدم، يو وخت مې سترگې خلاصې کړې، مازديگر سترگه لوېدو ته نېردي وه، مور او پلار مې په گلډ خادره لمونځ کاؤ زه هم ژر پورته شوم مخ او لاس مې وکړه، په لمانځه مې زړه ارام کړ. يو عادت مې لاره چې لمونځ مې نه قضا کاؤ، ډوډۍ مې قضا کوله خو نه لمونځ، خداى ج دې بښنه راته وکړي ددې ناخواسته سفر يو زيان راته دا

هم، ؤ چې ډېری وخت لمونځ را څخه قضا کېده، ځکه ماته سخته وه چې د نارینه ؤ مخکې مې اودس کولی.

ددې ځای دوهم سهار هم راورسېده د کور ساتونکي نه مې هیله وکړه چې ما بهر پرېږدي او لږ گرځم، ځواب یې دا و چې، ددې ځای لهجه دې نه ده زده، کوم څوک به دې وپېژني مور به په کومه بلا کې واچوې، په هراتي ژبه ورسره لگیا شوم، زما یوه ټولگيواله د هرات وه، له هغې مې هراتي لهجه زده کړې وه هراتي لهجه له ایراني سره ډېر توپیر نه لري، ایراني هم راته حیران شو، ویلې، ته خو له مور هم ښه پوهېږې ور یې راته چوله کړ، بهر اجازه یې په دې ژمنه راکړه چې تر نیم ساعت ډېر وخت به نه تېروي.

حجاب مې په تن کړ د ایرانيانو سره مې توپیر نه کېده، بهر ووتم، ښکلي نظافت لرونکي ماشومان مې مخې ته راتلل، د مکتب بکسې به یې شاته اچولې وې، یوه نیم سره خو به یې مور هم مله وه، تر څو خپل ماشوم مکتب ته ورسوي، ایرانيان هم موزونې ښکلې څهرې لري زیاتره یې زموږ د هزاره گانو پرمختللي تیف ته ورته ؤ، گرد مخونه نسبتا غټې سترگې او پوزې یې له هزارگانو غټې وې خو ډېرې لوړې او اوږدې هم نه وې زیاتره یې ښکلي بریښدل.

د ښار کوڅې یې په کاشیو پوښلې وې، هر څه پاک او ستره تر سترگو کېدل، دغه کوڅې مې د کابل د هغو کوڅو سره پرتله کړې چې ښکېلې وچې له ښه کانالایزیشن څخه بې برخې دي. او کله کله خو د انسانانو په سرو وینو رنگیږي، بې واکه مې اسمان ته وکتل او دعا مې وکړه چې خدایه ج هغه لاسونه هم په خپلو وینو سره کړه څوک چې زموږ وینې تویوي او وطن مو ښکوي، ومې ویل خدایه ج هغه خلک هم زموږ په سرنوښت اخته کړې چې زموږ په شر کې خپل خیر لټوي، مخ مې واړاؤ، په یو سپین ږېري بانډې مې نظر ولگېده د سرک په سر یې مېز ایښی ؤ

شيان يې خرڅول په کابل کې به مور دغسې کار ته دست فروش اصطلاح کاروله، سپين ربري هم د خرڅلاو شيان پرې کتار کړي ؤ. د مېز په يو څنډه کې يې د تازه گلانو گېلې هم اېښې وې، زړه مې اوشو وايي خلم او د بلال مخې ته يې په دې هيله ونيسم، چې خوښ شي ځکه ډېر غمونه يې زمور لپاره وگالل او ور سره دا پيغام هم ورکړم چې مور مو د لاسنيوي احسان مند يو، هيڅ وخت هم ستا دغه نيکي نه هيره ؤ. خو ځواني مرگ ورور مې سترگو ته ودرېده، غونې مې خيگ شو، سترگې مې بې واکه راډکې شوې، دا کار راته مناسبه ونه برېښېده، د گلانو گېلې مې بېرته په مېز کېښوده.

ژوند هم عجيبه وي، که ته خفه يې او يا خوشحاله خو کول غواړي، چې ژوندی يې نو ژوند پورې تړلي کارونه به حتما کوي، که يې غواړي او يا هم نه، خو کولو ته به يې اړ يې.

ساعت ته مې وکتل درې پاره تېر شوي ؤ، ځان سره مې وويل، اوس به ساتونکي څه درته وايي، په بېره راتاؤ شوم په پنځو دقيقو کې مې تر دروازې ځان ورساوو، دروازه مې ټک، ټک کړه، چا خلاصه نه کړه، ځنډ شو بيا مې وټکوله، د ساتونکي په ځای بلال خلاصه کړه.

ورته مې کړه ساتونکی چېرې؟

- هغه مو د خوراک توکو لپاره ولېږه.

- بيا خو کاشکې لږ ناوخته راغلې وای، ماويل ساتونکی به راته په قار شي.

- نو څه دې کول؟

- بس د پام غلطولو لپاره مناسب فرصت ؤ

- نو ماته دې څه راوړل؟

- راوړل مې خو بېرته پښيماڼه شوم

- داسې څه دې اخيستل چې ته پرې پښيماڼه شوې؟

- پرېده يې!

- زه نه پوهېرم چې پرون ستاسې د غرمني چرگ غوښې راکولو څخه په کومو الفاظو مننه وکړم او خدای زده، ترکېدلی وم که څرنگه په ټول ژوند مې دومره خوند له کوم خوراکه نده اخیستی ډېر خوندور چرگ ؤ. ورته ومې خندل، بیا مې ورته کړه، عادي چرگ ؤ، خو په لوړه هر خوراک مزه زیاتوي . هغه سترگې ښکته واچولې وېې ویل دا خوند به رانه په ژوند هم هېر نشي .

بې واکه مې له خولې ور ووتل ورته مې کړه، او... ډالی کونکي یې؟! بلال، وشرمیده، رنگ یې والوت، غوښتل یې ځان خلاص کړي او هیڅ هم په دې اړه ونه وایي، خو مجبور ؤ بې ځوابه هم ځان ورته بد ښکارېده په نه زړه یې په پرې، پرې خبرو کې وویل:

هغه هم ...

بلال د خپل اطاق په لوري وخوځېده .

زه هم د مور او پلار کوټې ته د ننه شوم.

په سبا یې زموږ دغه د پټ پټوني سفر بیا پیل شو له یوه ښاره بل او له بل ښاره بل ته مو سفرونو، دوام درلوده لومړی، له کرمان نه اصفهان ته او بیا تهران او له ترکیه سره مرز مهاباد ته په سختو ستونزه ورسېدو، ځینو ځایو کې به اجینټ له پولیسو سره جوړه جاري کاؤ ډېره سختي به نه ؤه او ځینې ځایو کې به چې پیسو او واسطې کار نه کاؤ هلته به یې پټ د تیلو په ټانگونو، د کالیو ماشینو، د چرگانو لویو قفسونو منځ کې تېرولو، د کرولا ډوله موټرو ډاله خو عادي خبره وه چې درې څلور او له هغه هم زیات به یې پکې اچول، ددغو شیبو بیانولو لپاره، په نړۍ کې داسې الفاظ نه دي پیدا شوي چې بیان یې کړي، ځکه خو زه هم ترې تیرېرم. لنډه دا چې خدای د دغسې حالت د چا په سپي هم نه تېروي، کوم چې موږ تجربه کړ.

مه‌باد کې چې ښکته شو، د کلي منځ کې يې يوه کور ته دننه کړو، ساده کور ؤ، خو پراخه حويلی يې درلوده، د حويلی منځ کې د ناکو او منيو ونې ولاړې وې يوه لرې کونج کې يې دوه درې کوټې ابادې شوې وې، ماشومانو يې مخې ته لوبې کولې يوه نيمه مېرمن به هم د کور کارونو لپاره بهر او د ننه کېده د دروازې سره يې دوه کوټې لرلې هغه يې مور ته وسپارلې، د دې سيمې د مېرمنو جامې زموږ د گران افغانستان خلکو په څېر وې پروني به يې هم په سرول.

يوې کوټې ته سړي او بلې ته مور مېرمنې ننه وتو زوږ فرش پکې پروت ؤ نري، نري توشکونه پکې هوار شوي ؤ د بالښتونو منځ برخه تورو خيرو نيولې وه، له يوه نيم نه خو به رنگه مالوچ هم راوتلي ؤ، کېناستو، د خبرو په اړه مور هم نور بې تفاوته شوې ؤ، خپله هم په اونۍ او لس ور څو کې د حمام کولو موقع په لاس نه راتله.

نوکان مې لوی شوي ؤ، د پرې کولو لپاره مې څه نه درلودل، يوازې منځونه مې په خلیو پاکول، چېرې به مې چې اوبه پيدا کړې، که يو ساعت مخکې به مې هم مخ او لاس مينځلي ؤ بيا به مې پريمينځل.

همدلته مېشت شو او غرمه هم راورسېده، د کور واله، يوه وچه ډوډۍ او يو خام سور بانجه د نفر په سر را وويشل!

لږ وروسته اجينټ هم راښکاره شوو، هغه وويل نن ماښام گيم دی، څلور ساعته به موټر کې مزل کوو بيا به د ترکي سرحد ته رسېږو، هلته به دمه کوو او د شپې دوه بجې به د ترکي له سرحد نه اوږو.

ساعتونه ژر، ژر پوره کېدل ماښام راورسېده، موټرو ته وختو، له څلور ساعته مزل وروسته دې يوه غره لمنې ته ورسېدو، يو ساعت مو موټر نوره هم په پټو څراغونو لاره لنډه کړه، ځکه له ترکي عسکرو وپرې شتون درلوده بلاخره د غره هغې برخې ته ورسېدو چې موټر نور پکې مزل نشو

کولای، غر له گڼو ځنگلونو غني ؤ، د غره په بېخ کې مېشت شو، لرې، لرې د ترکې، د برېښنا څراغونه لېدل کېدل.

د هغو رڼاگانو سره زما زړه هم رڼا کېده، یوه هیله مندي یې راسره پیدا کوله، ویل مې چې اوس مو سختی ذاتي پای مومي، نور له هر ډول گواښونو ژغورل کېږو، ترکې ته اوږو سبا به په ترکیه کې یو، خو دا چې د ترکې له مرزې د تېرېدو به مو تقدیر څه لیکلي وي په هغه مور هم نه پوهېدو، د یوه ارامښت په انتظار ؤ، ځکه ډېر سترې شوي ؤ. کابل کې مې ترکي سریالونه په تلوېزیون کتل، خلک یې ډېر با فرهنگه، مالومېدل، بل دا چې زیاتره یې سني مسلمانان دي زما هم د ترکې خاورې لیدو ته تلو تلوسه وه.

د شپې دوه بجې راورسېدې، بې ډوله او بې ثلثي درې ایراني کسان راسره شول، په لاسونو کې کړیو او د غاړې ځنځیرونو یې هېڅ خوند را نه کړ، مور ته یې وویل اوس حرکت کوو هېڅوک باید له لاسي گروډ او رڼا څخه کار وانه خلي، حرکت مو باید ډېر خاموشه وي، خبرې بندې دي، که خبرې کوی هم یو بل ته په غوږ کې وغږېږئ، ترکې سرتېري خپل سرحدونه ډېر کلک ساتي، دلته واسطه ډېره کمه او ناشونې ده، ترکان سر بایلي خو وطن ساتي، که لږ هم شکمن شي، نو ځانونو ته خپله قبرونه وباسئ سیمه درباندي سور اور کوي.

له دې تشریح سره د ترکانو عثمانی خلافت رایاد شو، د اسلام او خلافت ساتلو لپاره د ترکانو قربانی رایادي شوې کومې چې ما د ترکې تاریخ په یوه ژباړل شوي کتاب کې لوستې وې.

ومې ویل ترکان په رېښتیا هم یوازې د ویلو نه بلکې د عمل خلک دي. حرکت پیل شو، درې تنه ایراني یو مخکې دوم د قطار منځ او درېیم یې اخر کې موقعیت غوره کړ، خو د دوی په هر قدم او رفتار کې یې کچگي له ورايه ښکارېده، ما او مور مې د سفر له پېله ځان ښه په حجاب کې پېچلی ؤ، ازبکې ته مې هم ددې کار سپارښتنه وکړه، هغې ومنله خو

هغې ايراني ډوله جامې کړې وې، حجاب يې نه درلوده، مجبوره وه په هماغه کاليو کې لاړه شي.

په پښو مو منزل پيل کړ په ځنگلونو کې مو د تريخ، بې خونده او خطر ناک سفر لاره لندوله، په لاره کې څو ځايه د قطار د منځ برخې ايراني د ازبکې سره اوږه وجنگوله، ما هم دغه کار د سترگو له کونجو څاره، په درېم ځل هغه اړه شوه خپل ورور ته ووايي:

ورور يې ايراني اجينټ ته په غوصه شو او له گربوانه يې ونيو، خو په عوض ددې چې ايراني وشمېري او خجالت شي، د ازبکې د ورور لاس يې ځنډ واهه گربوان يې ځينې خلاص کړ، ازبکې ته ورغی. هغه يې په غېږ کې ونيوله، په زوره يې دوه درې مچکې ترې واخيستې.

وروسته يې چاقو راوباسه، ازبک ته يې وويل:

اوس غواړې دلته دې کولمې وباسم، دا افغانستان نه دی، دا ايران دی، دلته زموږ امر چلېږي، په دې لارو کې چې راځې ناموسي غيرت به دې خپل وطن کې پرېږدې، که دې بل حرکت وکړ، کولمې دې باس، تياره کې ټيټه شوم، يوه گرده درنه تېره لاس ته راغله خو ازبکې او د ازبکې ورور له ما مخکې تېرې په لاسو کې وې د ايراني له دې خبرې سره يې د ازبکې تېره په اوږه ولگېده، بيا يې ورور پرته له دې چې فکر وکړي ايراني په کوم ځای وولي وار يې پرې وکړ، د هغه د سينې ډب او زگېروي پورته شو، د سړي ساه يې ور بنده کړه کيناست، ازبک په بېره ورغی لاس يې په تاؤ کړ چاقو يې ترې واخيست، د هغه په خپل چاقو يې د وهلو لاس پرې اوچت کړ، د هغه د پلار غږ مې واورېده، ويې وهه، سر ترې پرې کړه، خو بل لاروني يې لاس ونيو ويې ويل که دلته مو نور هم غږ پورته شي د ټولو د ژوند په بيه به راته تمام شي دوه ايرانيان د کتار له سر او اخره هم راورسېدل، هغوی زاری پيل کړې، ويلې، ډېر د خطر

ځای دی نور له دې کاره تېر شی، که ترکی عسکر مو شور واورې دا سیمه به راباندې سور تنور کړې او دا کار به د ټولو د ژوند په قیمت تمام شي.

گوانس وشو او جنگ خلاص شو، خو زما تیره لا هماغسې زما په لاس کې پاتې شوه کله په ککړۍ د ویشتمې ايراني ته اراده وه.

د مزل لپاره بېرته زمينه برابره شوه او په غرونو کې مو يو په بل پسې گامونه اخيستل، ازبکه ډېره ډاره شوې وه زما د ملا کمربند يې نه خوشې کاؤ، غبرگه راسره روانه وه، زموږ د منځ برخې قاچاقبر هم بدل شو، شاته لاره، شاتنی کس همدلته راغی تياره وه خو د مخکې کس په پلونو مو ليکه جوړه کړې وه، ځينې ځايو کې خو لاره دومره باريکه وه چې په خاپوړو مخته تلو، يا به هم چې ښکته کېدو په کونوړې به ښوېدو، ځکه چې د لوېدو چانس ؤ پانونه ؤ، کندي وې ډېرې لوړې او ژورې پکې وې، کله، کله خو به زما پښه وښوېده يو متر به وڅکېدم.

ازبکې کمک کاؤ چې لوېدو ته به کړه شوم هغې به مې تيار لاس نيولی ؤ له لوېدو به يې وژغورلم.

درې ساعته مو مزل وکړ د ترکې سرحد ته بيخي نېرډې شو، زموږ د کمبختي له لاسه خدای خبر، له کوم ځايه مو ترکي پوستو ته څرک ولگېده، په مور يې ډزې پيل کړې، مور او ازبکې ته مې پام شو دواړه لکه پانې رپېدې .

زما هم طاقت نه کېده، د ايران نه د را اوښتو وخت يې راته ياد کړ، زما ورور چې مرمی و خوړه، د هغه وينې مې ياد شوې، سخته په ډار کې شوم، فکر مې کاؤ که مې کوم د کور غړی دلته رانه ولگيږي، زه به څه کوم.

پنځه دقیقې مو په سرو مرمیو کې مزل وکړ، کله منډه او کله په ملا ماتي تگ کې د غره سر ته ورسېدو له لږ مزل وروسته مو غر زموږ او دوی تر منځ سېمتي دېوال شو، بڼکته لور ته په حرکت شو د مرمیو له اصابت مو سرونه پنا کړه.

موږ د غره بېخ ته ورسېدو خو بیا هم ډزې نه کرارېدې، د غره بېخ کې د دمې لپاره سره را پنا شو، د اجېنت ټلیفون وشرنگېده، گگ یې پورته و، ورته وویل شول چې له ستاسې مخکې سل کسيزه ډله د مرز نه دې تېرېدو په مهال د ترکي عسکرو د کمین سره مخ شوي، ډزې پرې شروع دي، دوی اوس تیت او فرق شوي، بېرته در روان دي، تاسې راتگ ته زړه مه بڼه کوئ.

ټنډه مې ووېله، د خپلې بدقيسمي مې وویل:

ازبکې جلی وویل مه نارامه کېږه، څوک پوهېږي په دې کې به مو خیر وي، ورته مې کړه د پلار مې شکر دی دوه ورځې کېږي انسولین ستنې یې خلاصې شوې دي، موږ مې هم نیمه پاتې نشوه غوښتن مخ یې هلوکو پورې وچ شو، هسې نه چې په پلار مې څه وشي.

وېې ویل:

رب ته به ځان سپارو بله چاره نه لرو.

اجېنت راغی وې ویل گیم کنسل شو، د تگ لاره بنده ده، ترکي عسکر چې یو ځل راووخې، بیا څو ورځې په هغه لاره کې تم کېږي تر سهاره به دلته یو چې لږ رڼا شي بېرته خپل ځای ته څو بله لاره به هلته وټاکو.

تر سهاره مو شپه رڼه سبا کړه کله مو چې یو بل ولیدل، ډله ډله مسافر راغلل د ځینو خو جنازې په اوږو وې ځېنو خپل ټپیان په شاه کړي و یو

کس مې وليده په سيم خاردار کې يې خوله بنده شوې وه، تر غوړو
څېرې وه، شونډې پسې څرېدې، توبې مې وباسلې .

ټول افغانان ؤ، له يوه دوو مې اردو هم پکې واورېده، د افغانانو په حال
مې افسوس وکړ، د بنکلي بنکلي، ځوانانو جنازې په اوږو وې، په چوپه
خوله يې د ملگرو غم ژړا، ځينې پکې نگوښېدل. پښه به يې په څيره تړلې
وه، پاڅه خوله به يې په وينو لړلې پسې څکېده .

مور همدوی ته او هم خپل ځان ته د زړه وينې خوړلې، دعا مې وکړه يا
ربه هغه څوک چې مور او دغه ځوانان يې د خپل گل وطن پرېښودو ته
اړه کړي خدايه پاکه يې تبا کړې، بيخ او بنياد يې وباسې، خپل اولادونه
يې همداسې خوار و زار کړې، لکه مور يې چې خوار او زار کړي يو .

له مخته تگه مو تمه پرې شوه، اړ ؤ بېرته په شاه حرکت وکړو، ځنگلونو
کې روان شو په بېرته تگ کې مو يو نيم هغه ژور ځای هم وليده چې
مور پرې د شپې تېر شوي ؤ، که له دې ځايه لوېدلې وای توتې به مو هم
چا نه وې را ټولې کړې، خو ښه وه چې د شپې پرې تېر شوي ؤ او ژور
والی مو نه لیده، قاچاقبرو هم نه راته ويل چې دغه ځايونه ژور دي
احتياط پکې کوئ، هغوی هم ملامت نه ؤ، څه يې کولو، د پردی مور
اولاد ؤ.

قاچاقبرو بېرته هغه کور ته ورسولو له کوم کوره مو چې په دې لوري
حرکت راکړی ؤ په تلو کې يې مخ راواړاؤ ويي ويل:

سبا په نوې لاره گيم دی مازديگر حرکت کوو چمتو اوسئ .

همدلته دمه شو، شپه راغله، خو ټوله شپه مې پلار وينې ؤ هر نيم ساعت
وروسته به تشناب ته ووت، سهار مې د هغه ستونزه مور ته وويل:

مور مې وويل د پلار د شکر جگ شوی او نن يې درېيمه ورځ دی چې د شکر انسولين ستنې يې خلاصې دي، هغې وويل چې که انسولين ستنې ورته پيدا نشي کېدای شي بې هوښی ته لاړ شي او د مرگ لامل يې شي د مور له دې خبرې سره سخته وارخطا شوم.

ومې ويل که په پلار مې خدای مه کړه څه وشي نو، مور به څه کوو؟

ژر بهر ووتم بلال لمر ته ناست ؤ کوچنی جان پاک يې ويښتانو ته نيولی ؤ وچول يې، تار، تار ويښته يې په غومبرو راپراته ؤ مخ يې سور او سپين ځلېده، غټې سترگې يې صابون تکې سرې کړې وې، زما په لېدو وشرمېده، د مخ کومه سرخي يې چې وه هغه هم وتښتېده ژر يې دسمال شاته ونيو، هڅه يې کوله حمام کول له ما پټ کړي، پکتياوال په ريښتيا ډېر حياناک خلک دي، شايد دغه کار يې هم دې ډېرې حيا له کبله کاؤ زما په ليدو لږ ټکنی غوندې شوه، وې ويل ليمې خيرت دی؟

- د پلار شکر مې جگ شوی، که په بېره يې پيچکاري پيدا نه کړو، وضعيت يې خرابېږي؟

- خو مخکې به دې ويلي ؤکنه ؟

- پلار مې غلطي کړې، مور اوس پرې پوه شو!

- ته اندېښنه مه کوه، زه يې پيدا کوم.

بلال ته مې د ستو ډبې د نښې په ډول ورکړ او له څلور ساعته ځنډ وروسته هغه د انسولين پيچکاري زما مخکې ونيوې، ويې ويل دوه ساعته منزل له دې طرفه او دوه ساعته له هغه طرفه منزل سره مې ايله په دې توانېدم چې پيچکاري تر تاسې راورسوم.

ستې مې ترې واخيستې، ځينې خلک چې ښه در سره وکړي، نو منې ويلو ته په تمه وي، خو بلال ژر بېرته روان شو، تر څو وخت ونه وځي او ستې مې پلار ته ورسوم، غږ مې پسې وکړ بلاله!

مخ يې راواړاؤ د مخ سورخي او سپين والي يې گردو پټ کړی ؤ، زړه مې پرې وسوځېده، لکه څه مې چې کيږي، ورته مې کړه!
مور خو مرگ لرو کنه؟!

- هو ولې؟

- ستا ښېگڼې به په ځنگدن کې هم راته يادې وي، ستا احسانونه به هېڅ وخت رانه هېر نه شي.

- سرې شونډې يې وپړې شوې، د هغه مهينو سپينو غاښونو کې ډېرې جالبې ښکارېدې، راته يې کړه هغه نو کوم ښه دي چې د احسان سره يو ځای وي، ښه بايد بې احسانه وي.

- زړه مې درته دعا کوي تاسې خو ځله زمور د کورنۍ ژوند وژغوره.

- که ستاينه مې ختمه شوې وي پيچکاري د پلار ته وروپه کنه حالت به يې نور هم خراب شي .

هغه نور روان شو خپله ستاينه يې نه خوښېده!

کوټې ته ننه وتم، مور مې په يوه ژور غمجن فکر کې ډوبه وه، پلار مې هم تازه له تشنابه راغی، راته يې کړه، مور به دې اوس پلار په لوی لاس ووژنو .

د پلار څهرې ته مې وکتل سترگې پکې ننه وتلې وې، په ملا هم څه کړوب شوی ؤ رنگ يې بيخي خاسف مالومېده.

مور ته مې چې د شکر پيچکاري ونيوې، ښکته او پورته يې راته وکتل بيا يې وويل:

دا خوب او خيال دی، که ريښتيا دي؟

- ريښتيا دي مورې!

- له کومه دې کړې؟

بس دلته يو زلمی دی چې خوبونه هم رینتیا کوي، پکتیاوال زلمی، د خپلو نېکونو په پلونو قدم اېښودونکی زلمی، مورې بلال یادوم. مور مې ستې په ځمکه کېښودې او دواړه لاسونه یې لپه کړل، د زړه له تله یې د هغه لپاره د ښېرازه ژوند غوښتنه وکړه او ما هم پرې امین ووايه. پلار ته مې مور ستن ورکړه، پاتې یې په یوه کوچني ترموز کې په یخو اوبو کې واچولې همدا ترموز مو له گران هېواد افغانستانه ورسره راوړی ؤ، يو ساعت وروسته مې د پلار د مخ سپیره والی ورو، ورو په ښه کېدو شو. نه تشناب ته، ته او نه یې هم ډېرې اوبه چکلې.

تر مازدیگره بیخي هغه د چا خبره مزل ته برابر شو.

د گیم وخت هم راورسېده له نوموړي کوره ووتو او د اوو ساعت پرلپسې مزل وروسته هغه ځای ته ورسېدو چې د ایران او ترکیې د دېوال تر منځ د مترونو فاصله وه.

دلته يو خوږ تېر شوی ؤ هغه خوا د ترکیې دېوال ؤ، د ایران له خوا يو اوږد نل د اوبو لپاره تېر شوی ؤ دا سیمتي نل د انسان د تنې پنډوالي نه لږ لوی ؤ د ایران له ځمکې ترکیې ځمکې ته پکې اوبه تلې، زمور نماینده وویل یو، یو په همدې نل کې ننه ؤځی، نل د ترکیې له دېوال هم تېر شوی بس چې ووتی نو هغه خوا ترکیه ده خو که ونيول شی، نو داسې به نه ورته وایئ چې مور قاچاقبرو راوړو، ځواب به مو دا وي چې خپله په دې لاره راسیخ شو.

د شپې یولس بجې دي پر نل یو، یو ننه وتو، سخته تیاره وه، تگ هم پکې بیخي سخت ؤ نېردي شل متره اوږدوالی یې درلوده، زما نوبت راورسېده، چې ور داخله شوم، تکه توره تیاره وه له یوې خوا د شپې تیاره له بلې خوا ددې نل خپله تیاره د بلې خوا د نل تنگوالی، نفس راتنگ کړ

خو بيا مې هم خپل همت وساته حرکت ته مې پکې دوام ورکړ لکه ماهي پکې وخوځېدم، په ډېره سختی ترې ووتلم.

بلال ازبکه مور او پلار مې هم په نوبت ترې سرونه راوباسل.

بکسونه مو ډډې ته کړل او مخامخ مو حرکت پیل کړه، زړونو مو هوا کوله، ویل مو په رېښتیا هم ذاتي له ستونزو وژغورل شو، نور به د مرگ گواښونه او د مرمیو بارانونه نه وي.

یو، دوه کیلو متره مزل مو وکړ دومره مخ ته لاړو چې نېرېدې سپرک د موټرو شور مو هم تر غوړو راته.

هر قدم اخېستو کې مو حوس پیدا کېده او د خوښیو خیال مو ځواکمن کېده.

خو خبر نه ؤ چې د راوښتو سره د لگېدلیو امنیتي کامرو څخه څارل کېږو، څو قدمه مخکې چې نور هم لاړو د پلار او بلال په اورمېرو ترکی عسکرو د ټوپک شپیلې کېښودې، له دې پېښې سره مو هیلې بېرته مړاوې شوې، ومو ویل مور هسې هوس کاؤ، هغه له سرابه مو د تندې د لرې کولو هیله درلوده، ترکی عسکرو لکه د مېرو گلرانه جوړه کړه، نارینه ؤ ته یې لاسونه ور وتړل، په یوه لوري یې روان کړو، یو پاؤ مزل به مو کړی وې د پولیسو یوې حوزې ته یې ننه کړو مور مېرمنو ته یې وویل:

تاسې هغه کانتینر ته لاړې شئ، زېر اوږد کانتینر له دوی سره په سل متري کې ایښی ؤ یوه مېرمنه راته مخې ته شوه عسکری جامې یې په تن وې، مور یې تر کانتینره ورسولو، نارینه یې په هماغه میدان کې کینول مور کانتینر ته ننه وتو، یو دوه چپرکتونه پکې ؤ، یوه طرف کې یوه دراز چوکۍ هم اېښودل شوې وه، د هغه لپاسه کیناستو.

کانتینر یوه شیشه یي کړکۍ هم لرله له هغه کړکي مو زموږ نارینه لیدل، سره ددې چې له مورې څخه یو سل میتره لرې ؤ.

ماسره مې د پلار او بلال په اړه ډېره اندېښنه وه چې له دوی سره به ترکی پولیس څه کوي له ښیښې مې سترگې نه باسلې.

ترکي عسکرو، د دوی په وړاندې خپل پلان شوې کړنې پیل کړې!

یو، یو کس یې راوست لومړی به یې ښه تلاشي کاو، پیسې موبایل هر څه به چې ورسره و هغه به یې ترې اخیستل، بیا به یې کمیس ترې وویست، له هغه وروسته به یې پتلون ترې وباسه بې ادبې معاف یوازې نېکر به یې پکې پرېښود.

دا ټول شيان یې یو ځای جمه کول، لویه کوټه (ډمبار) یې ترې جوړه کړه، اخر کې یو چاغ پوخ سړی پاتې شو، هغه یې هم مخې ته ودرائو، نور کسان یې لپ لغړ په یوه نېکر کې یخ ته درولي دي، په چاق پنډ سړي باندې یې کمیس وکښ، وروسته یې ورته وویل پتلون هم وباسه. هغه پتلون نه باسه، ترکی عسکر راغی یو کییل ورسره و سړی یې ملا ته دوه کیبله وواوه.

شور یې راته په ترکی ورته غږېده حتما یې همدا ورته ویل چې پتلون وباسې، کنه نور یې هم وهی، سړی پتلون وباسه خو ملامت نه و چې د پتلون له باسلو یې انکار کاو، ځکه چې نېکر یې نه درلوده، ترکی قومندان او نورو چې ورته وکتل، ټولو په یوه وار وخنډل، لپ لغړ کسان له یوې خوا یخ لړزول، له بلې خوا د هغوی هم خندا نه ورته درېده، ما ته هم دلته په کانتینر کې خندا راغله ښه په کرس، کرس سره مې خنډل مور مې راته وویل:

لورې دا څه کوې؟ لکه چې لهونې شوې، مال مورې بهر ونه گورې سړي قیامت جوړ کړی غمجن او ښادمن ټول ورته خاندي!

ترکي قومندان خوله، له خندا ډکه وه، په ژبه یې نه پوهېدم خو د لاس په اشاره یې پوه شوم چې ورته ویل یې له پتلونه دې هم تېر یو، خو اوس یې ژر پورته کش کړه.

لږ وروسته د کالیو، موبایلونو، پیسو او بیگونو له انباره لوگي پورته شو، هرڅه ته یې اور ورته کړ نارینه کنار ولاړ دي لوخ لپړ، له نېکر پرته یې بل هېڅ څه هم په تن نه لري.

يو ډېر لوکس فوڅي موټر را دنه شو!

قومندان او نورو سرتېري ورته په بیره پورته شول سلامي يې ورته وکړه، فوڅي موټر زموږ د کانتینر په لوري را روان شو، خواکې مو ودرېده .

په يوه فوڅي يونيفورم کې يوه مېرمن ترې ښکته شوه دوه نورې سرتېرې هم ورسره وې، مېرمنې تورې عينکې په سترگو وې خدای ج شته پوزیشن يې سخته خوند راکړ، ځان سره مې وويل زموږ وطن چې دا ډول پرمختگ ته رسېږي او د يوه ښه نظام څښتن کېږي، تورې مرغۍ به سپينې او سپينې به تورې شوې وي، زما سوچ د دوی په رانه وتو پرې شوه دوی ټولې زموږ کانتینر ته را دننه شوې، يوې مېرمنې په دري ژبه مور ته وويل:

زه عايشه نومېرم، د افغانستان يم، دلته دوی سره د ترجماني په توگه کار کوم، مېرمنه غواړي له تاسې پوښتنې وکړي؟

زما مور د افغان ترک له لیسې فارغه شوې وه له عايشې يې مننه وکړه ورته يې کړه زه کولی شم په ترکي ژبه له دوی سره وغږېرم.

-اه... تاسې ترکي ژبه زده ده

- هو

-ولې نه، خبرې ور سره وکړه، زما کار به هم اسانه شي.

-مور مې ترکۍ مېرمنې ته سلام واچاؤ.

زه په ترکي ژبه نه پوهېدم خو دلته د مور له قوله ليکل کوم.

فوڅي مېرمن، حيرانه او بيا مسکۍ شوه، ويې ويل ترکي ژبه د چېرې زده ده؟

مور مې ځواب ورکړ د ترکانو په کمک يوه لیسې په کابل کې شته افغان ترک لیسې نومېږي هلته مې درس ويلی دی.

فوڅي ترکۍ خوښه شوه ويې ويل:

ويلی شئ ولې مو دلته د راتلو خطرناکه لاره وټاکله؟.

-مجبورؤ

- د څه مجبوري مو لرله؟ هم ځان ته کړاؤ ورکوئ او هم مور ته کړاؤ جوړوئ!.

- ميرمنې، زه هم په دې افسوس کوم چې مور افغانان تاسې ته ولې بار، بار د کړاؤ سبب کېږو، خو بيا هم خبره تر مجبوري رسېږي.

- د مجبوري لامل راته ويلی شې؟

- زه ډاکتره يم لوړې زده کړې لرم، په افغانستان کې مې په خپل مسلک کې ډېرو ته نه ورکاؤ ښه کار مې جوړ ؤ، د ځان او کورنۍ ساتنه خو څه کوي، دوه بې وزله نورې کورنۍ مې هم له ځان سره ساتلې.

بس ظالمانو حلقه راباندې تنگه کړه، باج به يې رانه غوښته، دوه ځلې خو يې هغه پيسې رانه واخيستې کومې چې ما گټلې وې په درېيم ځل مې نه ورکولې او نه راسره وې، د اولادونو د اختطاف يې راته اخطارونه راولېږل، اخبر مجبوره شوم، ډېره مجبوره، کنه څوک خپل هېواد پرېږدي، د چا له هغه هېواده زړه کېږي چې هلته يې خاپوړې کړې وي، که ته زما په ځای شې او له داسې گواښونو سره مخ شې نو ايا ته به ورته اقدام ونه کړې؟

ته به د خاپوړو وطن پرېښودو ته اړه نه شې؟

ما مې په لاره يو ځوان زوی وبايله، راته ځوانۍ مرگ شو، بې غسله او بې جنازې مو خښ کړ، زما د زړه ټوټه رانه بيله شوه، ايا چې سړی ډېر مجبور نه وي دا خطرناکې لارې په ځان مني په ځان د چا لورپري چې د مرميو په باران کې يوه غره ته پورته کېږي او له بل کوزپري، بلاخره پای يې هم دا شي عسکر يې ونيسي، لپ لغړ يې کړي او په يوه ښکر کې يې ودروي او بيا يې بېرته په هغه لاره وشړي په کومه چې راغلی وي..

فوجي مېرمنې مور سخت مجبور شوي ؤ او دلته ستا په مخ کې چې ولاړ يو دا له مستي نه يو ولاړ، بلکې له مجبوري ولاړ يو.

د فوڅي مېرمن سترگې له اوبښکو راډکې شوې، عينکې يې له سترگو لرې کړې، په دسمال يې اوبښکې پاکې کړې، خو خبرو ته غوړ وه، زما مور هم لا هماغسې په خبرو لگيا وه ويې ويل خاوند مې هم عادي سړی نه دی د پوهنتون استاد دی، د هغه لپاره هم خطرته وه يو ځل ټپي شوه خو خدای ج راته روغ کړ، ايا دويم ځل مې هم همداسې گواښ ته پرېښی وای.؟

پوهېرم ترکان سخت هېواد پال خلک دي، خو زه هم د خپل هېواد په پاللو کې له ترکانو کمه نه وم، يو هېواد پال انسان چې وطن پرېردي ته يې حد ټاکلی شې چې هغه به څومره اړ وي، هيڅ بله لاره نه وه راپاتې، پرته له دې اقدامه چې ستا په مخ کې ولاړ يو.

ترکی مېرمنې د ژړا په وجه د سترگو له کونجو وتلي رانجه په خپل دسمال پاک کړل بيا يې وويل خاوند د هغو خلکو کې دی ؟
- هو

-نوم يې څه شی دی ؟

-استاد زلمی

ترکی ترجماني ته وويل ددې پوستې قومندان ته ورشه ورته ووايه چې، زلمی ځان سره وساته نور خلک ولېره، ترجماني راته سترگه ووهله مانا يې دا وه چې کېدای شي تاسې سره مشره مرسته وکړي او واپس مو ونه لېري.

مور ته مې وويل مورې!

هغې ښکلې سترگې راپورته کړې د خپل ځان د مظلوميت کيسې کولو ته يې خپله هم سترگې سرې شوې وې، ورته مې کړه:

خير دی ورته ووايه چې هلته د بلال په نوم مې يو زوی هم دی

-کوم بلال ؟

-ولې هغه چې ستا مېړه يې له مرگه بچ کړ او څلور ساعته د شکر په ستن پسې ورک وؤ.

- مور مې ټنډه ووهله، بيا يې فوځي مېرمنې ته وويل خاوند او بلال زوی مې هم هلته دي.

فوځي مېرمنې زما د مور خبرې په اورېدو، ترجمانې ته وويل قومندان ته ووايه چې بلال هم وځنډوي نور کسان ولېرئ.

ترجمانه لاره او مور ته فوځي مېرمن سمه معجزه شوه، خو لا مو هم سم باور نه کېده چې فوځي مېرمن مور سره څه کوي او له دې کاره يې موخه څه ده!

فوځي مېرمنې مې، مور ته وويل:

سخت زړه مې درباندي وسوځېده، او دا لومړی ځل دی چې په غير قانوني لاره يو څوک نيسم او زما له عذابه بچ پاتې کېږي، ځکه مور ته لومړی ترکيه دی بيا انسانيت.

خو نه پوهېرم زړه مې ولې دومره نرم شو او له سخت زړه مې اوښکو تويلو ته اړ کړم.

پوهېرم دا کار مې نه يوازې له وطن سره خيانت دی، بلکې ماته هم په يوه لوی خطر تمامېدای شي، ځکه زه چې څه کوم هغه غير قانوني دي، زه په دې نه پوهېرم چې، ولې نن په قانون پښه ږدم او د زړه خبره مې منم، خو نن دا جوارگري خامخا کوم.

مېرمنې، فوځي خولې په مېز کېښوده خبرو ته يې دوام ورکړ.

زه ددې سيمې د سرحدونو نظامي مشره يم او ددې حوزې قومندان هم زما ورور دی، پوهېرم که لور مقامات زما په دې راز پوه شي چې ما له تاسې سره مرسته کړې او په خپل موټر کې مې له سرحد را دننه کړي ياست نو دنده مې ځنډېږي کېدای شي بندخونې ته هم ولېرل شم.

خو بيا هم دغه کار کوم، هڅه کوم څوک خبر نشي، شونډې يې بيرته شوې مسکايې وکړه بيا يې وويل ځان ته ښه چانس.

مور مې د هو، په دود ورته سر خوځاؤ بيا يې په داسې حال کې په دعاؤ لاس پورې کړ چې له سترگو يې د خوښۍ اوښکې توپدې.

ترجمانه راغله، د امر د تعمیل ډاډ یې ورکړ

فوڅي مېرمنې ترجمانې ته وویل:

هغه دوه کسانو ته د جامو غم وخورې، کله هم چې چمتو شول بیا احوال راکړه، لږ شیبه وروسته یې، د هغوی چمتو والي غږ هم واورېده.

د بهر راتلو یې راته وویل:

کانتینر ښه گرم ؤ، غوړونه مو پکې تاوډه ؤ، خو بهر هوا تونده یخه وه سم نینس یې لگاؤ، مور ټول د مېرمنې په موټر کې کیناستو له لږ مزل وروسته د یو کوچنی ښارگوتي څنډې ته راورسیدو، ویې ویل دلته مو ښکته کوم، باقي مو خپل کار دی ترکیه کې ژوند درته جوړوئ او که له ترکې وځئ خپله خوښه موده خو د نن نه پس که د کوم نظامي پوښتنو سره مخ شوئ، نه ما لیدلي یاست او نه مو زه لیدلي يم.

هیله ده زما په پیغام پوه شوي یاست!

مور مې ورته وویل:

که څوک مې غوښي هم په امبور کې ونیسي نو ستا لخوا به ورته ونه وایم، ډاډه اوسئ، افغانان احسان فراموشه خلک نه دي!

هغې زما د مور په غوښن مخ لاس تېر کړ، ویې ویل ستاسې د غیرت کیسې مې اورېدلې، افغانانو د تاریخ په یوه پړاو کې له مور سره نه هېرېدونکې همکاري کړې ده، له دې خبرې وروسته یې زما مور سره مخ پیوند کړ او مور نور له موټره ښکته شو.

یو ځای کې د لویو بسونو هډه وه هغه ځای ته مو حرکت وکړ، لږ شیبه وروسته هلته ورسېدو، یوې گوښې ته کیناستو، ډېر وگي شوي هم ؤ، مور مې یو څه د خوراک لپاره راواخیسته، ځکه په ترکي ژبه پوهېده له خوندور خوراک وروسته مو لوږه، ختمه شوه، قاچاقبرو په ایران کې مور ته یو سیم کارت راکړی ؤ، ویلې چې ترکي ته واوښتی په دې شمېره به زنگ وکړئ، زموږ نفر درته راځي، خوشبختي مو په دې کې وه چې سیم کارت مو د مور سره ؤ.

که د پلار يا هم بلال سره وايي، نو په اور کې سوځېده، مور مې هغه راواخيست، زنگ يې پرې وکړ، کس رخ شو، مور مې موقیعت ورته وښود، يو ساعت لا نه ؤ وتلی چې، موټر مو مخې ته ودرېده، موټر ته وروختو بلال هم راسره ؤ، نور بلال، لکه زمور د کورنۍ غړۍ داسې شو.

کله، کله به مې چې د سترگو له کونجو ورته وکتل، ده بېچاره ته به هغه د ترکي عسکرو د جامو ويستلو حالت ور په ياد شو، وبه شرمېده او له ځمکې سره به يې سترگې وگنډلې.

دې ترکي قاچاقبر يوه کور ته بوتلو، کور وړوکی ؤ خو په ښکلي ډيزاين جوړ شوی ؤ څلور اطاقونه يې درلودل بس همدلته میشت شو:

له تلو مخکې قاچاقبر وويل:

دلته به درې ورځې ياست دا ځای امن دی، حالات چې گيم ته چمتو شول نو بيا احوال درکوو، شپه مو په آرام تېره کړه، نه ويره وه او نه د سفر غم ؤ، سبا سهار يوه کس دروازه وټکوله، زه ور ووتم هغه بېگانی قاچاقبر ؤ، څه يې وويل زه پرې نه پوهېدم، مور ته مې غږ وکړ:

هغې ته يې وويل:

تاسې په ترکۍ ژبه پوهېږئ، بهر وتو کې درته کومه ستونزه نه جوړېږي، زه راغلی يم ځان سره دې ولم، چکر درباندي وهم.

دا خبره مې په مور لکه تندر داسې ولگېده، سره او شنه شوه، مور ته يې د ترکي خبره ترجمه کړه، غوښتل يې قاچاقبر د سپکولو الفاظ په ذهن کې راټول کړي، خو دا هر څه د بلال مداخلې خاموشه کړل، مور ته مې ويل ته مه ورته په غوصه کېږه، دا ځای د غوصې کولو نه دی، يوازې دومره ورته ووايه چې مور د چکرو لپاره دلته نه يو راغلي، يوازې غواړو تر منزله ورسېږو، مور مې هم زغم پيدا کړ او په حوصله يې وويل:

وروره مور یوازې غواړو له ترکې ووخو زه د چکر علاقه منده نه یم له تا مننه کوم.

د ترکی، رنګ والوت، لارې یې په خوله کې وچې شوې، د ښه خجالت سره یې مخ واپاړ او په خپل کار پسې لاړه، خو درس یې وانه خیست، په زړه کې یې څه ؤ چې باید سرته یې رسولي وایې.

دریمه ورځ هم راورسېده، کومه چې زمور د گیم لپاره ټاکل شوې وه یو پک اف ته ورته موټر راغی مور هم پرته له ځنډه وروختو، حرکت مو پیل کړ، ترکی زما د مور په مخ کې سترگې خښې کړې وې یوه او بل لوري ته یې نه کتل، هغه زما د مور شاه نه خوشې کوله، هر ځای به یې یوه پلمه جوړوله ترڅو مور مې له مورې جدا کړي او ځان سره یې بوځي مور مې هم احساسوله چې د سړي ارادې ورته سمې نه دي، پرې پوهېده خو ځان یې ناگاره اچاؤ، هر چال به یې ورته په نرمې شنډاؤ.

د دووه اونيو پټ پټونۍ سفرونو په لړ کې د ترکی او یونان تر منځ سرحد ته ورسېدو، زمور او یونان یوازې یوه لوی بهر سره بېل کړي ؤ، قاچاقبر لا هم سترې شوی نه ؤ، له خپلو شومو هڅو یې لاس نه اخیست.

مور د بحر په یوه ساحل کې کېناستو، له وچې مو سفر بدل شو، لاره مو په بحر کې شوه، قاچاقبر په بحر کې په یوه خونکاره لاره د تلو او تابه نیولو راته وویل:

بله چاره مو نه لرله یو طرفه جاده وه برگشت یې نه درلوده

دا هغه لاره وه چې ډېرو پکې سرونه خوړلي ؤ د مړي او ژوندي نوم ترې همدلته اخیستل کېده، خو بس د ناچارۍ مېرمنه واخلم!

سړی څه، څه ته اړ کوي، سفر چمتو شو، مور مې بلال ته ورغله، هغه ته یې وویل بلاله، ته مې لکه زوی داسې یې، ددې قاچاقبر سترگې او پلمې ماته خوند نه را کوي، خامخا څه په زړه کې لري!.

مور خو ددې سفر نه تر دې دمه دا زده کړل چې کور، هېواد، خپلوان، پیسې، شخصیت، توهین،... دا هر څه مو له لاسه ورکړل، یوازې عفت او عزت راپاتې دی، که دا هم لار شي نو بیا خو نور ددې نړۍ د اوسېدو جوگه هم نه گرځو، دغه پک مردارخور زما لپاره ښه نیت نه لري، ته په مور باندې پام کوه، خاوند مې شکر لري، هغه د داسې خبرو تاب نه لري اوس ته زموږ یوازینی هیله یې.

بلال وخنډل:

بیا یې وویل، کاشکې تاسې راته داسې په عذر او خواره خوله د ځان د حفاظت نه وایې ویلي، ماته مور، پلار او نیکونو داسې درس راکړی چې، ستا ویلو ته یې اړتیا نه ده پرېښی.

پوهېرم دلته مو بل څوک د لاس نیوی نشته، ماته مو هیله ده خو ډاډ درکوم، که چېرې تاسې ته څوک دلته په بده سترگه وگوري او زه یې یوازې ننداره وکړم، زه به بیا د خپل ضمیر سره څرنگه ژوند تېر کړم، څرنگه به مې بیا خپل ځان وښم، د وجدان عذاب خو به بیا ما ووژني، بېرته په ستنېدو کې به بیا خپلې خاورې ته څرنگه گورم، څرنگه به د خپلې خاورې او ناموس د ساتنې درس خپلو اولادونو ته په خوله راوړم، هغه درس چې مور ته نیکونو پرېښی دی.

زه له اوله لکه سیوری درسره یم، دا چې نېرېدې او گډه مزل درسره نه کوم، دا بله خبره ده خو هېڅ مې له سترگو خالي نه یاست، تاته گواښ زما مور ته گواښ بولم، تاته زیان به لومړئ ما زیانمنوي او بیا به تر تارسېری. هیله ده له دې وروسته ماته عذر نه بلکې د یوې مور په صفت امر وکړې. مور مې د بلال سر په دواړو لاسو کې ونيو، هغه یې په ټنډه ښکل کړ بیا یې ورته وویل:

جمیل زوی خو مې تورو خاورو و خوړې، خو تاسې يې ځای راته ډک کړې
د خپل زوی غوندې مې درباندي ډاډه يم.

وړې، وړې کيښتی راغلي مسافر ور وختل ډکېدلې او تلې، زمور نوبت
هم راوړسېده کيښتی ودرېده بکسونه مو اوږو ته کړل، مسافر ور وختل،
زه تر ټولو اخبر کې وم، هماغه قاچاقبر راغی ماته يې وويل ته مه
ورخيجه، سره ددې چې د يوه نفر ځای پکې ؤ، هغه بيا کيښتی ته
ورنېردي شو زما مور ته يې وويل ته هم ترې راښکته شه، کيښتی درنه
شوه د غرقېدو چانس يې زياتېږي په بله کيښتی کې به کېنئ، مور مې
بلال ته وکتل، هغه يې د کتو په پيغام پوه شوه، بلال ژر له کيښتی ټوپ
کړل ويې ويل، کيښتی درنه شوه زه به ترې ښکته شم، دوی دې لار شي
مور به په بله کيښتی کې لار شو.

د مور او پلار کيښتی حرکت وکړ، قاچاقبر د بلال مخې ته ودرېد، له څه
ويلو پرته يې په مخ په څپيره ووهه، په ایرانی ژبه يې ورته وويل:

ته څه کاره يې چې زما په کارو کې مداخله کوې، هغه غوښتل په بلال
پټکې وکړي، خو بلال نور پرې نه ښوده، هغه ته يې سوکان بند کړل په
دوه درې سوکانو سره يې سپری گنگس کړ، په خپل ځای کيښت.

د هغه نور ملگري راغلل، خو مسافر ډېر ؤ يو بل يې گواښ کړل، لږ
وروسته بله کيښتی راغله مور حفاظتي واسکتونه واغوستل، زه او بلال
دواړه جوړه وروختو، ما بلال او بلال ماته تر ډېر کتل پرته له دې چې يو
بل ته خبرې وکړو د کتو په پيغام سره پوهېدو مور دواړو احساسوله چې
کېدای شي دا مو وروستی ليدل وي که کومه پېښه وشي نو يو بل بايد
ويښو ما هم هغه ته په همدې وېرې کتل.

دغه کيښتی د لسو دولسو نفرو لپاره بسنه کوي، خو دوی شل، پنځه
وېشت کسان ورخيچوي.

کېښتۍ تگ ته تياره شوه، حرکت مو پیل کړ، زما خو لومړۍ ځل ؤ، چې په یوه داسې بحر کې حرکت کوم چې نه یې سر مالومېږي او نه بیخ د کېښتۍ له پیله مې زړه په درزا پیل وکړ.

یو ساعت مزل مو وکړ، کېښتۍ په حرکت وه مخکې یې شنې اوبه څېرلې او شاته به یې یوه لاره پرېښوده، ورو، ورو به مو شاتنی له اوبو جوړه شوې لاره بېرته اوبو ډکه وله، اسمان هم تک شین مالومېده، یوه نیمه الوتونکې مرغۍ به پکې ښکاره شوه، وزرې به یې مالومېدې چې په هوا کې یې د توازن او تلو لپاره ښوري، کېښتۍ لاره لنډوله له سمندري موجونو او د یونان او ترکی د سمندري ځواکونو له وېرې به مو یوه او بل لوري ته سترگې غړولې، مخ لوري ته مې پام شوه د بحر یوه څپه لکه غونډۍ پورته کېده او بیا به ښکته کېده، څپه زموږ په لور راروانه وه، په چټکي زموږ لوري ته په خوځښت وه، په کېښتۍ کې څوگ او شور شو، ناستو خلکو هم دغه لویه څپه لیده چې د کېښتۍ خواته رانږدې کېږي، کېښتۍ کې ناست خلک زیاتره د افغانستان، عراق، سوریې او پاکستان ؤ، په وارخطایي دوی یوه او بل ته کتل، له څه ویلو پرته یې یو بل ته د لېدو په وسپله پیغام ورکاؤ چې حالات بېرني دي او دوی د خطر سره مخ دي، لاله اله الله محمدرسول الله مې د ځینو په خوله واورېدل.

ما هم کلیمه تېره کړه، بلال ته مې وکتل د هغه رنگ الوتنی ؤ څپه راوړسېده کېښتۍ یې پورته کړه، له کېښتۍ سره د څپې ټکر زه هم په هوا کړم، هر یوه د کېښتۍ په منځ کې په تاو شوې رسۍ منگولې لگولې وې خو زما لاس لا مخکې ترې خطا شوی ؤ، بلال زما د نیولو هڅه وکړه، هغه لاس راپسې راواچاؤ خو زه د کېښتۍ له چوکاټه وتلې وم، هغه مې هم ځان سره راواخیست.

په بلال پسې بل کېښتۍ کې ناست مسافر لاس وروغځاؤ، هغه ته د بلال حفاظتي واسکت په لاس ورغی، حفاظتي واسکت د بلال له غاړې

وخوت، په کښتۍ کې ناست مسافر ته په لاس کې ور پاتې شو، زه دې اوبو په منځ کې ولگېدم، بلال هم زما د ژغورلو لپاره زما په سرنوېشت څه چې له ما په بدتر سرنوېشت اخته شو، پرته له کومې وسيلې اوبو ته ولوېده، ماسره خو حفاظتي واسکت و، اوبو نه ډوبولم، خو بلال سره، هېڅ هم نه و، هغه همداسې لاس او پښې په اوبو کې وهل ترڅو يې اوبه ډوب نه کړي، هغه زما نه په يوه څه فاصله کې لرې و، کښتۍ د څپې بل لوري ته واوښته، ډوبه نه شوه، خو تم هم نه شوه.

د خپل مرگ لومړۍ پړاو مې په سترگو وليده، په دې عقیده شوم چې نور هر څه خلاص شو، کښتۍ په خپله مخه لاره ځکه د بحر منځ هم د قيامت په څېر وي هر سړی د خپل ځان غم کوي، د بل چا غم کول ناشونی وي، بلال ته مې کتل لاس او پښې يې وهل، سر يې هسک نيولی و، له ما نږدې پنځلس متره لرې و، کله، کله به سر هم ترې ډوب شو، زه د واسکت له برکته اوبو په سر گډولم خو په خپل واک کې نه وم، بلال ته مې غږ ور وکړ:

بلاله زما واسکت شته زما لوري ته هڅه وکړه، دغه لوري ته رانږدې شه، زما واسکت د دواړو لپاره کفايت کوي، که هر څه راځي يو ځای دې راشي، که ژغورل کېږو هم يو ځای دې وژغورل شو او که ډوبېږو هم يو ځای دې ډوب شو.

چې سړی ډوبېږي، په ريښتيا چې څنگ ته هم لاس اچوي، هغه زما په لور هڅه پيل کړه خو چې را نږدې به شو، بېرته به شاته ځپو واخيست، رانه لرې به يې کړ، بالاخره د ډېرو هڅو په پايله کې رانږدې شو دوه متره فاصله کې شو، خو هغه بې حده ډېر ستړی شوی و، اوبو ډوب کړ غټې، غټې مهربانه سترگې يې راته ښکارېدې، ښکلي طلايي وينتان يې ځپو لکه د مرغۍ وزرې ښکته او پورته کول له خولې مې چيغه ووته ورته مې کړه بلاله د خدای ج لحاظ وکړه، ما چاته پرېږدې، نفس يې قيد شو، خو

لاسونو يې لږ دمه واخيسته بيا يې لاسونه او پښې و خوځول، سر يې راپورته شو نفس يې وکيښ، ما هم څه نا څه هڅه وکړ، ورنږدې شوم، لاس يې زما د حفاظتي واسکت تر يوې پټې راورسيده، ځان يې پرې تکیه کړ، ژوره، ژوره ساه يې واخېسته، خو ډېر سترې شوی ؤ غوښتل يې خبرې وکړې خو نه يې شوې کولی، ما ورته کړه بلاله ځان دې مه سترې کوه دمه شه ژغورل کېږو مور دې خدای ج له زړه سوی نه ناهيلي کېږو، زما يې ومنله، غلی شو زما په واسکت يې ځان تکیه ؤ، لاس او پښو وهلو ته نه اړ کېده، تن يې له ما ډېر لرې ؤ، يوازې لاس يې زما د واسکت په يوه پټه تکیه کړې ؤ، ښه په تکليف ؤ، ما ورته کړه بلاله رانږدې شه دومره لرې، فاصله کې په تکليف يې، ځواب يې راکړ، نه! همدلته ښه يم که درنږدې شم، د بحر څپې به مې وجود، درسره ولگوي او دا کار زما ضمير، نه قبلوي!

د بلال دې خبرې حق حيرانه کړم، ورته مې کړه، ته د مرگ او ژوند تر منځ ساه کارې بيا هم د داسې خبرو پروا گير يې؟
هو، ژوند مهم دی، خو له ژونده ځينې ارزښتونه مهم وي.

- بلاله، ته اوس يوازې نه يې زه هم درسره يم، وارخطا نشي؟
راته يې کړه ليمې لکه چې ژوند تر همدې ځايه ؤ، لکه چې ژوند نوره ياري نه راسره کوي، خو ډېرې هيلې به هم دلته راسره ډوبې شي، د ورونيو ډېر واړه او يتيم ماشومان مې کور پرېښي دي، هغوی سره مې ژمنې کړې دي چې په تاسې به زده کړې کوم، لگښتونه به درته رالېږم، لکه چې هغوی ته بې وعدي کېږم.

ما ورته کړه، بلاله، ته خو يو زړه ور نارينه يې، ته بايد ماته تسلي راکړې، نه دا چې دومره بې همته خبرې وکړې، مور ژغورل کېږو، ته دې هم هيلو ته رسېږې، زه هم، ژوند کوو او په گڼه بيا خپل هېواد ته خدمت کوو.

د هغه سترگو کې غټې، غټې اوبنکې ښکاره شوې، خبرو ته يې شونډې بېرته کړې، وې ويل، ځان ته دې ډېر پام کوه، ته له ما ډېر چانس لرې، دغه مهال د لومړۍ څپې په څېر يوه بله څپه راغله مور دواړه يې په خپله غېږ کې تاؤ کړو، د يوې دقيقې لپاره خو په اوبو کې وم د هوا په ځای مې ترشې اوبه تېرولې، له هغه وروسته د حفاظتي واسکت له برکته د اوبو سر ته راوختم، ژوره، ژوره ساه مې واخېسته خوا او شاه مې په بلال پسې لاس وټپاؤ هغه زما خواکې نه ؤ، پوه شوم چې د هغه وېره او اندېښنه بې ځايه نه وه، هغه پوهېده چې ځواني مې د دغه ځای د ماهيانو خوراک او د گېلې مېرېدا لپاره زرغون شوې ده، باوري شوم چې نور د هغه ښکلې ځواني اوبو رانه اخيستي، لنډ مهال مې حواس له لاسه ورکړه، د هغه سرښندنې، فداکاريانې، غيرت، کم ساری همت او زما سره ښيگڼې مې سترگو ته ودرېدې!

د بحر څپو سره په خبرو کې شوم فکر مې ورته مخاطب شو ورته مې کړه!

ناځوانو، دا سړی بېرته راوخيجوی، دا کوم عادي انسان نه دی، دا د گوتو په شمار کس ده، ده ته دا نړۍ او خپل هېواد يې ډېره اړتيا لري، دلته د داسې همتي او پاک نفسو خلکو ډېر کمی دی، د ده په ځای، ما واخلي، په ما هيڅوک هم نه خوارېږي، که په ما مو هم زړه سوی راځي، د ده په ځای په دې بحر کې د خونخوارو قاچاقبرانو بېړۍ ډوبې کړې، هغه د ځمکې تل ته د ننه کړې تاسې په يوه بې گنا انسان باندې شکمن شوي ياست، هغه ډېر زبردست سړی دی، د مرگ سزا لايق ندی!

خو د بحر څپې خوځېدې، ماته يې ځواب نه راکاؤ زما د خبرو اورېدو ته يې غوږونه نه لرل، په ټوله لاره کې، مې احساسوله، چې بلال يو بې جوړې هلک دی، ډاډه وم چې، په هيڅ قيمت به يې له ځانه لرې نه کړم،

د ژوند تړون به ورسره وکړم، د واده کولو منگ ته چې ورسپرم واده به ورسره وکړم، خاوند به یې کړم!

په مناسب وخت کې به دا وړاندیز هم ورته وکړم، خو زه څه خبره وم چې هغه به دلته ما یوازې پرېږدي او زما د ژغورلو لپاره به خپل ځان د مرگ په کومې کې ور کوي.

هغه ځای ته مې وکتل چې بلال پکې ډوب شوی ؤ، ورته منتظر شوم چې بېرته به یې هغه ښکلي ویښتان او بڼه ورې سترگې راپورته شي، مگر بحر په چوپه خوله راته ویل چې کوم فکر ته کوي دا خیال دی، مهال دې او هیڅ ممکن نه دي.

د بلال د وجود دې غرق کېدو سره زما د وجود یوه برخه هم ډوبه شوه، هغې برخې ته زړه وايي، زه څه پوهېدم چې دا جادوگر پکتیاوال به په خپله سنگینې زما ماشوم زړه غلا کوي، هغه چې لای یې مینتوب ته ډېر وخت ؤ، د مینې تاب یې نه درلوده، ځکه خورا تنکی ؤ.

په وجود کې مې یو بل ډول احساس را ژوندی شو، دا ځل زما وجود په شور راغی داسې شور چې د زورورو څپو زور ورته هیڅ هم نه ؤ، زړه مې له یوه بېرته ډک شو، بېرته مې ستونې ته راغی بې واکه مې له خولې داسې ځواکمنې چغې ووتې چې زما په سر په هوا تېرېدونکو، دوو مرغانو یې په اورېدو وزرې ووهلې ودرېدې لکه چې څوک د تېرې وار پرې وکړي، د تگ مسیر ته یې بدلون ورکړ، بېرته په شاه تاو شوې، بحر زما د وجوده له زوره د څپو سرچینه اخیسته، دا ځل د بحر موجونه زما فریاد په شور راوستل، چغو او فریاد مې دومره لوړ شول چې، ډاډه وم په پنځه کیلو متره کې به هر چا زما د چغو اهتزاز د هغه د غوږونو پردې لرزولې، ځان ته مې پام شو د سترگو خوا او شاه رخسارونه مې په اوبښکو لامله ؤ،

نرمو څپو مې حفاظتي واسکت تخناؤ کله يوې او کله به يې بلې خواته ويوېم.

خاموشي وه، د هوا د مرغانو ريډونکې وزرې به مې کله، کله تر سترگو کېدې، زما چغې هم د بلال د ژوند په څېر ځواکمني وې، خو بحر يې زور اوبه کړی ؤ، چا نه اورېدې، نه يې څوک په کيسه کې ؤ هيڅ څه هم بدلون نه کاؤ.

زه هم نوره د بحر غلامه شوم، د بحر د څپو په اشارو به نخېدم، هر طرف ته به يې چې خوښه وه وړلم يې، کله، کله خو به ماهيانو هم زما پښې وتخولې، يا به يې په پنجه خوله راولگوله، خبردار يې راکاؤ چې، وگي يو ته کله زمور خواته راځې.

نېرودې شپږ ساعته اوبو په سر، لکه د اوبو څگ وگرځولم، زما ژغورلو لپاره د کوم څرک روښنايي مالومه نه شوه، او نه مې دلچسپي لرله چې څوک دې راشي او ما دې وژغوري، او بلال دې دلته يوازې پرېږدم، دا کار ډېره ناځوانې راته مالومېده، ځکه خو مې د بلال د ډوبېدو له ځای سره سترگې گڼولې وې، چې گوندې پيدا به شي او يو ځای به له دې خونکاره ماحول سره خداى پاماني وکړو، خو بلال قسم کړی ؤ چې نوره مې ښکلې حياناکه څهره نه درښيم.

اه...!

په رېښتيا چې د مينې لپاره قانوني عمر ته اړتيا وي، خو زه بې وخته مينه شوم، زما زړ د عمر په اندازه خام ؤ د بلال د ډوبېدو تاب يې رانه وړ، زما ذهن ته به يې پرېکړه ولېگله، ورته يې کړه، حفاظتي واسکت دې له تن څخه خلاص کړه. بلال سره دې ژمنه کړې وه، چې يا به دواړه ژغورل کېږو او يا به هم دواړه غرقېږو، نن هغه تقدير ډوب کړ او زه لا هماغسې د اوبو په سر گرځم او د ژوندي پاتې کېدو هيلې ته منتظره يم، دا کار مې

مناسب نه ؤ په ريښتيا هم مناسب نه ؤ ځكه د پكتياني ژمن انسان سره مې دې كم وخت په تېرېدو ډېر څه زده كړي ؤ، د ژمنې په پاللو يې پوه كړې ؤ، هغه د ژمنې لپاره سر نذرانه كړې، خو ما لا د ژوند ژغورلو فكر كاؤ، ځان سره مې وويل:

زه هم بايد د هغه په پله پل كېردم ورپسې ډوبېرم، كه دلته سره يوځاى نشو اخيرت كې خو خامخا سره يو ځاى كېرو، دلته به يوازې څه وكم، دغه د مكر او فريب نړي كې ژوند هم ډېر د ارزښت وړ نه دى، د لمر سترگه ډوبه شوه ورو، ورو تياره خورېده، د ماښام اذانو وخت ؤ، چې شاته مې د اوبو د څيرې كېدا غږ تر غوږو شو، خو ما بيا هم لكه لېونى هماغه لور ته كتل، كوم لوري ته چې بلال رانه ورك شوى ؤ، د خپل حفاظتي واسكټ يوه توكمه مې خلاصه كړه چې نوره له واسكټه تېرېرم، ځان ډوبوم او د بلال خواته ځم، خو له شانه چا ونېولم.

پورته مې ورته وكتل، گورم چې وره د قاچاقبرو كېښتى ولاړه ده او پكې يو كس ما د كېښتى خواته كشي، لكه چې سړى خوب ويني، په تركي ژبه راته وغږېده، خو زه نه پرې پوهېدم، هغه هم درك كړه چې زه يې په ژبه نه پوهېرم، ايراني فارسي كې راته وويل كېښتى ته راوخپجه؟ زه دې ژغورم، د سړي څهرې ته مې وكتل د پنځه څلوېښتو كالو په عمر ښكارېده، خريل شوې ږيره ترې يو څه لويه شوې وه د زني په وينبتانو كې يې له سپينو تور ډير ؤ، گگر گورگوتى، تاو شوي وينبتان يې درلودل

وروختم، سړي ښكته او پورته په حيراني راته راكتل!
كله، كله به زما د وجود هغو لمدو اندامونو ته ځير شو، چې جامې به مې ورسره سرېښ وي، له ځنډه به يې ورته وكتل، لكه چې يو څوك دې كوم غنيمت مال پيدا كړي، په څېره كې يې خوښي محسوس كېدله.

راته يې كړه!

دلته څرنگه وموندل شوې؟

-کېښتۍ مې تصادف وکړ

-ډوبه شوه ؟

-نه، هغه په خپله مخه لاره، يوازې زه او يو ملگری مې ترې ولوېدو.

-هغه څه شو ؟

-دلته ډوب شو، خیر دی که ممکن وي راوېي باسه ؟

-څومره وخت پرې وتلی ؟

-شپږ ساعته ؟

-ښه نو بيا لاس ترې ومنيڅه؟

-مړی يې راته پيدا کړه، زه به قبر پرې جوړ کړم، جنازه به يې وکړم

-نه کېږي، جلی نه کېږي!

-خیر دی که ممکن وي، هغه د ماهيانو د خوراک وړ نه دی، په ماهيانو

نه پېرزو کېږي.

هغه د نه په دود سر وڅوڅاؤ، پوه شوم چې نور زما له غوښتنو تنگ شو

او منلو ته يې تيار نه دی، له ځانه مې په بېره واسکت لرې کړ هغه په

حیرانی راته کتل، توپ وهلو ته مې ځان چمتو کړ، هغه په وارخطايي له

خپلې څوکۍ راپورته شو زه يې ونيولم راته يې کړه ته لېونی يې، ته شکر

نه باسې چې له مرگه وژغورل شوې ؟

ورته مې کړه: يا هغه را وکاره او يا هم ما وروغوړځوه، په دې دوو کارونو

کې يو انتخاب خامخا وکړه، سړي له جيبه خنجر راوباسه ويې ويل کينه

کنه په دا سر، سر دې وهم، زه لا هماغسې ولاړه وم، هغه يوه درنه لغته په

تشي کې راکړه، وتنېدم او بيا وغورځېدم، يوه تاري پټه ورسره وه زما

دواړه پښې يې پرې وتړلې د پټې بل سر يې د خپلې څوکۍ له اوسپنيزې

پښې سره وتاړه، سړي وويل ته دا وخت ته وگوره او دې خطري سيمې

ته وگوره او ته دې تا نخرو ته وگوره!

خو له اخطار سره يې تسليې هم راکوله، راته يې کړه ته بختوره يې چې زما کېښتی درباندي برابره شوه کله د شپې له ډاره هم مړه کېدې، زړه د چاوده، عمر دې کم دی.

ما څه نه ويل، کېښتی مزل کاؤ .

له ساعت مزل وروسته د بحر ساحل ته ورسېدو، له کېښتی ښکته شو سړي ته موټر راغی کسانو خبرې ور سره وکړې د هغو له خبرو پوه شوم چې ترکان دي، زه يې هم موټر ته ورخيچولم، له درې ساعته مزل وروسته موټر يوې ښکلې مانۍ ته ودرېده، دروازه خلاصه شوه د دروازې دننه خوا کې يوه وړه غرفه هم د ساتونکو لپاره جوړه شوې وه داسې مالومېده چې سړی يوازې نه دی، بلکې يو گروپ په ډول کار کوي.

کور ته په ننه وتو سره نور کسان هم د مانۍ له خونو راووتل، زما سره کس ته يې په درناوی سرونه ټيټول، دوی ته يې څه وويل، بيا يې عمومي دروازې ته وکتل ځوانانو به لومړی ما او بيا خپل دغه مشر بيا دروازې ته کتل، فکر مې وکړ چې ورته ويې ويل له هغې دروازې يې بهر پرېنه ږدی، کور درې منزله لرل، د پورته منزل لپاره د ختو يې راته وويل زه په همدغه سړي پسې وم په حرکت کې مې شاته وکتل ځوانانو يوه بل ته د حيرانتيا شونډې بوڅې او لاسونه يې تاؤ کړل، يوې ويريې پسې واخيستم چې دلته خو منظم څه روان دي، خداېزده ما سره به څه کوي دا خلک. زه يې وورستي منزل ته وخيچولم.

هلته يوه ځوانه مېرمن رامخې ته شوه، معصومه څهره يې لرله، پړونۍ يې په سر ؤ هغې ته يې هم په ترکي ژبه څه وويل، يوه خونه يې راته وښوده، زما په څېر دغه کس چې زه يې راوستم هغه هم ډېر ستړی ؤ، هغه بلې خونې ته لاړ، لږ وروسته مېرمنې ماته کوبای پتلون او يخن قاق راوړ ويې ويل، کالي دې خراب او لانده شوي دي، په فارسي مې ورته وويل زما جامو په څېر عامې جامې نشته؟

په دري يې ځواب راکړ، شته خو رييس همداسې وويل:

ورته مې كړه دريس څه يې ؟

- هيڅ

- معاش دركوي ؟

- نه

- نو په كومې اپيكې دلته اوسي ؟

- دالويه كيسه ده، لومړۍ ته ووايه، چې له كومه يې كړې ؟

- كېښتۍ مو تصادف وكړ زه ترې ولوبدم، بيا ددغه كس كېښتۍ راباندې راغله، زه يې له ډوبېدو وژغورلم.

- الحمدلله چې له مرگه بچ شوې يې

-كاش چې نه وای بچ شوې.

-ولې؟

- په ماپسې يو ځوان چې بلال نومېده زما د ژغورلو لپاره هغه هم راپسې را ولوبېده د هغه واسكت نه ؤ، زه وژغورل شوم خو هغه زما لپاره خپل ژوند له لاسه ورکړ.

- ددغو خلکو په هغه ساحه کې دوه كېښتۍ وې يوه له مشر سره وه چې ته يې راوستې او بله يې د بل كاركونكي سره وه اوس د هغې بلې كېښتۍ واله هم راورسېده دوی ته يې ويلې چې ما هم يو ځوان چې حفاظتي واسكت يې نه ؤ او ډېرې اوبه يې هم تېرې شوې وژغوره کېدای شي دا هم هغه ځوان وي.

- نو هغه ځوان اوس چېرې دی؟

- نه پوهېرم

- خو ته له هغه کس نه پوښتنه وکړه .
- له ما د پوښتنو کولو حق دلته اخیستل شوی دی .
- په خوله مو برکت کاشکې همداسې شوي وي زه د بلال ژوند غواړم ،
ځکه بلال ته دا نړۍ ډېره اړتیا لري ، خو فکر نه کوم چې زما بخت دې
دومره بيدار وي .
- هغه دې څه کېده ؟
- هيڅ !
- نو بيا يې ولې دومره په کيسه کې يې ؟
- که دې پېژندلی او درک کړی دې وای ته به يې هم همدومره په کيسه
کې وې لکه زه چې يم .
- نو دوی څه وويل چې هغه څه شو ؟
- ويلې د ساحل غاړې ته مو کوز کړ .
- په لومړي ځل مې ټوټه ، ټوټه زړه راټول شو د خوشي لپاره پکې يو ،
حس پيدا شو ، ومې ويل کاشکې بلال ژغورل شوی وي ، هغه زما لپاره د
ژوند بايللو قيمار وواهه .
- مېرمن له ځايه پورته شوه ، ويې ويل ښه زه نوره ځم ، دا خلک د زړه
سوي په نوم څه نه پيژني ، ځکه چې زړه لري نه ، که راباندې پوه شي چې
له تاسره مې د پېژندگلوې دومره خبرې کړې دي وژني مې .
- له دې خبرې سره پوه شوم چې ، کيسه لکه چې زما د تمې خلاف ده ،
له دې مخکې ما ويل چې سړي په ما زړه سوی کړی او د يوه مهربانه
شخص په توگه يې زما د ژغورلو هڅه کړې ده ، فکر مې وکړ ، اوس لکه
چې د ژوند په يوه نوي ازماينست کې ولوبدم او د داسې چا لاس ته
ورغلې يم ، چې خدايزده څه به راسره کوي !
ورته مې کړه دوی خو د کومې مافيه غړي نه دي ؟

هغې په خوله گوته کېښوده، د چوپ کېدو يې راته وويل، له خپل ځايه پورته شو ور يې چوله کړې، بهر دهلبز يې له سترگو تېر کړې، ځان يې ډاډه کړې، بېرته راغله ويلې په ورو خبرې کوه.

له مافيا نه هم بدتر دي، له انسانيت بهر دي، په دوی د ځنگلونو وحشيان هم ښه دي، خو ودې داړې ژوند درنه واخلي او کيسه ختمه شي، دوی دې وژني نه، خو له مرگه دې بدتره وي .

زړه مې نور هم ولوبده، خپل پلار ته مې ښېراوې وکړې ورته مې کړه: پلاره ته خو به اروپا ته هم رسېدلی يې خو زما په سرنوېشت دې څه وکړل ؟

زه دې په څه غم ککړه کړم.

بيا مې مېرمنې ته وويل:

ته دلته څه دنده لرې ؟

- د غلامي کار رانه اخلي .

زما په اړه يې چې څه فکر ته راشي، هغه راسره کوي، په هيڅ څه هم صرفه نه کوي.

- ته دوی له کومه کړې ؟

هغه بيا سپکه له ځايه پورته شوه يو ځل يې دهلبز وکوت، بيا يې ور بند کړ راته يې کړه زه دې سوريې يم، غوښتل مو اروپا ته لاړ شو، کېښتی کې سپرېدو چې ددغه سړي کسانو زما کورنۍ ته وويل تاسې کېښتی درنېري، د ډوبېدو خطر پيدا کوي، دغه جلی راتلونکي ډله کې در لېرم، مور او پلار مې ور سره ومنله، هغوی لاړل، زه دوی له ځان سره يرغمل کړم، بله کېښتی کې يې ور وا نه ستولم، دلته يې راوستم .

ورته مې کړه نو دا فارسي دې له کومه زده کړه ؟

- ويې ويل يو ځل يې ستا په شان ايراني انجلی راوستې وه يو کال دلته اوسېده له هغې مې زده کړې.

- ښه دوی بيا څه قناعت درکړ ؟

- دوه ورځې وروسته يې راته وويل چې ستاسې کورنۍ ډوبه شوې ده، مور تا نشو لېږلې، زه فکر کوم چې هغوی ته به يې هم زما په اړه ورته پلمه کړې وي.

د هغې له دې خبرو سره د وارخطايي په وروستی مرحله کې شوم، هغه مې له زني ونيوله ورته مې کړه، د هغوی کومه جاسوسه خو نه يې؟ هغې قسم وخور بيا يې وويل:

جاسوسه نه يم، بس يوه د ازاد انسان په جامه کې دې يوې غلامې کار رانه اخيستل کېږي، همدا مې دنده ده، بس ...

زه له ځايه پورته شوم ورسې ته ودرېدم، د ځمکې تل ډېر ژور ؤ، د حويلی دېوالونو ته مې وکتل سيم خاردار پرې تاو شوی ؤ، دا هيله مې هم ختمه شوه چې گوندې ټوپ به واچوم او وبه تېنم.

هغې ته مې زاری پيل کړې ورته مې کړه خیر دی، مرسته وکړه، ماته له دې ځايه د تېښتې لاره برابره کړه، د هغې ځواب دا ؤ، چې څوک له ځان سره مرسته نشي کولی هغه به له بل کس سره څه مرسته وکړي.

له دويم منزل د غږېدا اواز راغی، مېرمن په بېره رانه ووته، په تلو کې راته وويل دغه اطاق حمام هم لري حمام وکړه او کالي مو بدل کړئ، چې سهار سيد محرم درته په غوصه نشي، هغه لاره او زه يوازې د يوه نامالوم برخليک په انتظار په کوټه کې پاتې شوم، حمام مې وکړ، مجبوره وم چې کوبای واغوندم ځکه چې پوه شوم دلته د يوه بندي په څېر بايد امر ومنم. کله په زور يې هم راباندې تحميل کوي،

تر سهاره مې خوب ونه کړ، د ملا اذان سره مې سترگه تللې وه، يو وخت ؤ چې د مېرمنې د پيالو د کړنگا سره راويښه شوم، سترگې مې پرانيستلې مخامخ يو دېوالي ساعت لگېدلی ؤ د سهار نهه بجې وې حمام ته لاړم، اودس مې وکړ دوی پرونی نه ؤ راته راوړی، هغه خپل چې راسره ؤ هغه مې د شپې مينځلی ؤ هغه مې په سر کړ قضايي لمونځ مې وکړ بيا مې دوه رکعتو حاجت لمونځ وکړ، دعاوې مې وکړې چې يا ربه د يوه ښامار

خولې ته لوبدلې يم، خلاصون ترې ناشونې دى خو ته هغه ذات يې چې
 ناشونې کارونه شونې کوې، ربه ماته له دې خلکو نجات راکړه!
 دروازه مې وټکېده مېرمن راغله راته يې کړه که چای د خکلې وي
 سيدمحرم دې غواړي؟

زړه مې په درزا شو، وارخطا شوم، له ځان سره مې وويل:
 لکه له دې ځايه دې چې بدبختي پيل شوه، دنيايي ژوند خو دې هسې
 هم تبا شوى ؤ د اخيرت ژوند دې هم لکه چې تبا کېږي.
 هغې ته مې د هو په دود سر وخوځاؤ، چې چای مې خکلې، چای مې
 هسې هم له ستوني نه تېرېده، هغه په دروازه کې راته په تمه وه ور ووتم
 او مخامخ يې يوه خونه راته وشوده چې هلته ورشم، هغه بېرته رانه ستنه
 شوه ورته مې کړه ته هم راسره لاړه شه هغې د لاس په اشاره پوه کړم چې
 زه اجازه نلرم.

کوټې ته نه وتم، ومې ليدل چې هماغه محرم د يوه مېز مخې ته په يوه
 ظرفه څوکۍ ناست دى، د مېز په سر يو بوتل اېښى، دوه وړې وړې
 پيالې يې هم په څواکې اېښې دي، د اطاق يوه لوري ته ښکلې تخت
 پروت دى، فکر مې وکړ چې د هغه دې خوب کوټه ده.
 د سړي مخامخ يوه خالي څوکۍ هم ايښودل شوې وه، د لاس په اشاره
 يې راته هلته د کېناستو وويل.

زه هم ورغلم مخامخ ورته کېناستم، په زړه مې د وېرې يوه خفيفه لړزه
 خپره وه، زړه مې زما په حالت ویر کاؤ، په فکر کې ډوبه شوم، څه وم، څه
 شوم او څه به کېرم؟

هغه شايد ډېر غگونه راباندې کړي، خو زه هغه وخت د سړي سترگو ته
 متوجه شوم چې مېز يې راته په سوک ووايه په قهرجنه لهجه مې ترې
 واورېدل، نوم دې څه دى؟

- ليمه نومېرم

- د کوم ځای یې؟

- د افغانستان

- دا په سر دې څه دي.

- پرونی

هغه راپورته شو زما له سره یې زما ټیکری لري کړ، ويې ويل دلته پروني
په سر کولو ته اړتيا نشته، دا نه افغانستان دی او نه ایران..

- خو زه یوه مسلمانم يم!

- پوهېږم، خو دلته خلک پرونی نه په سروی، د پولیسو شک لاندې راځو

- ما خو هسې هم بهر نه پرېږدي؟

- چې وخت یې راشي، بهر ته دې بیايم.

- هغه څه چې زه درته وایم په غور یې واوړه!

- ښه

- د نن نه پس ته لیمه نه یې!

- ولې؟

- لیمه مړه شوه، په سیند کې ډوبه شوه، نو نوم یې بیا له کومه شو؟

- دلته د اصولو له مخې هر څوک چې راځي هغه ته نوم بدلوو، له نن نه
پس ستا نوم قاجاځبره شو، زموږ د ټیم غړې یې، له دې وروسته دې زموږ
ټیم په همدې نوم پېژني، دا نوم دې یوازې زموږ په ټیم کې کارول کېږي.

زموږ له اجازې پرته چې هر چېرې پل کېږدې سخته سزا لري.

زه درته د کورنۍ په لټه کې يم چې درک يې ولگوم. ژمنه کوم، هغوی ته دې سپارم خو شرط به دا وي چې له مور سره په اخلاص کار وکړي .

دواړه گيلاسونه يې له بوتله ډک کړل، يو يې ماته ونيو .

ما ورته د نه په دود سر و خوځاؤ، ځواب يې راکړ، سمه ده، زه تينگار نه کوم خو دا دې، د نه ويلو وروستی ځل وي، څه لاره شه خپل اطاق کې ارام وکړه، سمه ده مې ورته وويل او نوره ترې راووتم خپل اطاق ته لارم .

ورځ تېره شوه، ما بنام شو، د خپل اطاق کې خوا کې د خپل راتلونکي لپاره په سوچ کې ولاړه وم، زما له اطاقه د حويلي انگړ هم ښکارېده، بېرون د عمومي دروازې لوري ته، شور ماشور جوړ شو، ما هم سر ور هسک کړ، دروازه بنده شوه ومې ليدل چې يو کروزين مخکې ده دوهم شاته ولاړ ده او په منځ کې يې يو کرولا ډوله موټر ولاړ ده، د کرولا ډيگي ته څو نفره منتظر ولاړ دي، ډېگي خلاصه شوه يو کس ترې سوټکي بوتکي راولوبده، لاسونه او پښې يې شاته تړلي وو .

په سر يې هم توره کڅوړه ور اغوستل شوې وه پړۍ يې له پښو او لاسو خلاص کړ، خو توره خولۍ يې هماغسې په سر وه دوو نفرو په دواړو لاسونو کې نېولې زموږ په خوا را روان کړ، ځان ته په نوي نوم مخاطبه شوم قاچاقبرې لکه چې د مافيه په ډله اوښتې يې، ژوند د تبا شو، له دې خلکو خو به يا په مرگ خلاصېږي او يا به هم ژوند له دوی سره وحشي کوې .

بې واکه اه مې له خولې ووت .

خدای ج ته مې لاسونه لپه کړل په قبله ودرېدم، ومې ويل يا الله ما خو په ژوند هم له چاسره بد نه دي کړي، ما خو د چا يوه پياله اوبه هم ندي

اړولې او نه مې داسې کومه سرکشي کړې ده، چې خپل ضمير ته پرې خجالت يم، له ماسره ولې داسې کېږي؟

يا الله ج بيا هم انسان يم، کېدای شي پوه شوې نه يم، کومه تېروتنه رانه شوې وي، په کوم څه چې راته په قهر شوی يې، خدايه ج توبه کوم، په سلهاوو توبه کوم، ما له دې عذابه خلاصه کړه!

له يوې خوا پردی وطن دی، له بلې خوا کم عمره پيغله يم له بلې خوا له کورنۍ بې درکه شوم او په داسې وحشي صفته خلکو واوښتم چې ځناور پرې ښه دي، اوس له تا پرته هيڅوک هم نه لرم بس يوازې تالرم ربه ج! نوره هيله پرې ده ما وژغوره، ماته نجات راکړه، ما د خپل ترحم په وژرو کې له دې خلکو وژغوره خدايه!

زما د دعاو له ختم سره يې سپری راووست او زما د څنگ په اطاق کې يې واچاؤ.

ور يې پسې قلف کړ، نور کسان ترې ښکته شول، لږ وروسته سوريایي جلی راغله فاطمه نومېده، په وارخطايي يې ماته وويل:

خبره شوې؟

- نه

- دوی، يو ډېر مهم سپری راوړ، ستا د اطاق خواکې يې قلف کړ!

- هغه څوک دی، گنا يې څه ده؟!

- دا کس په ايران کې د انساني قاچاق د مافيه غړی دی، په ترکيه کې د هغې مافيه نماينده گې کوي زمور ريبس پر هغې مافيه د انسانانو د لېږد رالېږد يو مېلون ډالر دي اوس هغه دغه رقم زمور ريبس ته نه ورکوي!

بهر کړپ شوو فاطمه په بېره زما له کوتې ووته، زه يې په دې خبرو نوره هم وپېرولم، نارامه شوم ځمکې ځای نه راکاؤ، ماخوستن يې ډوډی راوړه، څو گولې مې وخوړله، نوره مې له ستوني نه تېرېده، لوبني مې يو کونج ته ټول کړل، لږ وروسته فاطمه د لوبنو وړلو لپاره راغله، راته يې کړه

راوړل شوي کس ته سزا ورکوي، ستا نوم يې، هم واخيست ويل يې چې د سزا په وخت کې يې درسره ودرؤئ، ترڅو زموږ له کارو سره بلده شي. هغه د خوراک له لوبڼو او دسترخوان سره ووته!

زه غلې ناسته وم لکه انسان چې په بله نړۍ کې وي په ځان سمه نه پوهېدم دا هرڅه بيخي بل رقم راته مالومېدل، کله، کله به مې ورته د خيال فکر وکړ، بيا به مې چې ماحول ته وکتل، په غږېدلو سترگو به مې ځان وليده چې يرغمل شوې يم، نو به مې ويل کاشکې خيال وای .

په همدې فکرونو کې د شپې نهه بجې شوې دروازه راخلاصه شوه پنځه کسان د دروازې مخې ته ولاړؤ په فارسي يې راته وويل راووځه!

زه هم ور ووتم، راسا يې د بندي کوټې ته بوتلم اطاق بيخي تياره ؤ، هلته د ورسپو پردې کش شوې وې، گروف مړ ؤ، تپه تياره وه بندي به يوه کونج کې پروت ؤ، يوه کس د موبایل گروف روښانه کړی ماته يې ونيو ويې ويل مور چې څه کوو دې هغه ويليو وکړه، دوی اوربزونه وو هل بيا يې سپارښتنه وکړه چې زموږ سرونه پکې رانه ولي، يوازې هغه څه عکاسي کړه چې مور يې کوو، زما لاسونو لږزه پيل کړه، زړه مې ټکان کول خوله مې وچېده، نه پوهېدم چې اوس به څه کېږي، خو مجبوره وم، دا کار مې بايد کړی وای، کله زه هم د دوی د پلار لور نه وم، له ماسره يې هم هغه څه کول چې زړه يې غوښتل.

عکاسي پيل شوه، په بندي يې شاته لاسونه وتړل، د رخت واړه واړه ټوکر يې راوړل، د بندي مخې ته يې واچول حيرانه شوم چې په دغه ټوکرو څه کوي!

يو، يو ټوکر يې را اخيسته د بندي په خوله کې يې ورتخته کاؤ خوله يې تر ستوني پورې له همدې ټوکرو وردکه کړه وروسته يې يوه ټوپه راواخيسته د بندي له خولې يې تاؤ کړه او شاته يې ور وتړله، بندي د پنځه دېرش کالو په عمر مالومېده غټې سترگې يې وې، يوه او بل لوري ته يې خوارې، خوارې اړولې، يوه شوم چې خوله يې ددې لپاره وربنده کړه

چې د لويې سزا اراده ورته لري او په لويه سزا کې خو د چغو وهل حتمي دي، دوی د چغو مخنيوي په خاطر د هغه خوله بنده کړه .

له سړي يې کميس وباسه يوازې پتلون يې ور پرېښوده، کله يې چې ښه سزا ته اماده کړ هغه کس بل کس کې سترگې ونيوې، د سر په اشاره يې راوغوښت، هغه يې خواکې ودرېده له جيبه يې اوږد پيچکښ راوباسه، په سړي يې پرته له کوم زړه سوي، پيل وکړ، د هغه ملا، ډډو ته، سينې ته، تشو ته يې پيچکښ ونيو، په هر ځای کې به چې لگېده پيچکښ به پکې ننه وت او بېرته به يې ترې راوباسه.

د يوې دقيقې په اندازه به مې ويداو کړې وي، نوره په ځان نه يم پوه شوې، غورځيدلې وم، موبایل مې له لاسه لوېدلې ؤ.

يو وخت نيمه په هوش کې شوم، په مخ مې د يو چا لاس ښکته او پورته کېده، کله، به مې غومبوری کش شو، سترگې مې وغړولې، خپل اطاق کې وم، خواکې مې يو بدرنگه کس ناست ؤ، ورته ومې کتل په ناولې خهره کې يې شونډې د خندا لپاره بېرته شوې زما له بيداري سره بيا هم لگيا ؤ، زما مخ يې د يوه لاس په دوه گوتو منځ کې ونيو، په ډېر قوت سره مې خپل مړوند د هغه د لاس سره وجنگوله، د هغه لاس لرې والوت، په لاس کې مې دوه بنگرې ؤ د بيلېدا په وخت کې اوزبکې راچولي ؤ، د دواړو ټوټې په ځمکه ولوېدې، هغه زما له دې شديد عکس العمل نه سخت وډار شو، وپړه خوله يې قلف شوه، ټنډه يې تروه او گونځوره شوه، په يوه کونج کې غلی ودرېده، لږ وروسته يې زما په لوري دوه قدمه واخيستل، زه ترې وډاره شوم چې حمله راباندې ونه کړي، ځکه له وحشي انسانانو له دې پرته بله تمه نه کېږي، خو هغه د تمې خلاف په گوډه ماته ايراني ژبه په زاريو پيل وکړ، راته يې کړه زمور ريس ته ونه وايې، کنه ما وژني!

د لاس په اشاره مې وره ته گوته ونيوله ورته ومې ويل ووځه، همدا شيبه ووځه، هغه له بل کوم دليل ويلو پرته په وتو شو.

ماته هم د ده د ضعف يو نقطه په لاس راغله، چې وره ته ورسېده غږ مې پسې وکړ، ربيس ته نه وایم خو زما يو شرط به منې؟
- د څه شرط؟

- اوس يې وخت نه دی!

- چې ماته د ژوند خطر په پکې نه وي منم يې

- د موافيقې په دود مې سر ورته وخوځاؤ، نور سړی لاره!

د څنگ له کوتې مې د ايراني بيچاره، د ستوني نه راپارېدونکي زگېروي اورېدل، درک مې کړه چې د هغه له خولې يې اوس هم توکري نه دي لرې کړي، خوب نه راته، په يوه او بل لټ به اوښتم، بهر ووتم، د هغه سړي په دروازه پسې يې لوی قلف اچولی ؤ کوم څه مې ورسره د لاسه نه ؤ پوره، بېرته خپلې کوتې ته را نه وتم.

د هغه د زگېرويو نه ډېره په تنگ شوم، د هغه بيچاره هر زگېروي، زما زړه پرې کاؤ د هغه د وهلو صحنه يې زما سترگو ته دروله، د هغه ناتوانه سترگې به مې مخې، مخې ته کېدې، چې ناهيلې به يې يوه او بل لوري ته اړولې، د هر پيچکش وهلو سره به چې د هغه وجود کوم د درد له لاسه حرکات کول، د تېرې زړه يې هم نرماء، ډېر زيات خواشینه ونکې ؤ.

د هغه زگړوی مې تر غوږو راته، خواکې مې يوه الماری وه، کاغذ تشاب پکې ايښی ؤ، د هغه نه مې دوه وړې، وړې غوتې جوړې کړې، په غوږو کې مې ورکړې، بنې مې پکې تخته کړې، لږ شيبه وروسته په ډار او بيم کې ویده شوې وم.

سهار وخته پورته شوم، لمونځ مې وکړ، مور به مې په وطن کې راته تينگار کاؤ چې د سهار لمانځه نه وروسته صورت ياسين لوله ما به هم د هغه تلاوت کاؤ، د وخت په تېرېدو سره مې پرته له دې چې د يادولو هڅه يې وکړم ياد مې شو، نو هغه مې هم تلاوت کړ، خپل پلار ته مې له زړه نه ښېراوې وکړې، ورته مخاطب شوم پلاره تا خو زه تبا کړم د خپل څو ورځو پاتې ژوند لپاره دې زما ژوند ته اور ورته کړه به اوس د اروپا

د رڼاگانو په ښار کې اوسې او خبر نه یې چې زما سرنوېشت دې له کوم برخلیک سره مخامخ کړي.

دروازه مې وټکېده سوریایي جلی راغله د هر قدم سره یې د پتنوس د چایو پیالو ترنگا کوله پتنوس یې په یوه مېز کېښود، زما سترگو ته یې څیر، څیر کتل ترڅو زما نه د بیګانې پېښې په اړه یو څه واورې، ما هم په تمه پرېښه ښوده ورته مې کړه:

دا خلک خو له هغه هم بدتر وحشیان دي چې تا راپېژندلي و، خدایزده چې له تاسره به یې څه کړي وي.

هغې په خوله راته لاس کېښوده، ویې ویل، ورو غگېره، تا دا خلک اوس هم نه دي پېژندلي، زما ژوند، هیلې او راتلونکې خو یې تبا کړې، اوس دلته د گېلې مړلو لپاره پاتې یم، هسې نه چې ستا هم تبا کړي، زه یې له کاغذ تشناب نه هم بې عزته کارولې یم.

ورته مې کړه له تا ما ښه پېژندلي دي، زما په څنگ کوټه کې مې چې د دوی ظلم له یوه انسان سره ولیده هغه به د بشریت د ظلم په تاریخ کې ثبت شي، د ځنګدن په سخت وخت کې به هم راته یاد وي، هیڅ وخت به مې هېر نشي، هغه بیچاره یې په پیچکشو سوری، سوری کړ.

فاطمې وویل دا د پیچکشو سزا زما وجود هم لیدلې ده!

- هغه څنګه؟

فاطمې وویل:

بل وخت یې درته وایم، زه اوس ځم د رییس د راتلو وخت دی، که دلته مې تاسره په خبرو وویني پوستکې مې رانه باسي.

- نو ته ولې له دې ځایه نه تښتې؟

- په هغه څه چې ډارېدم، هغه دوی رانه لوبت کړ اوس د وېرې څه نه دي راپاتې، اوس نه شم تښتیدای، ان زما د تلو جرئت یې هم رانه صلب کړی دی.

هغه ووته، لږ شيبه وروسته د دوی مشر سيد محرم راغی مخکې له دې چې خپل اطاق ته لاړ شي زما اطاق ته رانه وت .
 مسکی، مسکی کېده، راته يې کړه، خبر شوم چې بېگه دې ضعف کړی
 و!

ورته مې کړه هو، تر اوسه په خپل حال نه يم .

- نو داسې وړو، وړو خبرو ته هم سپری ضعف کوي ؟

- اه، تاسې ته وړې دي، د نړۍ خلکو ته تاريخي دي، نوې دي، نه سترگو
 ليدلې، نه غوړونو اورېدلې او نه هم کومې خولې ويلې دي .

- قاچاقبرې ! ته بايد د داسې پېښو سره بلده شي، بل ځل ضعف نه شې،
 کنه په زيان درته تمامېږي، ښه وه دا ځل د د ويليدو اخیستو په اخر کې
 ضعف کړی و پيغام پکې نېمگړی نشو، د دوی مشر ته مې ولېږه ترڅو
 ورته وښاييم ماته چې څوک پيسې رانه کړي داسې سزا هم ورکولی شم
 کنه د يو مېلون ډالرو له خطر سره دې مخ کړي و .

او تاته به يې جبرانول سخت و .

- د ښه په دود مې ورته سر وخوځاؤ .

هغه لاړ، په غوصه کې يې مخ رانه واړاؤ .

بس زموږ دغه کار شو نورو ته د سزا په ور کولو کې يې زما زړه سوی له
 منځه وړ، دا ډول سزاگانو ته به يې غوښتم ترڅو د دوی په څېر سخت
 زړې شم .

يو ورځ يې يو تنکی ځوان راوست، د شپې اوو بجې يې زما خواکې اطاق
 کې بندي کړ، په نهو بجو يې زه هم ور وغوښتم ځوان مې نه پېژانده چې
 د کوم ځای دی دريشي يې اغوستې وه، ښکلي وښتان يې درلودل سپين
 نوراني مخ کې يې تنکی د ډرېرې وښتان شنه و پر پاسنی شونډه يې نري
 بریت راغلي و، هغه باندي يې هم کميس وکينښ، خوله يې ور بنده کړه،
 لاسونه يې شاته ورته وتړل، ډارېدم چې بيا به له پيچکشو کار اخلي، کوم

پېچکش يې چې د مخکيني کس لپاره کارولي ؤ، خو دغه کس ته د دوی سزابل ډول وه .

اوسپنيز کييل يې راوړ، ماته يې وويل مور وېديو کوو او ته يې کييل ډډو ته ونيسه !

ما ورته انکار وکړ، وروسته يې د وېديو کولو وويل:

مجبوره وم کمره مې ورته ونيوله، تنکي ځوان خوله تړلې وه يو څه وخت خويې د کييلو وهلو ته تاب راوړ، وروسته يې بيخي حالت خراب شو، په تنډه يې خولې ماتې شوې، کله په يوه اړخ او کله به په بل اړخ شو تر دې چې وبه درېده، کله يې چې ښه ځان پرې ستړی کړ، بيا يې خوله پرې خلاصه کړه ورته يې کړه اوس دې په خپله ژبه خبرې وکړه چې کورنۍ ته يې ور ولېرو...

هغه په پښتو خبرې پيل کړې، ويې ويل پلاره دغه خلک ما وژني، دوی هېڅ زړه سوی نه لري، پيسې ورته راولېږئ زه دوی يرغمل کړی يم، واي چې پنځه زره ډالر بايد مور ته جمه کړې کنه ما وژني...
اه، مې له خولې ووت ورته مې کړه ته افغانی يې ؟
ځواب يې راکړ، هو افغانی يم.

- ما له دوی خلاص کړه، خير دی افغانيت راسره وکړه، کور مې په ډېر سخت بد وضعیت کې پرېښی ده .

ورته مې کړه کاش مرسته مې در سره کولای شواى، زه له تا بدبخته يم، زه هم برمه شوې يم، ستا په څېر يم ،ته خو نارينه يې خو زه ستاسې ناموس يم، دلته په يوه نامالوم برخليک له دوی سره يرغمل يم، نه پوهېږم په کوم سرنوېشت به اخته شم؟

دوی زمور په خبرو شک واخيست يوه کس پورې وهلم راته يې کړه قاچاقبرې، خبرې دې ترجمه کوم که زمور په اړه دې لږ هم کړه خبره کړې وه، وژنم دې!

بهر يې راوباسلم! او خپلې کوتې ته يې د تلو راته وويل:

بس همدا مو کار شو، د سزا ورکولو لپاره به یې زه گمارلم، له ما بې زړه یې زمري جوړوله خو هر بار به په شاک کې له کوتېې باسل کېدم او یو دوه ساعته وروسته به په هوش راتلم، یوه میاشت خو مو په همدې کش مکشونو کې تېره کړه .

یوه ورځ سهار مهال مې دروازه ټک، ټک شوه ور ووتم، هماغه محرم ؤ ورته مې کړه مهرباني وکړه.

ویې ویل:

نن مې ستا لپاره ځانگړي کالي فرمایش ورکړي، لږ وروسته رارسېږي، فاطمه به یې درته راوړي، هغه په تن کړه، تا نن ماښام یوې ځانگړي ځای ته بیایم، ساعت به دې تېر شي، هلته ما هیڅوک هم نه دي بولي، یوازې ته مې د هغه ځای وړ وبللې، ځکه ځای ځانگړی دی او ته هم ځانگړې یې!

له دې خبرې سره یې ووېرېدم، ورته مې کړه زه دلته ارامه یم، زه هیڅ چېرې نه ځم!

- نه، دلته د هیڅ چا فرمایش نه چلېږي، یوازې هغه څه به کیري، چې زه یې غواړم، د سرغړونکو پوښتنه بیا له هغې خدمتگارې وکړه چې تاته ډوډۍ او چای راوړي، زه اوس ځم او ماښام درپسې راځم.

هغه ووت او زه یې د ځان په اړه چې څه به راسره کوي د یو عالم سوچونو سره په کوټه کې پرېښودم.

د بند خونې کوټه چا راوتکوله ور مې ور خلاص کړ، گورم بل بندي دی، هغه رانته وت راته یې کړه وه وروره، مې یې ژوندی یې؟ تنکی غرمه چې خپل اطاق ته ننه وتلی یې، نه د اشپزخانې ډوډۍ ته لاړې او نه بهر راووتې، ناروغ یې او که څه ستونزې سره مخ یې، هغه زما په خواکې د

ليمې گڼو ورقو ته پام شو، کومې چې ما لوستې وې، حيران شو ويې ويل
دغه څه دي؟

ورته مې کړه دا د هغې مېرمنې د ژوند کيسه ده چې ما په موټر وهلې ده.

د کوټې خوا اوشا مې وکتل، بيا مې د ورسې نه بهر وکتل د شپې نهه بجې
شوې وې، پښو مې تخمار پېل کړ، مېرې، مېرې کېدې پوه شوم چې په
پښو کې د وينې چلښت درېدلی، د جگېدو توان مې له لاسه ورکړی ؤ،
پښو او لاسونو ته مې لږ، لږ حرکت ورکړ سم نه پرې پوهېدم، خو احساس
کوله مې چې وينې بيرته چلښت پکې پيل کړی، دويم بندي بيا زما لوستو
ورقو ته وکتل .

په حيراني يې رانه وپوښتل دغه څه دي ؟

- دا زما د بندي کېدو د لامل کيسه ده

- هغه څنگه ؟

- يوه جلی مې په موټر ووهله، بلکې هغې زما موټر ته ځان راواچاؤ اوس
په روغتون کې بستر ده بې هوښه ده، زما د بې گناهی هم نه شي ويلی،
بس دغه بکسه ورسره وه د ژوند کيسه يې پکې ليکلې ده، خو کيسه يې
ډېره جالبه ده، ډېر ظلم ورسره شوی ده، هغه وويل دا کيسه دې په
خلاصيدو کې کمک کولی شي ؟
- هو ډاډه يم که يې قاضي ولولي، حتما ماته برائت راکوي.

- بيا خو يې ولوله لږ ځان پرې پوه، کړه!

- خپله هم کيسې راگير کړی يم، که وغواړم يا نه ځان راباندې لولي، اوس
لږ راته پاتې دی، لولم يې ټوله شپه هم پرې تېروم، سره ددې چې زما د
خلاصون کيلي پکې ده خو دا کيسه بايد ولوستل شي! .

پښو کې مې وینې چلښت پیدا کړ، دویم بندي ووت، ځان مې نورمال احساس کړ، د اطاق یوه کونج کې بستره پرته وه هغه مې راته وغوړوله ستوني ستاخت ځملاستم، له لوستو پاتې پانې مې مخې ته ونيوې!

قاچاقبرې لیکلي و!

د ماښام لمونځ مې وکړ، دعاوې مې وکړې ومې ويل، ساتونکېه ربه! زه خوستا تقدیر يرعمل کړم، نه دلته کوم شناخت لرم، نه کوم خواخوږی، لرم پښې او لاس مې تړلي دي، هيڅ هڅه مې ځای نه نيسي، خو بيا هم ستا له ترحمه نه يم مايوسه شوې .

د انسان په جامه کې وحشي ځناورو ته په لاس ورغلې يم، دوی يوازې خپلې موخې او خواهشات پېژني، په چا يې زړه سوی نه راځي، د ځان روزي او ددبده، له ظلم کولو لاس ته راوړي او په دې لاره کې هر خنډ هغه که روا وي او يا هم ناروا، له منځه وړي، لږ وروسته مې ځان سره بيایي، پوهېرم زما لپاره کومه بده نقشه لري، خدايه تا ابراهيم په اور کې وساته، تا موسی د بحر له غرقېدا وژغوره، تا يونس د ماهي په گيډه کې وساته.

که زه معصومه يم، که تر ننه مې ځان له نر مچه هم ساتلی وي نو ما هم وژغوره زه دې هم يو بنده يم، پردی وطن دی، هيڅ شناخت مې نشته يوازې ته مې مرسته کولی شي.

لپه لاسونه مې په مخ وسرويل او بېرته په خپل کټ کيناستم. دروازه راوتکېده فاطمه وه سپين ځلا لرونکي د ناوې کالي يې په لاس کې و، يوازې په دې توپير چې دا جامې اوږدې نه وې، خو قيمتي مالومېدې.

هغې ته مې په وارخطايي وويل:

دا څه دي ؟

- سيدمحرم د لږ شيبه وروسته بيولو ته راځي ؟

- د څه لپاره، ولې مې بيایي، هغه په ما څه کوي؟

- زه هم نه پوهېرم، ددې خلکو په هر کار کې له وحشته بل وي څه ؟
 - خورې خیر دی، که ته پوهېږې ماته ووايه ؟ چې دوی ما چېرې بیایي او
 په ما څه کوي، چېرې خو مې په چا نه خرڅوي، یا خو مې کوم، د نڅا او
 خرابکاریو ځای ته نه بیایي، که داسې وي مالومات دې له ما مه سپموه،
 چې زه هم خپل تیاری ونیسم او خپله پرېکړه وکړم.

- ته به له ځان سره څه پرېکړه وکړې؟ او اوس زما او ستا له وسه څه پوره
 دي؟

- که دوی نه شو وژلی، ځان خو وژلی شو، زه نه غواړم چې داسې ځای
 ته مې بوزي چې هلته زما عزت وپلورل شي.

- خورې تر تا په ما عزت ډېر گران ؤ، خو یوه مېرمن څه کولی شي؟ هغه
 هم په داسې حالاتو کې چې د وحشي ځناورو سره یرغمل وي، چې نه
 خدای ج پېژني او نه رسول او نه د انسانیت په نوم څه پېژني؟

- زه افغانه یم، سوریایي نه یم، دا خبره مې ځان ته توهین ونه گڼې او نه
 مې له دې خبرې ستا توهین دی، افغانان خپل وس کوي، که نه شوه بیا
 تسلیمېږي.

تاسې وگورئ، مور په تش لاس له انگریزانو سره وجنگېدو خو تسلیم نه
 شو، له روسانو سره وجنگېدو، خو تسلیم نه شو، اوس هم د نړۍ له زیر
 ځواکانو سره په جنگ یو خو تسلیمېږو نه، مور مقابل جانب ته نه گورو
 چې څومره زور لري، مور دې ته گورو چې هغه زمور څومره مهم
 ارزښتونه له پښو لاندې کوي.

- خورې، له دې خلکو سره د کوم زور هڅه ونه کړې، زما وجود هم د
 هغه بندي په څېر چې تا یې ویدېو کوله سوری، سوری دی، داسې به
 دې کړي چې له ژونده به دې وغورځوي.

- زه نور ژوند هسې هم نه غواړم، ژوند خو په ارزښتونو کېږي ارزښتونه
 چې پکې له منځه لاړ شي، بیا هغه کله ژوند وي.

سوريایي فاطمې ته زنگ راغی، مالومېده چې د هغې ناولي غږ دی، هغه ورسره په خبرو بوخته شوه، کله به یې ځمکې او کله ماته کتل خو ماته په کتو کې به یې رنگ والوت.

پوه شوم چې کوم قوي پلان درته برابر شوی دی، هغې تېلفون پرې کړ، جامې یې راته ونيولې وې وېل، حمام ته لاړه شه جامې دې بدلې کړه، ورته مې کړه زه جامې نه بدلوم، همدا مې ښې دي، هغې په معصومانه او عذرانه څهره، په زاریو راته پیل وکړ، وې وېل:

خیر دی دا کار زما لپاره وکړه، زما وجود نور د هغوی د پیچکشونو د وهلو تاب نه لري دا خلک په سزا ورکولو کې ځنډه کوي، ماته یې ویل چې زما له راتلو سره باید ته چمتو یې کنه بیا ما نه پرېږدي!

سره ددې چې خپله هم مظلومه وم خو هغې بیچاره ته مې هم زړه بد شو، ورته مې کړه دا کار ستا لپاره کوم، خو دا راته ووايه چې دوی په ما کوي څه؟

- نه پوهېږم، په الله نه پوهېږم، کېدای شي کوم ځای ته عادي تگ وي او دومره د اندېښنې وړ خبره نه وي.

- ما مه ډاډه کوه، شاید د هغه ځای مطابق زه هم څه پلان جوړ کړم، که پوهېږي ستا ویل به ماته له گټې خالي نه وي.

- قسم کوم، نه پوهېږم، خو ژر کوه د دوی راتگ ته دېرش دقیقې پاتې دي، د هغوی له راتگ مخکې باید ته چمتو وې؟

- د فاطمې لپاره مې جامې ترې واخیستې حمام ته لاړم، په حمام کې مې یوه او بل لوري ته وکتل په تاکی کې د ږېږې خریلو پاکي گانې پرتې وې، ځان سره مې وویل ور راپسې قلفوم، همدلته د خپل ځان د اورمېر شاه رگ پرې کوم چې هغه رارسېږي، نو زه به تش کالبوت یم، وروسته

د فاطمې خبره را په ياد شوه چې کېدای شي عادي تگ وي خوشې به دې ځان قاتله شي، شايد د کوم تشويش وړ خبره نه وي، نو ومې ويل چې که ځان وژنه وکړم شايد مرگ مې خراب شي، پاکي مې ځان سره واخيسته په جيب کې مې کېښوده، لومړی مې وويل چې همداسې جامې اغوندم، وروسته راسره فکر پيدا شو چې که ځان وژنې ته دې اړتيا شوه، نو بيا به بې غسله له نړۍ لاره شي، پرېږده يې شايد دغه د وروستی غسل وي، حمام وکړه خدای ج ته به پاکه ورشي.

حمام مې وکړ سپينې جامې مې تن ته کړې، سپينې جامې به مې د مکتب په وخت کې هم ډېرې خوښېدې، خو دغو جامو له هغو نه ډېر توپير لاره، فکر مې کاؤ چې خپل کفن اغوندم، بهر راووتم، فاطمه هماغسې راته منتظره وه، ځکه چې تشويش يې لاره او زما په نه چمتو کېدو شکمنه وه، هغې ښکته او پورته يې راته وکتل، راته يې کړه افغانان يوازې په غيرت او همت کې بي ساري نه دي، ښکلا يې هم بې ساری ده، د زړه په زور مې ورته وخنډل، بيا مې د هو په دود سر ورته وخوځاؤ ورته مې کړه، خو قيمت مو ډېر کم دی، د خپلو مشرانو له لاسه، هر څه مو ډېر بې ارزښته دي.

مانبام ؤ لمونځ مې وکړ، د ځان او عزت دعاوې مې وکړې، له ډېر پاک زړه او پاک نيټه مې له خپل خدايه د ژغورلو مرسته وغوښته، خو پوه نشوم چې ولې مې منگولې تشې پاتې شوې وې.

دروازه راوتکېده فاطمې خلاصه کړه، سپدمحرم ولاړ ؤ، زما په لېدو هجانې شو، غوښتل يې غبر را وکړي او د تلو راته ووايي، خو زما کتو، جذب کړ، داخل د اطاق ته راتنه وت، ښه يې له نظره ښکته پورته تېره کړم، خوله يې مسکا ته وپړه شوه، د غټو، غټو بربتونو څوکې يې د زړې لور ته اوږدې شوې بيا يې فاطمې ته وکتل په ترکي ژبه يې څه ورته وويل، هغې هم سر ورته وښوراؤ، په خبرو يې پوه نشوم خو احساس مې

کړه چې زما تعريف ورته کوي، بيا يې د تلو، وويل، زمور په وطن کې متل
 ؤ چې مرده به دست زينده!

يانې مړي د ژونديو په لاس کې وي خو زه بديخته ژوندي لکه مړي، د
 ژونديو په لاس او واک کې وم، د هغو په اشارو تلم.

روان شو، له کوټې ووتو، تورو بنيسنو واله قيمتي موټر ته وختو څلور
 ساعت مزل مو وکړ او بلاخره يوه ښار ته ورسېدو، رڼاگانو يې سرکونه او
 کوڅې روښانه کړي ؤ، اسمان ځکو، بيلابينگونو، شنو ونو او چمنونو يې
 د هر ليدونکي نظر ځان ته جذب کاؤ په ريښتيا چې ترکيه ښکلی ځای
 دی او ډېر کار ورته شوی دی، ښار کې مو هم نيم ساعت مزل وکړ، ښار
 لوړو منارو رنگينو پارکونو او ښکلو خلکو نه ډک ؤ، هر چا له ژونده
 خوند اخيسته، د خوښ او سپدو هڅه يې کوله، خو يوې بې وسه بيغلې
 پکې د خپل سرنوېشت فکر کاؤ، لکه د اختر قرباني لاس او پښې يې
 تړلي ؤ، د ښار له رنگينو بې خوند نشو اخيستی، فکر يې په دې کې
 مشغول ؤ چې اوس به څه ورسره کېږي، د کوم قرباني گډ په څېر به چلند
 ورسره کېږي او د کوم نيول شوي پلان ښکار به جوړېږي.

موټر يوه هوټل ته ودرېده موټروان ښکته شوه، لږ وروسته يې له ځان سره
 چرگان، د خوراک اړونده توکي او دوه بوتله الکول په لاس کې نيولي ؤ،
 پوه شوم چې سړي زما عزت ته لومه اېښې ده، پلان يوازې او يوازې
 همدې ته نيول شوی دی، چې عزت مې لوټ کړي او د شرابو په نشه کې
 مې د عزت له لوټولو خوند واخلي، د نورو موضوعاتو له سوچونو مې
 فکر راټول کړ، تر دې د مخه دا فکر هم راسره ؤ، چې کېدای شي په چا
 مې وپلوري، يا مې د کوم محفل د مشغولتيا لاندې کړي، خو هغه
 تشويشونه مې ختم شول د پلان شنډولو په فکر کې شوم، په همدې
 فکرونو کې...

بلاخره يوې کوڅې ته ننه وتو او د کوڅې د بڼې لاس درېيم کور مخې ته موټر ودرېده، محرم سره يو موټروان. يو هغه باډي کارډ چې ما ترې ژمنه اخيستې وه او يوه زه په موټر کې ناست ؤ، باډي کارډ ته يې کيلي ونيوله ورته يې کړه:

دروازه خلاصه کړه، هغه دروازه خلاصه کړه، موټر دننه شو، پراخه حويلي او يوه لوړپوړيزه ودانۍ لرونکي کور وو، چوپه چوپتيا پکې خپره وه مالومه شوه چې دلته څوک نشته مور څلور نفره يې مېلمانان يو، له موټره نښکته شوو، محرم موټروان ته په فارسي وويل ته هم واپس خپل ځای ته لاړ شه، مور دلته يوه اونۍ پاتې کېږو، يوازې همدا يو باډي کارډ راته بسنه کوي.

د دروازې خواکې يو کانتینر ؤ گارد ته يې په فارسي وويل ته خپل ځای کې ميشت شه مور پنځم منزل کې يو زموږ له اجازې پرته پورته مه راخيجه، څه مو چې په کار وي مور خبر درکړو، په فارسي ژبه يې دوی ته د غگېدا پيغام دا ؤ، چې ما هم مطمینه کړي، چې هلته نور څوک نه راځي .

هغه په سينه د تابع داري لاسونه کېښول، مور دواړه پاس وختو .

ځان سره مې وويل اوس نه خپه کېږم، که څه رامنځته کېدل نو د يوه نفر مقابله خو چې ونه کړم بيا خو افغانۍ نه يم.

پنځم منزل کې يوې جوړې شوې حال ته ننه وتو، محرم تشناب ته لاړ ماته يې په مېز د خوراکي توکو او دسترخوان د غوړولو وويل:

په مېز مې خوراکي توکي خوراک ته چمتو کړل، خو فکر مې د خپل ځان د ژغورلو په اړه مشغول ؤ، د هغه له مخه مې دوه درې گولې وکړې، په سختۍ له ستوني تېرې شوې، نوره وگرځېدم، هغه بڼه ډېره ډوډۍ

وڅوره بيا يې گيلاسونه ډک کړل دواړه يې وڅکل درېيم يې ډک کړ ماته يې ونيو، ورته مې کړه زه ور سره عادت نه يم .

د سړي ټنډه تروه شوه ويې ويل که له دې سره عادت نه يې راشه زما خواکې کينه، دلته خو ځان عادت کړه، خو پام دې وي چې له دې انکار ونه کړې، کنه درته سخته به شي، ورته مې کړه ما ولې خواکې کينوي؟ په ما څه کوي؟ تر اوسه خو زما په وجود پردی ميره تون هم ندی گرځېدلی. ته ولې زما پاک وجود مرداروي هه؟!

راته يې کړه، څه د امام جعفر لمسی دې له ځانه جوړه کړې ځان راته پاکه، پاکه معرفي کوي، راشه زما څنگ کې کينه!

ما ورته د نه په دود سر وڅوځاؤ، زما له دې کار سره د هغه مخ تک سور شو، هغه له ځايه پورته شو، زما هغه څوکۍ يې په لغته ووهله چې زه پرې ناسته وم، زه لرې ولويدم جيب ته مې لاس کړ، د ږېرې خريلو پاکي مې راوباسله په دوو، گوتو کې مې ونيوله غوښتل مې د خپلې غاړې رگ مې په پرې کړم او د ده له زيان او بدنېته ځان خلاص کړم خو چې ستوني ته مې رسوله زما لاس يې ونيو، لاس يې راباندې تاو کړ ډېر زور مې ور سره ووهلو خو د هغه په غټو وحشي متو باندې مې زور ونه رسېده، پاکي يې رانه واخيسته يوه کونج ته يې وغورځوله، دويم لاس يې هم راباندې تاو کړ، د خلاصون هر څومره هڅه مې چې وکړه په ونه توانېدم، شاته يې په يوه زولنې ته ورته پټه زما لاسونه وتړل، څومره به مې چې لاسو ته زور ورکاؤ هغومره به مې په لاس حلقه نوره هم راتنگېده .

ښه ساعت مې مقابله ور سره وکړه، خو سترې يې کړم له لاسو او پښو مې دمه وخته، کله چې ښه ډاډه شو چې زه نور هيڅ هم نه شم کولای نو وروسته يې زما د وجود په لوڅولو پيل وکړ!

ورته مې كړه له خدایه وډار شه، زه ستا د لور په ځای يم، له ما سره داسې مه كوه، ومې وژنه خون هم درېنم، دا د شيطان هڅونه ده، له ما سره داسې مه كوه، هغه زما خبره نه اورېده، هغه لكه درېنده ځناور چې غوښې لرونكې ژوی د ښكار لپاره پيدا كړي، د هغه چغې، بغارې او لوڅې پوڅې، نه اورې او نه يې گوري، يوازې غواړي خپله خيټه مړه كړي.

ورته مې كړه زما يوه اخري خبره واوړه!

- ووايه څه وايي؟

ته خو د عثمان اطغرل، لمسی يې چا چې د عثماني خلافت بنسټ كېښود، له نيمې زياتې نړۍ ته يې اسلامي نظام ورساؤ، د سلطان محمد فاتح اولاد يې چا چې مېرمنو ته نړۍ په درناوي قايله كړه، هغوی به نورو ممالكو ته تلل او كوم ځای كې به چې د مسلمانانو د تورسرو عزت خوندي نه ؤ هغه به يې ژغورلې د هغوی پټ به يې پر ځای كاؤ.

عثماني خلافت كې به چا د مېرمنو عزت لوتول خو لرې خبره وه د پرديو مېرمنو پوندو ته هم چا نه شوای كتلی، ته هم د هغوی اولاد يې د هغوی له خټې يې ته ولې د هغوی د اصولو خلاف څه ترسره كوي؟

راته يې كړه:

كوچنۍ، په دې وړه خوله دې ډېرې غټې خبرې كوي، كمال اتاترك د نظريه دې ژوندی وي عثماني خلافت يې په يو خيال بدل كړ، مور يې ترې خلاص كړو، اوس تركيه د كمال اتاترك له مراثه خوندي اخلي، بل دا چې زه تركی نه يم، زه په اصل كې د ايران يم، دلته له پخوا مېشت يم او كه ته په تركانو نازېرې، هغه هم اوس هغه پخوانی ترکان نه دي

پاتې، زياتره يې د كمال اتاترك پيروان دي عياش دي، له ژونده خوند اخلي، دې ته نه گوري چې د خوند سرچينه روا ده او ياه هم حرمه ده .

ورته مې كړه خو د ايران اخوندي رژيم هم د مېرمنو عفت ته ځان مسول او وفادار گڼي؟

هغه راته كړه كه د ايران اخوندي رژيم مې خوښېدى نو هلته به ميشته وم دلته د خوند په د نړي كې مې څه كول.

سړي زما د خبرو لپار د اورېدو غوږونه نه لرل، خپل عمل يې كاؤ او بيا يې هم ما مقابله كوله هغه په ډېرې سختي له ما زور تېر كړ، ځان يې راته نېرېدې كړ، له هغه وروسته زه يې هوبڼه شوم، ځكه چې زما سن ډېر كم ؤ لا مې څوارلس كلني ته هم وخت پاتې ؤ.

سړي خپلې غوښتنې پوره كړې، زما د هيلو په مړۍ يې چاره كېښوده، زه يې په ژوندونۍ ووژلم، ژوندۍ يې په خاورو ننه باسلم، هر څه هيلې او امېدونه يې را تبا كړل، يو وخت په هوش راغلم، كالي مې يوه او بل طرف ته پراته ؤ، ځان ته مې پام شو له ځانه هم وشرمېدم، لږ وروسته مې ذهن كار وكړ، د ژوند بازار مې پنگ روچ ؤ، تمه مې وه چې لويه ډاكټره به شم په عزت به واده وكړم، د گوتو په شمار د حساب سړى او نامې خاوند به ولرم، په دود كې كم سارى واده مراسم به وكړم، خو هر څه په يوه لحظه كې تبا شول، هر څه د شگو كور جوړولو غوندې و، د ځناورو په جامه كې سړى په خپل كټ كې اوږد غځيدلى ؤ د الكولو خالي بوتل يې په خواكې اېښي ؤ، له ما نه د پورته كېدا په وخت كې يې نور هم ځكلې ؤ، غږ مې پرې وكړ ورته مې كړه، زما يوه دنيا هيلې دې برباد كړې، د كومې گناه له كبله دې زه دې داسې سزا وړ وبللم؟

د هغه ځواب نه ؤ د ستوني خرا يې تر لرې اورېدل كېده، چغې مې پرې ووهلې، بيا هم د هغه عكس العمل نه ؤ، پوه شوم چې هغه د شرابو په نشه

کې بې هوښه شوی دی، د چاپېریال سره یې اړیکې پرې شوې دي، را پورته شوم، کونج ته لارم د ژوند د خاتمې لپاره مې هغه پاکي پیدا کړه چې وحشي رانه سرلې وه، لږ شیبه ورته ودرېدم، پورته مې خدای ته خوله ونيوله ومې ویل ربه څه به دې کم شوي وای چې ماته دې په دې چرې زما د مری پرې کولو توقیف راکړی وایی، زه اوس له دې ژوند سره څه وکړم، د پاکي (چرې) خواکې ځملاستم، لاسونه مې شاته تړلي ؤ، پاکي ته مې لاسونه ور نږدې کړل هغه مې راواخیسته، په گوتو کې مې ونيوله، دې لاس پټه مې پرې، پرې کړه، جامې مې واغوستې.

پاکي نوره زما لویه وسیله شوه زما د انتقام صلاح ترې جوړه شوه په گوتو کې مې کلکه ونيوله د وحشي انسان د مری مخامخ ودرېدم، د هغه په شاه رگ مې راکش کړه، په لومړي کش سره مې د هغه شا رگ پرې کړ، په ما کې د انتقام جذبې دومره زیاته وه چې خپلې گوتې مې هم ور سره پرې شوې، د هغه د وینو فواره مې په خپلو سترگو ولیده، چې د اطاق د چت ځمکه یې لمدوله، د راجگېدو هڅه یې وکړه خو بېرته ژر په خپل بستر کې ولویده، دماغ ته یې نوره وینه نه پاس کېده، ینه مې نه یخېده، د زړه پراس مې نه کمېده، د ځان د مظلومیت په څنگ کې د هغه افغان خوارې سترگې هم را په یاد شوې چې دده کسانو سزا ورکوله او هغه له ما په خوارو سترگو مرسته غوښته او ما هیڅ هم نشو ورسره کولی، د سزا له کبله دده کسانو په کیبل تغمه، تمغه کړ او هغه چغې وهلې، د هغه بدن د وهلو له لاسه سور په وینو لړلی ؤ.

یوه او بل لوري ته مې وکتل تر څو یو څه تېره راپیدا کړم او دده له وجوده یې انتقام واخلم، د خوراک د مېز په سر د مېوې دوه چاقوگان پراته ؤ، راوا مې خیستل، په دواړو لاسونو کې مې د هغه وجود ته ونيول او د هغه په غوښو کې به مې راکش کړل.

د انسان په جامه کې د ځناور سترگو ته مې د چاقو څوکه وړلاندې کړه بوتيې مې ترې، راوويستې، سترگې مې ترې راوباسلې ورته مې کړه زما پاک وجود ته دې څرنگه په دې ناولو سترگو کتلي دي، هغه بې هوبښه ؤ خو درد يې حس کولی شو، د وينې فواره يې راکمه شوه، د ده دمه هم وخته، لاسونه مې په وينو سره ؤ، تشناب ته لارم، ائينه کې مې وکتل مخ ته مې هم د وينو څاخکي رالوتي ؤ، مخ او لاس مې په صابون او گرمو اوبو پرې مېنځل.

جيوونه مې تلاشي کړل، څلور لوټه پکې ؤ هغه مې هم ترې واخيستل .

زړه مې يو څه ارام شو، ځان سره مې وويل: که اوس مړه هم شم هيڅ پروا يې نه لرم، که زما له ژوند سره يې لوبې وکړې، له ده نه مې هم ژوند واخيست، ډېر مظلومان مې ورته بيغمه کړل.

د ده له مردار جسده مې کرکه کېده، بلې کوټې ته لارم په يوه کونج کې کېناستم، نور په دې سوچ کې شوم چې څرنگه ځان وباسم، نيمه شپه ده، او ښار هم له گڼې گونې خالي شوی دی، فکر مې وکړ، باډي گارډ خو يې هسې هم نه راخيحي، تر سهاره دلته پاتې کېرم، که اوس ووځم ښار خالي ده په اسانې پيدا کېرم.

تر سهاره په بله خونه کې پاتې شوم، يو خنډ راته پاتې ؤ، هغه په دروازه کې د هغه باډي گارډ ؤ، ځکه د دروازې خواکې يې بل وحشي سپی هم نوکر درولي ؤ، ټوله شپه مې فکر وکړ، سهار چې رڼا خپره شوه، يو سوچ فکر ته راغی، لږ بريالی راته ښکاره شو، رابښکته شوم، د باډي گارډ د دروازې مخې ته ودرېدم هغه هم راوينښ شوی ؤ، برقي بخاری ته يې لاسونه تودول.

ورته مې کړه رييس دې معدې د درد گولی غواړي، ويلې ته يې ترې راواخله، هغه ته اجازه نشته.

ځواب يې راکړ، خو درملتون لرې ده، اړيم ټکسي کې لاړ شم
يو لوټ مې ورته ونيو ورته مې کړه ټيکسي کې لاړ شه، گولی اړينې دي،
هغه پيسې رانه واخستې.

او نور په گوليو پسې لاړ، د دروازې له کنجه مې څاره چې ټيکسي کې
سپور شو نوره زه هم راووتم.

ټيکسي ته مې لاس ورکړ، راته ودرېده، زه هم په بېړه وروختم، ټيکسي
روانه شوه پوښتنه يې رانه وکړه، خو زه نه پوهېدم چې څه راته وايي،
يوازې مې له خبرو الهام واخېسته چې کېدای شي راته واي چېرې ځي؟

زه هم نه پوهېدم چې څه ورته ووايم، د کوم ځای ورته ووايم، ځکه نه وم
بلده او په دې هم ډارېدم چې که چوپ ورته پاتې شم شک به راباندې
وکړي، پوليسو ته به مې په لاس ورکړي، ناڅاپه مې ذهن ته يوه کليمه
راغله، ايران بارډر مې له خولې ورته ووت، سړی پرې پوه شو، د هو په
دود يې سر وخوځاؤ.

هغه هم پوه شو چې بهرنی ده، خو دې ته هم اندېښمن شو چې خدای
زده پيسې به ورسره وي کنه، غوښتل يې ځان ډاډه کړي، راته يې کړه
موني، موني (پيسې)، پيسې مې په لاس کې تيارې نېولې وې يو لوټ مې
ورکړ نه پوهېدم چې دا لږ دي او که ډېرې سړي چې وليده ورته خوښ
شو، خو بيا يې هم د نارضايتۍ سر وخوځاؤ، په حرکاتو يې، پوه کړم چې
بسنه نه کوي بل لوټ مې هم ورکړ، لاس يې موټی کړ غټه گوته يې پورته
وه د اوکې نښه يې په لاس کې راته جوړه کړه، ما هم شکر ووېست چې
ژر له ښاره ووځم، سړي ټيکسي ته پونده ورکړه، نوی موټر ؤ، ښه مزل يې
کاؤ ترکيه په ريښتيا د سرکونو جوړولو په مهارت پوهېري په عالي کيفيت
د موټر ټاپرونو په چابکو اوښتو سره د سرک تور مخ ښکلاؤ، ډېر تېز
رفتاره موټر يې هم شاته پرېښودل، د سرک غاړې ښکلې ونې او تر شا يې

شنو دښتو ځانگړې منظره لرله، خو مامې د مور او پلار په تصميم د قيمتي ژوند په قيمار وهلو وېر کاو، په سترگو کې مې اوبښکې نه تم کېدې، د يوه نامالوم برخليک په لور راته د نوي ژوند کولو سفر خورا تريخ ؤ، فکر مې کار نه کاو، چې څه وکړم، چېرې لاره شم، چېرې پاتې شم هيڅ داسې کومه تمه او هيله مې ذهن ته نه راتله، کله، کله به مې د بلال ښکلې سترگې، د فکر سترگو ته راته مخې ته شوې چې د ډوبېدو په مهال ما ورته کتل او هغه رانه فنا کېده، بيا به د هغه په اړه د هغې سوريایي فاطمې خبره ذهن ته راغله چې تاته نېردي يوي بلي کېښتې. يو ځوان ژغورلی دی، دغه يادښت به لږ خوښي راوښنله چې گوندې بلال ژغورل شوی وي، شکر به مې وويست ځان سره به مې وويل چې څه که هغه ژغورل شوی وي زه به مې هم د وجدان له عذابه خلاصه شم ځکه ځورېدم چې بلال زما د ژغورلو له امله خپل ژوند له لاسه ورکړ، کله به لکه لېونۍ د هغه د يوځای اوسېدو ارمان راغی، چې کاشکې اوس راسره وايی څومره به پرې ډاډه وم، بس په همدې سوچونو کې موټروان په ښېښه کې راته متوجهې شوی ؤ، چې زما پر مخ سل ځايه اوبښکې راځي هغه شاته راوکتل په ريښتيا زما وېر او ژړا خوابدی کړی ؤ، خدای خبر ما به څومره ژړلي وي، زه په ځان نه يم پوه شوې او خدای خبر هغه به څومره غږونه په ما کړي وي خو ما ندي اورېدلي، هغه په وروستي ځل زما مخې ته سپت وډباؤ زما پاملرنه يې ځان ته راواړول، د لاس په اشاره يې پوه کړم چې رانه پوښتي، څه شوي جلی؟

څهرې ته مې وکتل هغه هم بيخي زما ژړا خواشینی کړی ؤ، پوه شوم چې غواړي خواخوږي راسره وکړي، خو هغه ته مې د خپل تپ ښودلو هيڅ گټه نه کوله يوازې مې په اشاره دومره پوه کړ، چې مخې ته گوري او مزل کوي، ترکان سخت بانزاکنه خلک دي، پوه شو چې زه د خپل غم د ويلو سره دلچسپي نه لرم، نو بيا يې تر اخبره کومه بله پوښتنه ونه کړه او نه يې شاته راوکتل.

له نېردې شپږ ساعته مزل وروسته د ايران پولې رابنکاره شوې سړي د عقب نما له بنسټې نه راته د گوتې په اشاره وويل:، ايران بارډر، ما هم د هو په دود د خونې سر ورته وخوځاؤ، زما حالت هم يو څه، د وخت په تېرېدو ښه شوی ؤ، اوبنکې مې بندې وې او ماحول سره مې اړيکه بېرته ټينگه شوې وه، چپه خواکې مې د سرک غاړې ته يو کور تر سترگو شو د کور مخکې پنډه رمه ولاړه وه پوه شوم چې دغه خلک کوچيان دي ډرپور ته مې وويل:

ستاپ (موټر ودورئ) هغه د لاس په اشاره د ولې پوښتنه رانه وکړه بيا يې د سرحد لور ته گوته ونيوله چې هلته دې رسوم هوټل، هوټل، يانې د شپې تېرولو ځای هلته دی، هلته شپه وکړه!

خوزه په هوټلو کې ډارېدم، ځان سره مې ويل دلته دغه کوچيانې کور ته ورځم شپه دلته تېروم، سهار له مرزه تېرېم، هغه ټيکسي ودروله، له ټيکسي ښکته شوم، کور هم د سرک سره نېردې ؤ، زړه نازړه ور روانه شوم، سخته وه راته په نېردې څوارلس کلني کې، له داسې پېښو سره د مخامخ کېدو او زغملو تاب هغه هم په پردي هېواد کې په داسې حال چې هېڅوک هم درسره نه وي، د سختي حد يې يوازې هغوی ته مالومېږي چې پرې تېرېږي، الفاظ ورته نه جوړېږي.

يو سړی د رمې په سر کې ناست ؤ کچخول رقمه خولی يې په سر وه په سر کې يې برلوکی هم ښورېده رابنورېده درېشی ته ورته جامې يې اغوستې وې خو پتلون يې ډېر پراخه ؤ.

زړه نازړه ور روانه شوم، له ځان سره مې دا هم وويل که شپه رانه کړي بيا به څه کوم دا وېره هم راسره وه چې که پوه شي زه څوک نه لرم او د پوښتنې مې هم څوک نشته کوم زيان راته ونه رسوي، په همدې کشمکش کې مې د هغه په لوري قدمونه اخيستل، له خدايه ج مې د

مرستې دعا وكړه، بلاخره ور ورسېدم، زما خوشبختي ته وگوره چې د ايران سرحد ته نېرېدې خلك څه ناڅه په فارسي ژبه پوهېدل سړي ته چې ورنېرېدې شوم، د تركيې كرد قوم نه راته مالوم شو ځكه ما په تركي سريالونو كې كردان ليدلي ؤ، همداسې ارت پتلونونه به يې په تن ؤ.

سلام مې ورواچاؤ، سلام يې ځواب كړ په تركيې يې څه راته وويل خو زه پرې پوه نشوم، په فارسي ژبه مې ورته كړه كاكا دا كور ستاسې دى، لكه د افغانستان د خلكو ځواب يې راکړ راته يې كړه، هو اول د خداى ج دى بيا زموږ دى.

بيا مې ورته كړه كاكا د شپې ځاى نه لرم، شپه به راکړې ؟

هغه دوه قدمه رانېرېدې شو، راته يې كړه لورې مسافره يې ؟

- هو

- لورې، ته زموږ مېلمنه يې، مېلمه د خداى ج دوست وي، زه دې خداى ج دوست ته كله ويلي شم چې شپه نه دركوم، زه به دې د مېلمنې لور په څېر وساتم، په ډار او بيم كې وم، نه پوهېدم چې سړى څومره حقيقت راته وايي، سپين ږېرى رانېرېدې شو.

له لاسه يې ونيولم لاسونه يې هم لږزېدل، خو قدمه مخكې چې لاړه ويې ويل، فكر كوم په ذهن كې دې كومه وېره شتون لري، هغه له ذهنه وباسه، ما ورته وويل ته څه پوه شوي ؟

هغه په ږېرى لاس تېر كړ راته يې كړه دا خلي مې باد نه دي سپين كړي، ستا الوتې څېره ټول حال واي، د كاكا خبرو مې زړه لږ راتكويه كړ، د هغه په ريښتينيولي مې يوڅه باور راغى، سترگو او زړه يې يو رنگه خبرې كولې ددغه حس په پېژندگولي كې مېرمنې بدې نه دي، مېرمنې ډېرى نارينه له سترگو هم پېژني !!

کور ته یې ننه وتو، په یوه پاک ستره اطاق کې کیناستو یوه مېرمن درې لورانې، یو یې خوارلس کلن زوی زما هرکلی وکړ، لورانې یې ټولې پیغلې وې.

هرې یوې به په سترې مشې کې لکه د افغانانو غیر راکوله او په مخ به یې ښکولم، لورانو یې هم فارسي زده وه، یوازې د دوی مور وه چې په فارسي یې ژبه نه گرځېدله.

سپین ږېري یو سېرلی راوینو پښې یې پرې وتړلې، ژر، ژر یې چاره پرې تېره کړه، سېرلي لغتې ووهلې، ماته یې د وحشي محرم لغتې را په یاد کړې، که مې هغه لغتې نه وای وژلې نو بیا به سخته خفه وم، بس کله، کله به چې د خپل ژوند د تبا کېدو فکر مخې ته راغی نو د هغه په مرگ به مې ځانته یو څه تسلي ورکړه.

د سېرلي په حالېدو ډاډه شوم چې دا خلک ډېر مېلمه پال خلک دي، له دوی مې هیڅ ډار ونه شوه، لکه د کور غونډې راته دغه کورنۍ و اسیده..

دمه مې جوړه کړه، د ډوډۍ له خوړلو مخکې د کور مشرې پیغلې لاس راباندې واپاړو راته یې کړه راځه د بام سر ته خیجو لږ به دې ساعت تېر شي، د حویلی انگر ته راووتو، حویلی پراخه وه د مېو ونو ځانگړې ښکلا ورکړې وه، بام ته وختو سترگه او غږ بیخي سره نېرډې شوي ؤ، بام فنايي درلوده، خوا و شا شنې دښتې وې یو نیم کور به په لرې فاصله کې مالومېده، جلی راته د سیمې د معرفت په اړه خوله پرانیستې وه ناڅاپه یې راته وویل یوه پوښتنه درنه وکړم.

- هو په سترگو ولې نه ؟

- غمجنه راته مالومېږې، که ستونزه نه وي لامل یې راته ویلی شي ؟

- نو ته څه پوه شوې؟

- شونډې دې وتلې دي، د وینو کپرک یې نیولې دي، شونډو ته مې لاس کړ په ریننتیا، وچې کلکې وې، لاس مې رابنکته کړ، گوتو ته مې وکتل یوه نیم ځای د وینو سره لیکه پرې پرته وه، پوه شوم له ډېر سخت حالته تېره شوې يم، ځان ته مخاطب شوم .

قاچاقبرې وجود ته دې ووايه چې د ستونزو په وړاندې زغم وکړې کنه پرته له ویلو به مې مخ او شونډې خلکو ته راز ووايي، د کابل وخت مې را په یاد شو؛ یو ځل مې شونډه وتلې وه، دوه اونۍ مې مور او پلار گرد گډول، چې زما درملنه وکړي او ډاکتر ته مې بوځي!

پیغلي وبنورولم، راته یې کړه زه تاته غگېرم او ته بل ځای مصروفه یې!

د هغې په دې خبره مې ځان خجالت وباله، هڅه مې وکړه چې ځان قوي ونسیم، سر مې ورته وخوځاؤ ورته مې کړه هو شونډې مې وتلې دي، خو د ډېرې اندېښنې خبره نده!

- ریننتیا؟

- هو

هغې وخندل وېې ویل ځگرخوني نه پتېږي، ځکه ستا د ځگرخوني دویم دلیل هم راسره شته!

- کوم یو؟

دوه ساعته کېږي چې زموږ مېلمنه یې، یو ځل دې هم خدا ته شونډې بېرته نه شوې، د هغې خبرې پرې نه شوې وېې ویل بل دلیل مې هم ستا په وجود کې درک کړی؛

- کوم؟

ته دلته يې او ذهن دې بل چېرې دى!

- ما ورته کړه! نه خفه نه يم همداسې جوړه شوې يم، خندا مې کمه په
خهره کې وي.

خو شونډو وتلو ته زه هم نه پوهېرم چې ولې داسې شوې دي، هغه پوه
شوه چې زه د شخصي ژوند په اړه څه ويل نه غواړم، نوره چوپ شوه
خبره يې بدله کړه، په دې اړه يې نور ټينگار ونه کړ.

ماخوستن شو پر ميز بڼکلې ډوډۍ تياره شوې وه دوه نورو خوښندو يې د
ميز په چمتو کولو کې ښه خواري کړې وه، کله، کله به ما هم په کابل
کې همداسې ميز تياراؤ، هغه يې راياد کړ.

د ميز گر چاپېره کيناستو د ډوډۍ په خوړلو مو پيل وکړ، د اطاق په کونج
کې پر يوه بل کوچني ميز تلويزيون چالان ؤ، سپين بزېري يې زوی ته
وويل چې د ډوډۍ په وخت کې تلويزيون بند کړی هغه لا پورته شوی نه
ؤ، چې ناڅاپه د تلويزيون په ښښه بيړنۍ خبر راغی د هماغه کس جسد
يې پر ښښه وښود چې ما وژلی ؤ، دوی هم په حيرانې سره د خبر په
اورېدو يوه او بل ته وکتل خپل منځ کې يې هر يوه لنډه تفسيره کړه، خو
زه يې د خبرو په مانا نه پوهېدم، وډاره شوم چې هسې نه، دوی ورسره
کوم تړاؤ ونه لري، خو بيا هم منتظره پاتې شوم، د کور له مشرې پيغلې مې
ويوښتل دا څه و؟

ځواب يې راکړ، يو لوی قاچاقبر په خپل کور کې مې موندل شوی درې
مياشتې کېرې حکومت يې په لټه کې ؤ، چې ويې نيسي، خو قاچاقبر په
لاس نه ورته، هغې وويل:

چې د کومې اختطاف کړل شوې انجلی لخوا وژل شوی دی، په لاس کې مې د خوړولو قاشوقه وه بې واکه مې له لاسه خطا شوه، د مستو په کاب کې ولوېده، له مستو څو څاڅکي دسترخوان ته والوتل، ځان سره مې وویل که هغه کوټه کې امنیتي کمري وي، نو زما انځور به یې هم اخیستی وي او که اوس یې په پرده وشيي نو زما د نېولو چانس په اسانې د کور والاؤ ته ورځي، د تلویزیون د بنسټې سره مې سترگې وگنډلې ځان سره مې وویل که زما انځور د تلویزیون په بنسټه خپور کړي نو د تښتېدو هڅه کوم، خو زما د تمې خلاف راپور ختم شو او زما کوم انځور یې خپور نه کړ، دوی ته زما د کاشوغې لویدا د مسکا پلمه شوه ټولو وخنډل، خو د سپین ږيري پلار یې تنده ورته تروه شوه د دوی هم وېرې خولې بیرته راټولې شوې، یوې پیغلې راته کړه:

ته خو داسې وارخطا شوې لکه دغه کس چې تاسې وژلی وي او یا مو هم د کورنۍ غړی وي، ما ورته کړه نه خدای ج دې زموږ په کور کې داسې بد بوتی نه راپیدا کوي.

موږ ډوډۍ ختمه کړه چې له مېزه پورته کېدو د موټر اواز شو، زموږ خواته یې اواز رانېرېدې کېده، لږ شیبه وروسته، دروازه په زوره راوټکېده، د بابا زوی ور ووت، د سترگو په رپ کې د پولیسو په جامه کې څلور تنه راننه وتل .

ټول ځوانان و ځانته په نوي نوم مخاطب شوم ومې ویل، قاچاقبرې لکه چې په لومه کې ولوېدې!

لکه چې دغو خلکو دوکه کړې او په راز دې پوه شوي دي، اوس یې پولیسو ته خبر ورکړی، هلک دوی یوې بلې کوټې ته رهبري کړل، خو پولیسو زموږ خواته ډېر راکتل.

ما پرته له دې چې نور صبر وکړم سپين ږېري ته مې خوله ورواړوله ورته مې کړه؛

تا خو ويل چې د لور په څېر به دې وساتم او مېلمه پالنه به دې وکړم

ته خپله لور په دې ډول ساتې؟

تاله ما سره ولې داسې وکړه؟

ما خو تاسې ته سيمه راوړې وه، لږ مخکې مو د ما بنام لمونځونه هم وکړل ځانونو ته مسلمان هم وايي، يوه تور سرې په خوړو الفاظو غلطوي بيا يې په لومه کې راگېروئ.

خبرې رانه په زوره شوې، ورته مې کړه ماته نور ژوند او مرگ يو ډول مقام لري، له ژونده مرگ ته لا خوښه يم، ځکه چې د ژوند دا پيټی راباندې بيخي دروند شوی دی نور يې نشم وړلی.

دروازه راخلاصه شوه، څلور واړه پوليس قطار زما مخې ته ودرېدل .

څلور واړو ږېري خريلي وې يوه پکې غټو ته نېردي بریتونه پر شونډو پراته و، سپينه نوراني څهره يې درلوده سپين ږېري ته يې په ترکي ژبه څه وويل:

هغه ځواب په فارسي ژبه ورکړ:

زويه مور هم نه پوهېرو چې زموږ گناه څه ده او مېلمنه ولې په قار ده؟

بریتور زلمی پوه شو چې زه په ترکي ژبه نه پوهېرم، ماته يې په فارسي خبرې پيل کړې راته يې کړه:

څه خبره ده؟ تاسې ولې داسې نارامه ياست؟

- ولې به نارامه نشم، دوی تاسې زما د بندي کولو لپاره راوغوښتی کنه؟

ځوان ټنډه تروه کړه، بيا يې وويل، نو همداسې ستاسې مېلمستيا ته دوام وکړو، خود به دې بندخونې ته بيايو.

زما نفس په قيدېدو شو، په ژرغوني اواز مې ورته په زاريو پيل وکړ ورته مې کړه؛

خير دى، ما باندي ترحم وکړى، زه سترې شوې يم، زه نوره د شکنجو او ځورونو تاب نه لرم.

- يو دم ټوله کوټه خنداؤ واخيسته، زما زارى هم ودرېدې يوه، او بل ته مې کتل، سرتېري څلور واړه له خندا په ملا مات دي، نه پوهېدم چې زه وارخطا ډېره وم او دوى ماته زما د مرال راکولو په پار خندل او که کومه بله خبره وه !

سپين رېړى چوپ ؤ، له خپل ځايه ولاړ شو، ماته يې وکتل بيا يې وويل، د سرتېرو مخونه به درته په ځاپېرو تک شنه کړم چې تا ته پورته هم وگوري.

مشره پيغله راغله زه يې غبر کې ونيولم، ويې ويل: دا مې وروڼه دي، دلته سرحدي پوسته کې دنده لري، مور مې راوغوښتل چې د سيرلي تازه غوښه وخورى، له ډوډى خوړلو وروسته بېرته ځي، تا پسې نه دي راغلي!

بريتور سرتېرى مې مخې ته د مېز په څوکى کيناست، راته يې کړه، درې خوندي مې ولاړې دي ته مې څلورمه خور يې، مور د دې کور يو ته هيڅ اندېښنه ونه کړې.

سپين رېړى سړي هم زما د ډاډ لپاره وويل:

مور له مېلمه نه د پوښتنې کولو حق هم ځان ته نه ورکوو، مور يوه تاريخي کورنۍ يو نه پوهېرم تا به د صلاح الدين ايوبى نوم اورېدلى وي

کنه؟ زمور د کورنۍ شجره هغه ته رسپري مور په تېر کردان يو او د ستر صلاح الدين ايوبي پورې مو نصب رسپري.

مور په مېرمنو د لاس پورته کولو حق ځان ته نه ورکوو او نه پرې لاس پورته کوو، سره ددې چې هغه مور ته زيان هم واړوي.

که دا کار وکړو، ستر صلاح الدين ايوبي به په گور کې خفه شي، هغه به په نورو هېوادونو يرغل وړ وړ، تر څو هلته بې پته مېرمنو ته د عزت اعاده وکړي، نو مور ولې ميلمه ته زيان ورسوو.

او بيا مېلمانه خو زمور په سر کې سترگې دي.

زه هم په خپله څوکۍ کېناستم لړزېدلې زړه مې يو څه ارام شو، مخامخ سرتېري ته مې وويل تاسې د هغه صلاح الدين خبرې کوئ، چې بيت المقدس يې فتح کړ؟

دوی يو بل ته وکتل بيا يې وويل:

ته هم هغه پېژني؟

- هو ولې نه، هغه پېژنم!

هغه مسلمان د ژوند شي چې صلاح الدين ايوبي نه پېژني، ما يې په يوه مجله کې د ژوند لنډ داستاڼ لوستی، دی.

سرتېري ته مې وويل:

- سبا به له ما سره يوه مرسته وکړي؟

- چې خور مې شوې نو بيا له خور سره سپری مرسته نه کوي؟

ووايه څه درته وکړم؟

-زه سبا ايران ته خم، هيڅ بلده نه يم، ما له سرحده اړولی شې؟

-نو بيا چېرې ځي؟

-نه پوهېرم، د يوه نامالوم سفر لاروې يم.

-گورئ خورې، مور له مېلمه نه دا پوښتنه چې ته څوک يې؟ له کومه ځايه راغلي؟، دلته دې څه کول؟ دا شرم گڼو البته دا زمور د خانگړي ټبر دود دی .

خو که د مرستې په پار يې وايې کېدای شي مرسته درسره وکړای شم

-زما کيسه ماته هيڅ گټه نه کوي نو ويلو ته يې ځکه اړتيا نه بولم

-سمه ده زه ټينگار نه کوم، د ايران کوم ځای ته ځي

-تهران ته!

-له سرحده د تېرېدو مور هيڅ کومه قانوني موانعه نلرو، بلکې په دې کار زمور مسولين خوشحاله کېږي هم .

پاتې شوه د ايران خبره، هغه نو بيا زمور له واکه وتلې ده، خو بيا يې هم زه حلوم، يو شمېر موټر له ترکي ته تهران ته خوراکي توکي وړي، هغوی سره دې په موټر کې پټ ځای کينوم، تر تهرانه دې رسوي.

-خو که داسې راسره وکړې بيا خو به مې وگټې.

بريتور ځوان په ټير باندي لاس کېښود، ويې ويل دا د ورور درسره ژمنه ده.

زه په کوچنيوالي کې هم له بریتورو خلکو ډارېدم، خو لومړی ځل و چې، له بریتو مې کرکه ونه شوه.

سرتېري خپلو دندو ته ستانه شول او ژمنه يې وکړه چې سهار زه درپسې موټر راولم.

مور هم د خوراک له مېزه پورته شو، د کور مشرې پيغلي يوي خونې ته ننه باسلم، خونه کې يو بڼکلی پالنگ پروت ؤ، راته يې کړه دلته داسې وېده شه لکه د لومړي شپې ناوې، ته هيڅ کومې اندېښنې ته اړتيا نه لرې، خو چې وتله راته يې کړه، زه پوهېرم، له سختو تاپاکونو راوتلې يې، زه مو له هر چا ښه محسوسوم، زمور ټول کور په دې پوهېري چې ته يوه دردونکې کيسه له مورې پټوي، مور هم ځان ته دا حق نه ورکوو چې ستا په شخصي ژوند کې مداخله وکړو، خو که کېري، يوازې ماته د زړه پراس وباسه، لږ به دې دا غمونه سپک شي زه ژمنه درسره کوم د يوې کردی جلی په صفت چې خپلې کورنۍ ته هم ستاسې کيسه نه کوم، د هو په دود مې سر ورته وخوځاؤ، خواته مې راوغوښته، راسره کيناسته، کيسه مې ورته پيل کړه او بيا تر ترکې مې ورته راورسوله، کله مې چې له کينيتۍ زما او د بلال له لوبدو او د بلال د غرقېدو ته کيسه راوسېده، د هغې بڼکلي بادامي سترگې له اوبڼکو ډکې شوې، کلکه يې په غېر کې نيولم، بيا يې بڼکل کړم د نورې کيسې د غځېدا غوښتنه يې وکړه!

ورته مې کړه:

ته پوهېرې بيگا چې کوم خبرونه ؤ او هلته زما له لاس کاشوغه ولوبده هغه کوم تصادف نه ؤ، هغه يوازې د کاشوقې لوبدل نه ؤ، له هغې سره زما د هيلو د تبا کېدو کيسه تړلې وه،

- هغه څنگه؟

- دغه کس زه يرغمل کړې وم، بيا يې يوه ځانگړې ځای ته راوستم، هغه ماته د انسان په سترگه ونه کتل، له ماسره يې د کاغذ تشاب په څېر چلند

وکړې، زما ټولې هیلې، حیثیت، ابرو او بسته ژوند، بې د یوې لحضې خوندي نه قربان کړې.

زه نه پوهېږم دا نړۍ ولې دومره بدرنگه شوې، له نړۍ ولې زړه سوي کړه کړې، انسانیت ولې له منځه تللی؟ د پیغلې مړه ژړا په ژوندیو لویو، لویو چغو بدله شوه اطاق کې یوه غوغا شوه، هغې ته مې چې هر څومره د چوپتیا سپارښتنه کوله د هغې چغې نورې هم پسې زیاتېدې، لږ وروسته، د کورنۍ دوه نورې لورگانې، مور او سپین ږېری پلار زموږ مخکې په وراخطا خهرو ودرېدل، په ترکی ژبه یې له پیغلې فکر کوم همدا پوښتنه وکړه چې څه خبره ده؟

څه شوي؟

ولې چغې وهي؟

پیغلې هم په ترکی ژبه ورته ځواب ورکاؤ، خو زه نه پوهېدم چې څه ورته وایي، زما له زړه یو خدای ج خبر ؤ ډارېدم چې که زما کیسه ورته وکړي ماته به کومه ستونزه جوړه کړي، خو ترکان سخت بانزاکته خلک دي، پټ په زړه کې پوهېدل چې ما ورته د خپل مظلومیت کیسه کړې او هغې کیسې یې لور چغو ته اړ کړې ده، هغوی لږ وروسته شاته قدمونه واخیستل او زموږ د اطاق وری راپورې کړ.

ما پیغلې ته مخ ورواړاؤ ورته مې کړه، تا خو ژمنه کړې وه چې هغوی ته نه وایي؟

هغې په داسې حال کې چې په سترگو کې یې ډنډه اوبنکې ولاړې وې، راته کړه؛ که افغانان په ژمنه کې کلک دي، کردان هم له دوی کم نه دي، د کردانو ځانگړتیاوې افغانانو ته ورته دي، ما ستا په اړه هیڅ هم ندي ورته ویلي ما هغوی ته وویل چې بېرته خپلو اطاقو ته ستانه شي، ورته مې کړه:

ولې دې چغې کړې، ایا زما کیسه دومره تراجیدي وه ؟

هغې زما په اوږه لاسونه واپړول راته یې کړه خورې:

ستا په حال باید، انسان څه چې ځمکه او اسمان وژاړي، د یوې پیغلې په صفت دې زه درک کولی شم، ستا په معصومه کم عمره څهره کې یو پټ طوفان او ویجاړي درک کولی شم، په عزت د لوبې په اصل کې ستا په ژوند لوبې دي، ستا درد دومره لوی دی چې ما یې د اورېدو تاب له لاسه ورکړ، ځان مې کابو نه شو کړای، ته ډېره مظلومه یې، له دې خبرې وروسته هغه راته مخامخ شوه، زما څهره کې یې سترگې وتومبلې وې ویل؛ ښه نو د هغه سړي د مرگ راز باندي خبره شوې ؟

- هغه ما وواژه، ما په خپلو لاسونو د هغه مړۍ پرې کړه!

- نو ته په دې کار څرنگه بریالی شوې، ته یو تن او هغوی له وسلو او بادپيگاردانو سره، هغه ته دې څرنگه داسې سزا ورکړه دا څنگه کېدای شي؟

کله چې د خدای ج مرسته راشي، بیا ځواک او بشري قوه، هرڅه کار پرېږدي.

هغې د هو په دود زما له خبرو سره د توافق سر ښوراؤ او زما دې کار ته یې د اتلولي لقب هم ورکړ.

سترگې مې خوب وځمبولې، کردی جلی هم زما په حالت پوه شوه، په بالښت د سر اېښودو یې راته وویل خپله هم زما سره جوړه په تخت وغځېده، لاس یې راباندې واراؤ.

لر وروسته د خوب پر بالښت د ویښتیا څپه خوب رانه واخیسته .

سهار شو د کور مشرې پیغلې د پښو له گوتې ونيولم راویننه یې کړم راته یې کړه کالي دې خیرن شوي خپلې جامې مې په حمام کې درته ایښې دي، لومړی حمام وکړه بیا هغه واغونده.

یو کوچنی بکس مې درته ایښی، خپلې جامې دې په هغه بکس کې واچوه په فرصت به یې ومینځې کاش چې ما د شپې ورته پام شوی وای، ما به مینځلې وې تر سهاره وچېدې، پاکې به دې په بکس کې ایښې وې.

خو خیر په فرصت یې درته ومینځه!

په ریښتیا هم ما نورې جامې نه درلودې، ورته خوښه شوم، خو شرم راته برېښیده، چې د هغې نه جامې واخلم، ورته مې کړه خو هغه ستا جامې دي؟

-اندېښنه مه کوه، زما نورې هم شته، نښه دې وي!

حمام ته لاړم او جامې مې بدلې کړې،

مور د سهار چای خوړ چې بریتور ځوان فوځي موټر راوست، زما خو چای نه تېرېده د یوه نامالوم برخلیک په لورې مې سفر درلوده، نیگارانه وم، چې مخکې به څه راسره کیري، ځکه پیغله وم، نه مې د دفاع څوک و او نه څوک رانه شرمېدل.

موټر ته وروختو د کور پیغلو او مور لکه چې د کور کوم غړی یې رخصت کیري، د هر یوه په ښکلو غومبرو لس ځایه اوبښکې راتلې.

د ژمنې سره سم کرد زلمي په یوه اوږد، بارداره موټر په جنگله کې یو پټ ځای راته جوړ کړ، د لرگي تخته یې راباندې کېښوده، د موټر نمبر پلټ یې ځان سره ولیکه موټروان ته یې وویل:

دا زما خور ده، کردان له خپلو خوښندو سخته ساتنه کوي، که يې شکايت واورم، بيا هم په همدې لاره راځي، نو بيا په خپله پوهېږي چې زه هر څه در سره کولی شم.

هغه بلې اقا، مه در خدمتم وويل:

کردي زلمي ته مې له تختې لاندې ورغبر کړ:

زه نه غواړم د تهران ښار ته د ننه شم، د ښار يوه څنډه کې دې ما ښکته کړي، هغه ايراني عسکر ته زما د غوښتنې وويل: موټروان به چشم وويل نور...

موټر حرکت وکړ او بيا له اوږده مزل وروسته هغه وخت هم راوړسېده چې موټروان مې له سره تخته لرې کړه، راته يې کړه اوس د تهران په لس کيلو متري کې يو.

سر مې له فنا ځايه راپورته کړ، سترگه د غره په څوکه ولاړه وه، خپله رڼا يې هم تته کړې وه زېږې وړانگې يې خپرولې له سړکه د يو کيلومتر په فاصله کې يوه کور ښکارېده، له کوره په لږ لرې فاصله کې يوه کلی هم تر سترگو کېده، موټروان ته مې وويل زه همدلته ښکته کېرم.

موټروان وويل:

زه هم پردی مزدور يم، که لږ پيسې راکړې، ښه به وي، يو لوبت راسره پاتې وو، هغه مې له جيبه راوباسه موټروان ته مې ورکړ.

له موټره ښکته شوم، د ځان شخي مې وباسله د يوې پېغلې لپاره ډېره سخته وي چې پردي وطن کې گرځي، د شپې ځای نه لري پېسې نه لري او د خواهشاتو د وگو انسانانو په منځ کې يې ژوند په برخه شوی وي.

زه دلته په دې فکر ښکته شوم او ښار مې انتخاب نه کړ چې کوم کور کې به شپه وکړم، نه د هوټل پیسې راسره وې او نه هغه ځای مسؤن راته برېښیده !

هلته لرې فاصله کې کور باندې مې سترگې خښې کړې وې د هغه کور په لوري روانه شوم، چې د موټر له جنګلې مې لیدلې ؤ، له زړه مې یو خدای ج خبر ؤ، وېرېدم چې هغوی به شپه راکړي او کنه؟ که د شپې ځای راکړي، څه ډول خلک به وي، ایا زما مجبوري به درک کړي او که له مجبوري به مې ناسمه گټه واخلي، په همدې زړه نازړه توب کې روانه وم، یو ارمان راغی او هغه ارمان دا چې کاشکې یوه وېرېو مې د ځان کړې وای او زما د سرنوېشت ټول شارتونه مې پکې اخیستي وای، بیا هغه وېرېو زما مور او پلار ته چا ښودلې وای چې والدینو تاسې خو ارامه ژوند غوښت ایا زما په اړه مو هم فکر کړی ؤ،؟! کنه !

داسې مو نه ویل چې زموږ اولادونه کېدای شي د دې سفر له امله د یوه نامالوم برخلیک سره مخ شي بیا به څه کوي ځان سره مې وویل کاشکې دا حالت مې مور او پلار په خپلو سترگو وویني، خو تش خیال ؤ پوهېدم، چې سرته نه رسېږي، سر مې راپورته کړ د کور دروازې ته نېرېدې شوې وم دروازه مې ټک، تک کړه یوه مېرمن راووته ورته مې کړه مسافره یم، که یوه شپه راکړي.

مېرمنې ښکته او پورته راته وکتل، په تاو کې یې مخ رانه وپاړاؤ، له څه ویلو پرته یې دروازه راپسې راپورې کړه، د دروازې، درز مې د زړه درزا هم زیاته کړه، لږ شېبه خو د دروازې تر مخه لکه د وظیفې ملنګه تم شوم، په دې تمه وم چې په زړه کې به یې رحم راشي بیا به دروازه راخلاصه کړي او د تیارې او ماښامې له امله به راباندې زړه وسوځوي، خو دروازه لا هماغسې بنده وه چا یې د خلاصولو هڅه ونه کړه .

اړه شوم د کلي خواته لاړه شم په لارو او کوڅو کې د شپې تېرولو ځای ولټوم، له لنډ مزل وروسته هغه کلي ته ورسېدم، چې په سترگو کې مې نېولی ؤ، یوه کوڅه مې په مخه راغله، ورنه وتم مخې ته روانه شوم د کوڅې یوه لوري ته یوه دروازه وه بل لوري ته لږ مخکې ډله ځوانان ناست ؤ دروازه مې وټکوله بیا هم یوه مېرمن راووته په سر یې کوچنی دوسمال اچولی ؤ، ورته مې کړه، ماښام دی تور سرې یم، د شپې ځای نه لرم، که نن شپه خپل کور کې ځای راکړې.

وې ویل:

نشته، دلته ځای نشته!

خدای زده څومره افتونه به درسره وي.

په چوپه خوله ترې روانه شوم، ځوانانو راکتل سترگې یې نه رانه باسلې، چې ور ورسېدم، دوه درېو یې په یوه غبر وویل اې جلی هوټل ته به لاړ شو، ښه گرمه شپه به تېره کړو...

ما نه ورکتل خو د دوی دغه تېرنظري، مې زړه پرې کاو او ځان راته ډېر کم مالومېده، له انسانیته مې کرکه کېدله.

له لنډ مزل وروسته یوې بلې دروازې ته ورسېدم، تیاره هم د اسمان په لمنوکې خپرېده هغه مې ټک، ټک کړه له لنډ انتظار وروسته یوه مېرمن راووته، د کور حویلی یې ښکارېده دننه پکې څو مېرې، وزې او غواگانې په اخورونو تړلې وې، هغې ته مې د شپې سوال په ځای د مزدوری وویل ورته مې کړه ستا د غواو او مېرو ساتنه به کوم، پوښتنه یې وکړه د ورځې څو روفی غواړې ورته مې کړه، بس شپه راکوه، مزدوري نه غواړم، ډېره ډارېدم، چې که د شپې د باندې پاتې شم، خدای زده څه به راباندې وشي، د خواهشاتو وگي به مې څومره ازیت کړي.

د ننه راتلو يې راته وويل، زړه كې مې يوه خوښي پيدا شوه لكه چې چا يو كور وړيا راكړى وي، دومره خوښي يې خبرې راكړه، په بېره ور دننه شوم، خاوند يې هم په كور كې و، سختې يخني اخيستې وم د خاوند يې راته پام شو، لكه د پانې رپېدم.

گازي بخارى بله وه، هغه سره يې د نيردې كيناستو راته وويل زه هم لاپم، ست مې ونه غوښت هلته كيناستم.

سړي پوښتنه وكړه ويې ويل د كوم ځاى يې؟

سترگې مې له ځمكې سره گنډلې وې، هغه ته د مخامخ كتو نه هم وېره راته كېده، ورته مې كړه:

د افغانستان يم، دلته مهاجر يو، د اقتصادي بحران سره مخ يو .

ويې ويل:

ستونزه نشته زما مېرمنې سره د څارويو پالنه كوه، زه به درته د ورځې معاش هم در كوم، دې خبرې نوره هم خوښه كړم ځكه په جيب كې مې يوه روڼې نه وه، پيسو ته مې ډېره اړتيا وه، دوه كوچنې زامن يوه لور يې رانه تاؤ شول راته يې كړه، زمور له كوره به نوره نه ځې، مور سره اوسېره، بڼه!

ماشومانو ته مې ډېره په سختي مسكا وكړه، د هو په دود مې سر ورته وڅوڅاؤ!

څه بڼه يې ويلي ماشومان كه د شرق وي او كه د غرب، معصوم وي، زړونه يې پاك وي، هغه څه وايي چې په زړه يې راځي، د غټانو غوندې نه وي، چې د يوه لاس نيوي تر شا لسگونه پټې موخې لري.

پلار يې ويل:

د دوی حفاظت هم کوه!

ما، نه، نشوه ویلي! ځکه ناچاري وه، ډېره مجبوره وم، د هو په دودسر ورته خوځاؤ.

ماخوستن شو د گرد مېز تر شاه کیناستو ډوډی مو وخوړه، سړي ماته وکتل سر یې وښوراؤ، له ځایه پورته شو کوټ بند کې د مېرمنې راځپدلی کوټ ته لاس کې راته یې کره چې بېرون وځي دا هم اغونده بهر یخ وي، مېرمنې ته یې دغه کار خوند ورنه کې، څهره یې مراوي شوه، ما ورته وویل زما یخ نه کېږي، دا اغوستي کالي مې گرم دي دېته اړتیا نشته!

خو تینگار یې وکړ ترې وامي خيست مېرمنې یې بهر وباسلم یوه خونه یې راته وښوده ویې ویل همدلته ننه وځه همدا د خوب کوټه ده، له دې وروسته زما کوټې ته پرته زما له ویلو رانشې، مېرمنې دا هم وویل له داخل نه ور درېسې رابند کړه، سهار هم وخته جگه شه!

ورته مې کره څه چې ته وايې هماغسې به کوم!

شپه مې نا ارامه او په وېره کې تېره کړه، نه پوهېدم چې څه راسره کېږي خو تر سهاره مې کوم گواښ حس نه کړ.

سهار وختي پورته شوم، اودس او لمونځ مې وکړ، چای مې چمتو کړ، دوی ته مې ور وړ د چایو له خوړو وروسته سړی خپل کار پسې ووت، مېرمنې راته د لسو مېرو، وزو او دوه غواگانو د لوشلو وویل، ما په ژوند کې هم چېرې غواوې او اوزې نه وې لوشلې او نه یې په چل پوهېدم، ورغلم لوبنی مې را سره واخیست د یوې غلې وزې، خواکې کیناستم له څنگه مې د تیونو د راکشولو هڅه پیل کړه، له لرې د مېرمنې

راباندې پام شو، ويې خندل بيا راپسې راغله راته يې كړه، له شانه ورته كينه، د وزې پښې ازادې كړه او بيا يې په لوشلو پيل وكړه!

- مننه چې په چل دې يوه كړم زه د وزو له لوشلو سره بلنده نه يم.

هغې په يوه كينه ناكه لهجه راته وويل:

مننه پرېرده، منظم كار كوه، كه يې نشې كولى هم ووايه چې تصميم ونيسو!

ما بنښنه ترې وغوښته، د ميرو او وزو په لوشلو مې پيل وكړ، ډېرې وې، په اخبر كې مې لاسونه شل شول او گوتو مې كار پرېښوده، خو مجبوري هم بد شي وي، هغه ټپه راپه ياد شوه.

د ناچارۍ مېرمنه واخلم.

سړى به ستړي وي، د بل زړه به ساتينه!

ماښام د مېرمنې خاوند راغلى، زما لخوا يې ورته شكايت وكړ ورته يې كړه دا جلى په كار نه پوهېږي، كار نشي كولى، زما لاس پرې ازاد نه دى، هغه ماته وكتل بيا يې خپلې مېرمنې ته وكتل.

راته ويې وويل:

ته ريښتيا په كار نه پوهېږي؟

- هو له كار سره بلده نه يم خو لږ چانس راکړئ، يوه اونۍ كې د هرڅه سره بلدېږم، په دې ورځو كې چې له كار سره ځان بلدوم په وړيا ډول كار كوم.

د دې ورځو معاش نه غواړم.

- هغه مېرمنې ته مخ وروپاڅو ورته يې كړه، وخت وركړه، بېچاره به ډېره مجبوره وي، هغه نور د خپل اطاق په لور روان شو.

مېرمن يې چوپ پاتې شوه، نه يې د هو او نه يې د نه ځواب وركړ، خو ماته يې په توند نظر وكتل، لږ وروسته يې ځان ته وغوښتم، راته يې زما چامپر وباسه، سخت يخ ؤ، خو امر ؤ هغه مې وويست، ويې ويل زما د خاوند اطاق ته يې وروپه ورته ووايه چې زه دا نه غواړم.

د هو په دود مې ورته سر وخوځاؤ، چامپر مې په لاس كې نيولى ؤ، خو دا راته سخته وه چې زه د مېرمنې خاوند ته ودرېرم او ورته ووايم چې زه دا نه غواړم، ځكه چې راته مالومېده هغه كوم بد نيت نه درلوده .

مېرمنې ته مې وويل:

زه دا نور نه اغوندم، بس ځان سره يې وساته، ستا خاوند زما د پلار په څېر دى زه د هغه په وپاندې بې ادبي نه شم كولى.

هغې په تاو كې چامپر رانه واخيست او د خيرونو كاليو په كوته (ډمبار) يې وركډ كړ، راته يې كړه سبا دا ټول ومينځه.

ورته مې كړه، سمه ده په سترگو!

ماخوستن د خوراك نه پس مې په دهلېز كې د خوراك چټل لوشني مينځل د مېرمنې خاوند راباندې راووت زه په لوشنو مينځلو لگيا ؤم راته يې كړه يخ دى، وجلي ما چامپر ددې لپاره دركړ چې وايې غوندي، خو تاسې اوس هم په يوه كميس كې كار كوي او دې يخ ته ناسته ياست .

ځواب مې وركړ، زما يخ نه كېږي

- نو چامپر دې څه كړ؟

- خيرن ؤ، د ناوليو جامو سره مې واچاؤ سبا يې منځم،

هغه له دې خبرې سره ننوت او د مېرمنې بل چامپر يې راوباسه ويې ويل:
تر هغو دا په تن كړه.

- نه دا بېرته خپل ځاى ته ويسه، ستا د مېرمنې هم ورته اړتيا ده يخ ده زه
په دې جامو كې ارامه يم يخ مې نه كېږي، زموږ وطن ډېر يخ دى زه له
يخ سره بلده يم.

هغه په قار شو ويې ويل زه چې څه درته وايم هغه منه!

وډاره شوم چې زما په اړه زما له كاره د گوشه كولو راته ونه وايي، جامپر
مې ترې واخيست، پوهېدم چې هغه د يوه انسانيت له مخې دا كار كوي،
خو له دې كار يې مېرمنې خدايزده ولې، ښه نه راتلل او زه هم نه پوهېدم
چې څه وكړم!

بس د سپينې غر بې واوړو نه وي، زما ژوند هم د ستونزو يوه ټولگه جوړه
شوي وه، د خداى په يوه ازمايښت كې مې ژوند غوټه شوى ؤ.

سهار شو د مېرمنې خاوند بهر په خپله دنده پسې لاړ او مېرمن او زه سره
پاتې شوه ما د بنهار كاليو په مينځولو پيل وكړ، لږ وروسته مې مېرمن په
خواكې څرېدلې شونډې كيناسته راته يې كړه، كه زما پرونى خبره دې
منلې وايئ بيا به د دويم جامپر دركولو خبره نه پېښېده.

ورته مې كړه، ته ولې بې ځايه فكرونه كوي، ته زما د مور په ځاى يې او
هغه مې د پلار حيثيت ماته لرئ، زه ډېره مجبوره يم او له مجبورې
هېڅوك هم نشم خفه كولى، تاسې ما درك كړئ ښځينه طبقه، ښځينه
طبقه ښه درك كولى شي، تاسې څه خبر ياست چې زه څومره غمونه لرم
او څومره بدبختي لرم، په كوم اړوند چې تاسې فكر كوئ، په ډاډه زړه
درته وايم چې دا يوازې ستاسې واهمه ده.

له خاوند سره دې په باور ژوند وکړه ځکه چې بې باوره، گډ ژوند په اور کې ژوند وي او بس.

راته يې کړه نننۍ بازاری انجونه زه ډېرې بڼې پېژنم، په دې کم عمر کې چې داسې تېرې او ځواکمنې خبرې کوي، له ډېرو لوبو تېره شوې يې!
سبحان الله مې وويل:

نور د کاليو په مينځلو لگيا شوم، هغه هم زما له څنگه پورته شوه، تر غرمې مې کالي پرېمنځل.

ذهني خو له پخوا ستړې وم خو دا ځل جسمي هم بڼه ستړې شوم، خوب راغی کالي مې ژر، ژر لمر ته هوار کړل، غرمې مې زړه ته نه کېده، خپل اطاق کې ځملاستم، درې بجې راپورته شوم، د مال د لوبڼلو وخت و هغه مې ټول راولوشل، د مازديگر سترگه لوېدو ته نېردي وه، لمونځ مې وکړ، مېرمن راغله راته يې کړه شيدې وويشوه، د مستو لپاره يې آماده کړه، غټ ديگ شيدې مې په گاز کېنودې، له جوش وروسته مې خپل ځای ته وړې چې پښه مې دوربل شوه، ديگ په ځمکه ولگېده، زه هم ولوېدم، د ديگ غږ بڼه دروند و مېرمنې يې غږ واورېده، د انگر يوه برخه ځمکه سپينو شيدو نيولې وه او زه يې هم لکه بې ساه بنيادم په څنگ کې ولاړه وم، پوهېدم په دې تېروتنه به سزا گورم، خو په دې نه پوهېدم چې دومره ستره سزا به وينم داسې سزا چې ما يې فکر هم نه وو کړی داسې سزا چې هغه د وحشت اخري برېد وي، هغه د انسان نورانيت ته گواښ شي، هغه د انسان د پېژندگلوي له خطر سره مخ کړي.

مېرمنې رامنډه کړه د اوښتي ديگ د اېشيدليو شيدو په خواکې حيرانه ودرېده، د ديگ په منځ کې هم د دوه کيلو په اندازه جوش شوې شيدې پاتې وې د مېرمنې سترگې په هغو ولگېدې.

په قهرجنه خهړه يې په ما کې سترگې ونيوې راته يې كړه:

ته ږنده وې لاره دې نه لېدله، بيا يې په ديگ کې اېشيدليو شيديو ته پام شو په دواړو لاسونو يې د ديگ ژى ونيوله اېشېدلې شېدې يې زما مخ ته راوشيندلې، ويې ويل دا سترگې دې چې ليدل نشي كولى، بايد له منځه ويوېل شي، لكه چې مخ ته مې چا اور راغورځولى وي، لكه چې د مخ خوا اوشاه مې د اور لمبې تاوېږي راتاوېږي، داسې مې احساسوله چې مې كړې، د سترگو د خلاصولو هڅه مې وكړه، نه خلاصېدې، ورته ومې ويل وسوځېدم، مخ مې اور واخيست كمك وكړه، مور مې شه!

خو د هغې له طرفه كمك خو يوواري نه ؤ بلكې د سپي لورې، د بې كفايته خاندانه د فاحشې اولاده، له دې او نورو بدو الفاظو پرته مې نور څه نه اورېدل .

په پتو سترگو بهر ووتم او په كوڅه کې مې غږ وكړ د خداى ج لپاره، وسوځېدم، له مخ مې اور بادېږي لږې اوبه راوړئ، زما په مخ بې واچوئ! لږ وروسته څوك جوړ شو، خلك مې مخې ته ودرېدل، يوه كس اوبه راوړې زما په مخ بې واچولې، بل د غاښونو كريم راوړ زما په مخ بې وواهه، يوه كس له كوره كرولا راوباسله، مېرمن يې هم ورسره وه، موټر كې يې كېنولم.

او دولتي روغتون ته يې ورسولم، ډاكترانو مې درملنه پېل كړه خداى ج شته ښه رويه يې راسره وكړه، په يوه اونۍ كې مې سترگې خلاصې شوې دوه اونۍ وروسته مې نور ټپونه هم ښه شول، د سترگو نور مې خپل ځاى ته ورغى، ديد يې خداى ج ژغورلى ؤ.

يوه ډېر خواخوږى ډاكتر مې درملنه كوله، هغه ته مې د خپل له كړاونو ډك سفر كيسه وكړه:

هغه لومړی ډېر خفه شو بيا يې وويل:

اوس څه غواړې، زه څه درسره کولی شم، چې له لاسه مې هر څه وشي نه يې درنه درېغوم.

ورته مې کړه افغانستان ته ځم، د تگ زمينه راته برابره کړه. ما سره مرسته وکړه چې خپل وطن ته لاړه شم، بس هلته مې که ژوند وي او يا هم مرگ قبول مې دي، زه نوره بيخي سترې شوې يم.

نور د ژوند تېرولو تاب نلرم.

ډاکتر لومړی حوصله مندی راکړه، بيا يې د پتلون جيب ته لاس کړ، موبایل يې راباسه يوه ملگری يې پوليسو کې دنده لرله هغه ته يې زما د مرستې وويل:

يو ساعت وروسته پوليس په ما پسې موټر راوست ډاډ يې راکړ چې زه دې تر افغانستانه سلامتانه رسوم.

د هغو افغانانو چې قاجاڅي يې په ايران کې ژوند کاؤ او دوی نيولي ؤ هلته يې بوتلم هغوی يې ښه په تنگ اطاق کې اچولي ؤ، خو زما اطاق راحت ؤ، يوه شپه مو دلته وکړه، په سبا يې د نورو افغانانو په شمول د هرات پر پوله راواړولو هلته د امن خونې ته وېوړل شوم او بيا کابل ته راوړل شوم دلته مې هم د امن په کور کې فنا واخيسته، د يوې اونۍ تېرولو وروسته سخته په تنگ شوم، له امن کوره راووتم راسا شمشاد تلوېزيون ته لاړم، له هغوی مې غوښتنه وکړه چې ما سره مرکه وکړي او له برکته يې ما خپله کورنۍ ويني، ما دوی او دوی زه پيدا کړم.

مرکه مې وکړه د امن کور شماره مې هم پکې ورکړه، يوه اونۍ مې ورته د امن په کور کې انتظار وکړ خو هيڅ درک ونه لگېده، د امن له کوره راووتم خپل پلورل شوي کور ته لاړم د کور خواکې د هذارگي دروازه

مې وټكوله، بل څوك راووتل ويلې هغوى له دې ځايه كډه شوي دي، خپل خرڅ شوى كور، دروازه مې وټكوله، يوه دوه ماشومان راووتل ورته مې كډه په دغه كور كې زما ماشومتوب، تېر شوى دى، ډېرې خاطرې مې ورسره تړلې دي، اجازه راکړئ چې درنه شم او يو ساعت په دې چمن او خونو كې وگرځم .

نه پوهېږم د كومې چلبازې او ناوړه گټې اخېستونكې فكر يې راباندې وكړ دروازه يې په زوره راپورې كړه له شاه يې قلفك كړه!

د مور يوه خواهرخوانده، را په ياد شوه هلته لاپم، يوه دوه ورځې مې چې هلته تېرې كړې، هلته هم په تنگ شوم، ځمكه راته سور تنور شو، زلمي زمان يې درلودل، هغوى تياره ډوډى بللم، هر لوري ته به يې توس راپسې واهه ترې تنگ شوم.

په پټه خوله د مور خواهرخوانده ته له څه ويلو ترې راووتم!

نه مې غوښتل تورې سپينې وشي!

ډېر فكر مې وكړ، د خپل تپ د بنودلو، مې څوك پېدا نه كړل چې ورته بنودلى مې وايئ او هغوى پرې مرهم ايښي وايي، پيغله وم، بس د هر چا نظر به اخيستم.

ځان سره مې وويل:

اوس دې نه څوك كوي، كه ودې هم كړي، طلاخوي دې، وايي به چې ته پيغلتوب نلرې، پليته يې، ناروا اړيكې دې پاللې دي.

ځان سره مې پرېكړه وكړه ومې ويل:

نور دا نړۍ له ما او زه له نړۍ تنگه يم، يوې پراخه بلې نړۍ ته چې معيار يې مساوات او ريښتینولي پكې د بريا راز دى بس هماغلته ځم.

دلته ما څوک نه شي درک کولی، بلې نړۍ ته له تگ پرته بله لاره نلرم

دا د قاچاقبري د وروستۍ پانې وروستي ټکي ؤ!

ځان ته مې پام شو، گربوان مې په اوبنکو لوند ؤ، په بند خونه کې چوپه چوپتیا وه چپ لاس مې سترگو ته نېردي کړ، د سهار څلور بجې وې، د سهار اذان وخت ؤ.

د قاچاقبري د ليکل شوي کتاب ورقې مې راټولې کړې ځان سره مې وويل دا کتاب خو به مې د خلاصون سند شي، خو قاچاقبره په هر قيمت چې وي بايد بچ شي، زه بايد د هغې ژوند رنگين کړم، خوشحاليانې ورکړم، ارمانونه يې پوره کړم او دغه دردونو ته يې مرهم شم ...

بندخونه کې ملا اذان پيل کړ، اودس او لمونځ مې وکړ د چايو وخت راغی اشپزخانې کې په چايو ناست ؤم چې يو سرتېری راغی وې ويل:

ته يې محکمې ته بللی يې کتاب مې تيار په څنگ کې نيولی ؤ د قاچاقبري يو انځور مې له هغې نه په روغتون کې اخيستی ؤ، پوه شوم چې قاچاقبره دلته څوک نه لري انځور مې پر فېسبوک په دې هيله خپور کړ، چې کېدای شي د هېواده بهر يې کورنۍ وويني!

ورسره ومې ليکل دغه جلی لېمه نومبري، کورنۍ د ناز نوم يې پرې دی، په قاچاقې لاره په ترکيه کې له کورنۍ بې درکه شوې دی، دا اوس افغانستان ته راغلې ده، کورنۍ يې کېدای شي اوس له هېواده بهر وي هيله ده دغه جلی اوس په روغتون کې د مرگ او ژوند شيبې شماري که يې څوک کورنۍ پېژني له مور سره دې په دې شمېره تماس کې شي!

پوست مې وکړ، زه محکمې ته وپورل شوم، قاضي رانه د پېښې پوښتنه وکړه ورته مې کړه قاضي صيب دغه کتاب واخله وې لوله ددې جلی په اصل کيسه به پوه شي....

او که جلی په هوش راغله نو خپله به د دې کتاب کیسه درته وکړي، دا کتاب خپله دې پیغلې لیکلې کومه چې ما په موټر وهلې، هغې خپله د ځان وژنې هڅه کړې ده او دا کتاب یې ښه ثبوت دی.

قاضي وویل ته ددې کتاب لندبز ووايه

هغه ته مې په لنډو ټکو د هغې د ژوند کیسه وکړه قاضي پرېکړه اعلان کړه سړی په ضمانت خوشي کړئ، که بیا هم مور ته کوم شک پیدا شو باید بېرته محکمې ته حاضرکړل شي.

ما ورته ټټر ووايه سمه ده مې وویل:

له محکمې خدای خلاص کړم، کورنۍ مې هم راسره وه ټولو ویلي چې کور ته څو ما ورته وویل، زه باید لومړی روغتون ته لاړ شم!

دوی هم کوم اعتراض ونه کړ!

موټر ته وختم ځان سره مې پرېکړه وکړه که دا جلی خدای ج روغه کړي زه واده ورسره کوم ټول ارمانونه یې پوره کوم او ژوند یې ورته رنگین کوم دومره خوبه یې ساتم چې د ژوند ټولې تېرې شوې ستونزې ترې هېرې شي.

فیسبوک مې خلاص کړ مسنجر کې مسج راغی!

راته لیکلي یې و:

وروره د خدای ج لپار د فون شمېره دې راولېږه

د فون شمېره مې وروولېږله، د لېرلو سره مې تلیفون وشرنگېده

له سلام ویلو وروسته یې راته وویل وروره زه بلال پکتین نومېرم، په استراليا کې ژوند کوم.

څو ورځي مخکې مې د يوې پيغلې خبرې په تلوېزيون وارورېدې، بيا مې هڅه وکړه له هغې سره په اړيکه کې شم خو بريالی نشوم.

زه له استراليا نه کابل ته پسې راغلم!

اوس مې د هغې جلی د ناروغتيا پوست ستا پر اکونټ وليده، هيله ده د هغې ځای راته وشايي!

ورته مې کړه هغه بلال پکتين يې چې له دې جلی سره په قاچاقی لاره ملگری وي؟

- هو هغه يم خو ته څه پوه شوي؟

- ته په اوبو کې ډوب شوی نه وي؟

- هو ډوب شوم خو بيا يوې کبښتې وژغورلم، خو ورورجانه ته څنگه زما له حاله خبر يې، دا ليمې درته ويلې؟

- ته يو ځل استقلال روغتون ته راشه زه هم هلته روان يم ناروغ هم هلته بستر دی.

ټليفون پرې شو.

زه روغتون ته ورسېدم، قاچاقبره، هماغسې غلې، په خپل بستر کې پرته وه، غټې بڼه ورې سترگې يې کلکې پټې وي، په ريښتيا له دې نړۍ خپه وه، نه يې غوښتل بيا سترگې ورسره مخامخ کړي.

ارامه، آرامه ساه يې ښکله

د تېر ژوند کيسې مې په ذهن کې تېرې بټيرې شوې، پر هغې د ظلمونو انتهاوې مې سترگو ته ودرېدې، د هغې هغه هيلې چې ډاکتره کېږي به هېواد ته به خدمت کوي

هغه مې ذهن کې تاو راتاؤ شوې .

سلگيو واخيستم، ټول بدن مې رپرېدېده، ځان مې نشو کابو کولی، ليمې غبر مې واروېده

سر مې راپورته کړ، يو بنکلی، تنکی، دنگ ځوان مې په مخکې ولاړ ؤ
بنکلي ويښتان يې پر منځ بيل کړي ؤ، بيا يې شونډې بېرته شوې ويې
ويل ليمې زه بلال يم سترگې خلاصې کړه ستا مخې ته ولاړ يم، ان له
استراليا راغلم، يوازې د دې لپاره چې ته په ستونزه کې يې او زه دې لاس
نيوي وکړم!

له دې غبر سره قاچاقبرې سترگې خلاصې کړې، په بلال کې يې ونيوې،
تر ډېره يې په بلال کې سترگې نيولې وې د سترگو له کونجو يې اوبښکې
روانې وې، خو سترگې يې رپېدې نه، همداسې خلاصې پاتې وې!

مور تمه وه، چې د ليمې خبرې واورو، ډېرې پوښتنې ترې وکړو، خو د
هغې سترگې همداسې خلاصې پاتې وې!

خاموشه وه، ډاکتر راغی بلال په وارخطايي هغه ته وويل :

د ليمې سترگې خلاصې دي خو خبرې نه کوي، هغه يې سترگې وکتې
مور ته يې مخ راواړاؤ ويې ويل:

له دې سترگو خو ساه ختلې، نورې د ليدو له توانه يې وسه شوې دي.

ډاکتر يې په سترگو لاس راکش کړ، بلال هغه ټيل واهه، ورته يې کړه
سترگې يې مه پټوه، ليمه دومره کمزورې نده، تاسې د هغې همت نه دی
ليدلی، له ما پوښتنه وکړئ، هغه د سلو نارينه ؤ همت لري، له ټولې نړۍ
سره جنگېدلی شي داسې ژر نه مري!

ډاکتر ورته کړه :

زه ستا په خبرو کې شک نه وینم خو اوس دا سترگې نورې د تل لپاره پټې شوې دي.

انا لله و انا اليه راجعون !

د ډاکټر د دې خبرې له اورېدو سره د بلال، یوې او بلې خواته وکتل، لاسونه یې وسرویل، له سترگو یې اوبښکې د باران په څېر پیل شوې سوې، سوې کوکې یې وکړې، د واپت خلکو یې تاب رانه وړ، ټولو واپت پرې ښوده .

پای

پکتیا

۲۳/۱۰/۱۳۹۹

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**